15

מדינת ישראל

משרד החוץ ירושלים

נציגות/מחלקה: מנכ"ל

שם התיק: ארה"ב - שטחים

נפתח ב: 4.88 נסגר ב: 5.88

כרך:

חצ

משרד הח

שם תיק: ארה"ב -שטחים

מזהה פיזי: חצ-9912/1

מזהה פריט R0004bis

כתובת 2-120-2-17-9

תאריך הדפסה 24/05/2020

חצ 9912

מס. תיק:

** יוצא שמור
**
**
**

104.3 · אופק

חרדם:5,4503
אל:ורש/224,בטחון/103
מ-:המשרד,תא:060588,זת:1358,דת:מ,סג:שמ
תת:ס גס:מצפא
נד:ס

שמור/מיידי.
ע.ב.ש.
2691

וושינגטון.

שגדיר. ציר.

רע:מתאם שטחים,מקשת-משהבט'-בטחון העבירונא

שטחים - זכויות אדם.

1. הפגישה עם ריצ'רד אהרן ממשרדו של דיק שיפטר התקיימה היום (5) במתכונן. נכחו מנהל ארבל 2, מנהל מזת'ים, אנמרי למברט, ס/מנהל מצפ'א, מתני רשטיין. מצדם השתתף גם היועץ הפוליטי ורקוץ'.

2. אהרן פתח בהציגו את עבודת האגף זכויות אדם והסביר את מטרת שליחותו ארצה בהתאם לקווים שהבקתם לכו. הדגיש שמדובר בחילופי מידע בין ידידים ובראו לבאן אינו צריך להתפרש בשיבוי הקו המופגן ע"י שיפטר בקונגרס ובפורומים אחרים.

מנהל מזת'ים סקר המצב בשטחים בעת האחרונה. אהרן התעניין בהשפעת המנהיגות החיצונית (אש"פ) על המתרחש בשטח וציין התרשמותו מהאיבה והזלזול שמפגינים התושבים כלפי מנהיגי המדינות ערב שאינם נוקפים אצבע לעזרתם.

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1. [illegible]

2. [illegible]

[illegible]

מנהל ארבל 2 הביע הערכה לדרך בה מתייחס באגף בראשות שיפטר למצב ובמיוחד ציין עדותו לאחרונה בקונגרס. סתר את הרושם המתקבל מאמצעי התקשורת באילו שורר בשטחים מצב של 'מערב פרוע'. אין כאן גם מצב של GOOD GUY למול BAD GUY אלא מציאות מורכבת יותר בה שמורות פרועות והגזמות משחקות בכור ראשון. התייחס לתפקיד הצלב האדום בשטח; למרות חילוקי הדעות בניגוד באשר לתקיפותה של אמנת ג'נבה הרביעית בשטחים כמעט ואין חילוקי דעות באשר לישימה המעשי.

למבחן התייחסה אף היא לתפקיד הצל"א ולעובדה שהוא מהווה ציבור לתלונות תושבים נגד יחס בלתי-הולם או גרוע מכן. כל תלונה זוכה לבדיקה והתיחסות מתאימה. גם לפי הצל"א, מספר התלונות על הכאות פחות מאוד בתקופה האחרונה.

ס/מנהל מצפ"א ציין שלקח לצהל זמן ללמוד ביצד להתייחס למצב בשטח וזאת תוך מודעות להריגים בטיפול במהומות ו/או בעצורים. ברור שאין כאן מדיניות ממשלתית באשר הצבא מתייחס לחריגים ומטפל בהם במישורים משמעתיים שונים: אזהרה בע"פ, העמדה בפני קצין שיפוט או במקרים חמורים בית-דין צבאי. ברבות מהתלונות על הכאות קשה לקבוע בדיוק באם קיימת הגזמה בדברי המתלונן או שהמצב בשטח אכן הצדיק אמצעי קשה זה או אחר. ציין דוגמאות ספציפיות בהם הועמדו חיילים לדין על התנהגות חריגה.

אהרן האזין ורשם ושאל מדי פעם. לא בא בטרונית ספציפית וציין שהשיחות מיועדות לעזור למח"ד לעצב את התיחסותה לתלונות המגיעות אליה. ההתיעצויות עמנו משקפות את העובדה שהמצב בשטח השתנה אך גם את רצונם הכנה להתייחס למצב חדש זה דרך הפריסמה של יחסיהם ההדוקים והטובים עמנו ובמדת האובייקטיביות הנדרשת.

הפגישה נמשכה מעל לשעתיים באווירה טובה.

ב. אהרן נפגש גם עם תמר גולן (משפטים) ועם הפצ"ר תא"ל שטרשנוב. סייר ביו"ש ידמיים בחסות הקונסוליה.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מצב'א-ארג'ל 2-עזת'ים

א/ב.ר

תב: שהח,רהמ,שהבט,מנבל,ממנבל,ר/מרכז,רם,אמן,ממד,בירן,מצמא,
ברבע,ארבל2,ליאור,עזתים,סיירבל,משפט,@גרלן/ממשפטים

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2255 תאריך 04.05.88

נכנס בלמס

חוזם:5,2255
אל:המשרד
מ-:בוסטון,נר:3,תא:030588,זח:1130,דח:ר,סג:בל
תח:@ גס:מצפא
נד:@

אל: מצפא, הסברה,
דע: נעים ווש - נר 1 (הועבר)
בינה נ'י - נר 1
ארגון הרופאים - לייף מגאזין .שלכם ח/123

פרסום ב'לייף מגאזינ' יעניק לארגון לגיטימציה שמעולם לא היתה לו והדבר יהפוך את המאבק בארגון לכמעט בלתי אפשרי . אם כך הדבר הרי שיש חשיבות משנה למתן תשובה הולמת להאשמות שהארגון העלה. העברתי לכם בדיף האחרון הצעת תשובה של ידידנו ד'ר בלאט ואני מניח שהרשויות הנוגעות בדבר בארץ עובדות גם כן על תגובה מתאימה.

בינתיים ממשיך הארגון בפעולתו המזיקה. בסוף החודש יקיים במרכז הרפואי של בוסטון סמינר בן יומיים תחת הכותרת . STOP THE SLAUGHTER - START THE HEALING

אבנון .

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,בירן,מצפא,אביטל,מעת,הסברה

** יוצא ** שמור
**
**
**

חודש:5/321
אל:רוש/9/ני/6/ברשטרן/1
מ-:המשרד/תא:010588/דח:1819/דח:מ/סג:שמ
תח:ב גס:מצפא
נד:ב

תיק

שמור/מיידי

רוש/נגטרן/נ/ברשטרן.
נעים .גל.בינה.אבנרן.

LIFE MAGAZINE

א.נודע לנו שבגליון חודש יוני עומד היוחרן לפרסם כתבת
תמונות גדולה על מצאי משלחת הרופאים
מבוסטון (PHYSICIANS FOR HUMAN RIGHTS)

ב.בביקורם בארץ נתבקשו לברר מספר פרטים על רופאים ישראלים
העובדים בשטחים וכן התיחסויות עבירות מגורמים ישראליים
באשר להאשמות שהועלו ע"י המשלחת

ג.לידיעתכם

מנפ'א-הסברה-מע'ת

תפ: בירן/מצפא/אבישל/מעת/הסברה/ליאור/מזתים

[illegible]

בלמס ירצא

104.3

תודם:5,643
אל:
ני/29,ורש/31,רינה/16,גנבה/17,בנגקוק/21,טוקיו/22,ביירוט/26,
קופנהגן/15,ברזיליה/17,לימה/16,ליסבון/10,אוסלו/13,אוטבה/13,
מנטיקו/13,קרקס/17,קנברה/18,אתונה/11,בון/22,בריטל/17,
האג/18,לונדון/23,ניקוסיה/9,מדרים/36,רומא/19,מילנו/8,
מדריד/18,אנקרה/10,קינשאטה/14,סינגפור/10,בוקרשט/11
מ-:המשרד,תא:020588,זת:1426,דת:מ,סג:בל
תח:@ גס:במד
נד:@

מיידי/בלמס

אל: תפוצה דו"ח אירועים

דו"ח אירועים יומי - 2 במאי 1986

התהליך המדיני

1. מצרים - מובארק בנאום לרגל ה-1 במאי, שהוקדש ברובו לבושאי בלבלה ובנים (סובבוירות, 1):

א. העלה על נס את 'התקוממות העם הכלכי' הגיבור באומה הבבושה';

ב. מתח ביקורת על ישראל שלא הצליחה לטבל בהתקוממות בדרך רציונאלית ולבלבה בכח מניע בכיוון של הסדר שלום כוללי;

ג. האשים גורמים קיצוניים בישראל בתגובה מאובנת בלבי מאמצי ארה"ב לקדם את התהליך המדיני;

ד. ציין שברה"מ בכוונה לבקוט עמדה גמישה וחיובית כדי להביא להתקדמות במו"מ בטוגיית הטבטון.

2. אש"פ - קדמי נועד עם שגריר ברה"מ בתרבים שמסר לו אגרת משורבדזה הערסקת בשיחותיו עם שולץ (סי"ק, 30.4). בסוף כן, בבגש ערפאת עם שגריר ברה"מ בבגדאד ומסר לו אגרת להכהגה הסרבייטית הבוגעת בהתפתחויות האחרונות באזור (סי"צ, 30.4).

שה"ח המצרי: ישראל בחשבת אחראית לרצח אבו-ג'יהאד

3. עפ"י סימנ"ת (30.4) אמר שצמת עבד-אלמגיד שמצריים גינתה בחריפות את ההתנקשות באבו-ג'יהאד ובני ישראל נחשבת כאחראית למעשה כיוון שהיא הגדרם היחיד שהיה לו אינטרס בכך. הרסיף, שההתנקשות סיבכה את המצב באיזור והשיבה לאחור את התהליך המדיני.

אש"פ - סוריה

4. הועה"פ של אש"פ התכנס ב-30.4 בבגדאד בראשות ערפאת, ודן בין השאר בתרבאות מפגש אסד-ערפאת (סי"ק, 1). לדברי הראתמה 'נרמרל היחסים עם סוריה פיררשו גם משיכת ירדן למדיניות הכבנה המשותפת לסוריה ואש"פ' (סי"ב, 1). עפ"י 'אלביאן' (מאע"מ, 1) שערפאת ישוב לדמשק להשתתף בעצרת שתיערך במלאת 40 יום למות אבו-ג'יהאד ובני יפגש עם פלגי 'חזית ההצלה'.

5. יצויין, שבברוד מס' 15 שברסם אש"פ מרפיעה בין השאר פיסקה הקוראת לסוריה לגבש ברית לחיפה עם אש"פ על בסיס 'כיבוד שצמאות ההחלטה הלאומית הפלס'". ר' אלקדס (29.4) המשדר מסוריה, השמיט קטע זה.

ערודיה-איראן - בעקבות ביתוק היחסים

6. בתקשורת הערודית קריאה לסילוק איראן מארגון הועידה האסלאמית (אלירם, 2). בתקשורת הבורויתית (אלסיאסה, 30.4) מפי אמיר בחריין על אפשרות ביתוק יחסי מדינות המפרץ-איראן 'במידה ואלו יוזרדר לאותה רמה שאפיינה יחסי איראן-ערודיה'.

מרכז

ת.פ.

בלמס ירצא

104.3

חדזם:5,628
אל:
ני/23,ורש/26,ריבה/12,גנבה/15,בנגקוק/20,טוקיו/20,קנברה/17,
בטחון/10,פרטוריה/6,אתונה/10,בון/20,בריטל/16,האג/17,
לונדון/17,מדריד/15,מרסיי/4,ארטבה/11,פריס/29,רומא/18,
ניקוסיה/8,סינגפור/9,קינשאסה/12,ברן/13,אנקרה/9,קופנהגן/14,
שטוקהולם/6,איסטנבול/7,ניירובי/8,קהיר/10,אירום/5
מ-:המשרד,תא:020588,דח:1401,דת:מ,סג:בל
תח:@ גס:הסברה
נד:@

בלמס/מיידי

היום לא תהיה סקירת צהרים

סקירת תקשורת בוקר וצהרים יום שני טו' באייר תשמ"ח 2.5.88

כותרות ראשיות

הארץ - בפעולה יזומה של צה"ל בבכר פקוע נהרג צעיר. קצין הושעה.
דבר - נסים חותר לביהול מערכת האשפוז הקורסת ע"י חוק שעת חירום. השביתות גוברות.
ג'רוזלם פוסט - 'סדר מגיש תכנית למשרה - התנגשות שמיר - פרס מאיימת על עסקה בנושא טאבה'.
ידיעות - עובדי המינהל והמשק. בכר צורים, לא נעבוד.
מעריב - 'שמיר נכנע לתכתיבים של לוי ושרון בעניין מינוי השרים הבכירים'.
חדשות - פקורבי שמיר: תיק החוץ לא הובטח ללוי.

ישראל - מצרים

הארץ - מאת עקיבא אלדר
סכסוך טאבה מאיים להפוך שוב למחלוקת פוליטית בישראל, לאחר שבמשרד החוץ מגלים נכונות להגיע למשרה עם מצרים

ואילו בלשכת רה"מ טוענים, כי אין מקום לגמישות מול הקשיחות המצרית. הימים אמור רה"מ יצחק שמיר, להחליט, אם להביא את הצעת המשרה לדיון בקבינט, או בפורום ראשי הממשלות, או אם לדחותה על הסף. היועץ המשפטי של משה"ח האמריקאי, אברהם סופר, ממתין בירושלים להחלטת הממשלה על מנת לשוב למצרים ולהודיע על כך שם לראשי משה"ח.

יו"ש

דבר - מאת סרגדי דבר
נעים יוסוף בן 22 מהכפר מקרשה בנפת ג'נין נהרג אתמול, כאשר כוח צה"ל נכנס לכפר לשלק מחסומי אבנים ודגלי פלשתין. שמונה ערבים נפצעו אתמול בשטחים. דו"ץ מסר כי מפקד הכוח, קצין צה"ל המשמש בסגן מפקד פלוגה הושעה מתפקידו משום שהירה לא היה מוצדק בכל הנראה. הקצין הושעה עד תום החקירה של צה"ל באירוע. כוח צה"ל נכנס לפקרשה במסגרת פעילות יזומה, הכנקטת לאחרונה בכפרים הערביים ביו"ש, לסילוק אבנים ומניעת פעילות חבלנית. האירוע הוכרז כשטח צבאי סגור.
45 שוטרים מרצועת עזה, שהתעכבו באפשרות של חזרה לשירות לאחר שהתפטרו לפי קריאת משה 'איבתיפאדה', דחו את חזרתם לשירות בשלב זה. הם היו אמורים לחזור לשירות אתמול, אך נודע, שחזרתם משתהה מסיבות שעדיין לא הובררו. יו"ר אגודת הרופאים ברצועה הזיר זכריה אל-ארע נעצר להקפה של חצי שנה בצו מינהלי. שני עורכי הדין המייצגים אותו הודיעו, כי הם עומדים לערער על המעצר. אל-ארע פוטר בזמנו מעבודתו בבית החולים הממשלתי בחן ירבנו. הוא הופיע לאחרונה במספר מפגשים שנערכו בישראל ואף הופיע באחת ההפגנות של 'שלום עכשיו'.

הארץ - מאת נדב שרגאי ואיתן רביץ
אתמול היתה הגדה שביתת מסחר כמעט מלאה. כללית נרשמה אתמול עלייה מתונה במספר האירועים לעומת תחילת השבוע שעבר. ההערכה היא שהשבוע שעבר היה אחד השבועות היותר שקטים שעברו על הגדה הרצועה בחודשים האחרונים. בחברון ניסה אתמול ערבי לחטוף את נשקו האישי של שמואל מידד, תושב קריית ארבע. האיש ירה כמה יריות באויר ולמקום הגיעו חיילים, שעצרו חשוד במעשה. גם שלשום כרשם בחברון אירוע, שבו היו מעורבים מתנחלים, ושבמהלכו נפצע תושב מקומי מחברון. מקורות צבאיים מסרו כי מתנחלים הודיעו להם על טיול של תושבי קרית ארבע, אשר הותקף באבנים באיזור ביבר השוטר. בהגובה, כן מסרו המתנחלים לצבא, נפתחה אש לעבר

מיידי האבנים. בה'ל, שהגיע למקום מאוחר יותר, ביזר את ההתקהלות ללא שימוש בנשק חם. כמה שעות לאחר מכן הובא לבית החולים 'עליה' בחברון פצוע. הבא עדיין ברור אם יש קשר בין ירידת המתבחלים לפצוע מהירי. משטרת חברון עצרה שני צעירים בני 25 ו-16 המשוכים בכך ששכבר חומצה של בניהם של שלושה שוטרים תושבי בית לחם, שחזרו בהם מהתפטרותם.

בסוף השבוע הוברזה חברון בשטח צבאי סגור, לאחר מספר תקריות שהיו בה בימים רביעי וחמישי.

צוות טלויזיה של טי.בי.אס התלונן אתמול כי הותקף ע"י חיילים בשכם. לטענת אנשי הצוות, ביקשו שניים מהאנשים לצאת מהרכב ולהתחיל בצילומים. בתגובה היכה חייל את איש הצוות הישראלי, אמנון אבן טוב, בגבו בקת רובה. כאשר חזר אבן טוב לרכבו בדי לדשום את שם החייל, נרמצה שימשת מכוניתו באלות. ראש משרד טי.בי.אס בת"א מסר כי תוגש תלונה רשמית בנושא. דו"צ מסר בתגובה כי הצבא רואה בחומרה כל התנגשות בין אנשי תקשורת וצבא וכי התלונה תיבדק בהקדם.

הפגנות סוערות היו אתמול ברצועת עזה. במיוחד במחנות הפליטים שאטי, ג'בליה וסג'עייה. עפ"י מקורות ערביים, נפצעו שלושה תושבים מאש חיילי צה"ל, שמונה תושבים נפצעו מכדורי גומי, ביניהם ילד בן 10, ו-20 תושבים נפגעו מגז. דו"צ ברצועה אמר אתמול, כי הוא מאשר שנפצעו אנשים במחנות הפליטים, אך בה"ל בודק את הנסיבות של כל מקרה לחוד.

מעריב - מאת אילן בכר

שרי הבטחון והמשטרה והרמטכ"ל, היו אתמול תמימי דעים בישיבת הממשלה, כי יש תהליך של רגיעה בשטחים. הם הביעו תקווה שהתהליך יימשך.

ישראל - אירופה

מעריב - מאת דוד ליפקין

השוק האירופי המשותף תובע לבטל בתוך חודש את מס הקניה המוטל על מוצרי הטכנולוגיה המיובאים לארץ, אחרת יבטל את כל ההקלות על מוצרי טכנולוגיה שישראל מייצאת אליו ויגביה מיכסות. אזהרה זו הועברה בסוף השבוע ע"י נציגי השוק במהלך פגישתה ועדה של מומחים מהשוק וישראל, שהתקיימה בבריסל. נציגי השוק התריעו על המכסים המוסדרים שמטילה ישראל על מוצרי יבוא באמצעות תמ"א (תוספת מכסת אחוזים) ומס קניה. הם ביינו, כי השוק נהג בליברליות ולא הטיל הגבלות מכסיות על יבוא מוצרי טכנולוגיה מישראל, בני ששה

לגבי מדינות בצפון אפריקה. אם לא יהיה שינוי, הם הבהירו, יהיה מצבה של ישראל דומה למדינות בצפון אפריקה ותהיינה הגבלות מכסיות על יבוא מוצרי הטכסטיל הישראלית המייצאת חלק ניכר מהוצריה למדינות השוק.

פנים

הארץ - הפגנת 1 במאי, הגדולה, הסגרנית והמרשימה ביותר, שנערכה עד כה בישראל ושארכה שלוש שעות תמימות, צעדה אתמול בת"א בהשתתפות קהל רב של עובדים רבני נוער. דובר ההסתדרות מסר על חצי מיליון משתתפים.

הארץ - מאת נוב שרגאי
שיעור הגידול של האוכלוסיה היהודית בירושלים מדביק באחרונה את שיעור הגידול של האוכלוסיה הלא יהודית בעיר. המהפך הדמוגרפי הזה נזקף בעיקר לזכות האוכלוסיה החרדית בעיר, המסתכמת כעת ביותר מ-60,000 נפש, ב-20 אחוז מכלל הציבור היהודי בירושלים, (איך מספר זה כולל אוכלוסיה המוגדרת 'דתית' או 'מסורתית'). נתונים אלה מופיעים במחקר שערך מכון ירושלים לחקר ישראל.

חדשות - מאת מאר לי שחר
כלי כרכבי היא האשה הערבית הראשונה המועמדת לחברות בכנסת. כרכבי נולדה בנצרת. היא בוגרת תיכון של נזירות בנצרת, וסיימה לימודי תעודה באוניברסיטת לונדון. מאז נישואיה היא גרה בשפרעם, אם לשלושה ילדים, הבכור רופא. משך שנים היתה כלי פעילה בנעמ"ת בצפון. עכשיו היא במקום דיאלי לכנסת מטעם מפלגת העבודה.

הסברה/מידע

מג

תפ: שהה, מנכל, ממנכל, סמנכל, מעת, הסברה, תברות, מצפא, הדרכה, אירג, תרבות, אמלט

104.3 בטחון

שגרירות ישראל / וושינגטון

אל: המשרד

573

טופס מברק

דף 1 מתוך 9 דפים

סווג בטחוני בלמ"ס

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ת 121 29 אפר' 88'

מס' מברק

אל: משפט

דע: הסברה/מידע

מצפ"א

קונסולרית

למדן - כאן

מאת: הקונכ"ל, וושינגטון

Michael Bentley.

1. הגיעו אלינו בימים אלה פניות, בעל-פה ובכתב (מצ'ב), מה"ה לודרדייל ופוגל, ממקורבי הסנטור ג'סי הלמס מצפון-קרולינה, בענייבו של מייקל בנטלי, בעל דרכון ארה"ב מס' 041190462.

2. מצ"ב שלושה מסמכים:

(א) מכתבו של ג'ורג' לודרדייל מה- 20.4.

(ב) מכתבו של גלן פוגל מה- 20.4.

(ג) בקשת בנטלי לצו-על-תנאי בענייבו.

3. אבקש, בהקדם האפשרי, מידע מלא ככל האפשר על רקע הפרשה ועל מצבו המשפטי של האיש, כולל הסיבות שבגללן פעל משרד הפנים כפי שפעל. זאת כדי שאוכל להשיב לפונים.

אומן

2/9 573

20 April 1988

Consulate General Moshe Aumann
Israeli Embassy
3514 International Drive
Washington, D. C. 20008

Dear Sir:

Re: Michael D. Bentley (USA Citizen)

Enclosed information you requested. I also took the liberty to get George S. Lauderdale of Gerogia to write you a letter of info. about Michael also.

I have known Michael Bentley, personally for over 25 years. I helped him get to Israel back in 1968. All these years, I can say he has been a true friend of the Jewish people and the Arabs. He speaks Hebrew and Arabic, and English is his mother tongue. He has promoted Israel to the Bible Believing Christians all over this country. He's a gratuate of Tenn. Temple University and gratuate school.

For the past months, Michael has been legally trying to stay in the Land, by legal means. We have just found out that the Ministry of Interior, has rejected his visa and has ordered him to leave the country by May 1st. They have rejected him because they say he's a Christian missionary. Michael, has done nothing different from the first time in the country till now. Yes, he's a believer in the Bible and the Messiah Jesus. but this is no reason to expell a person from the country.

As you know there are people like Michael Bentley, who worked hard to get Ronald Regan, Sen. Jessie Helms, and many more conservatives into office these past years. We stand for human rights and have fought for years against the Soviets (USSR) policy against the Jews in there land. We personally feel that the Ministry of Interior, should forget there extreme orthordox views, and not discriminate against Christians because they love Jesus.

Michael Bentley's address: PO BOX 3831, Bat Yam, Israel 59136
Tel. (3) 877017

We would appreciate any help in this matter.

Sincerely,

H. Glenn Fogle Sr.

2500 Belvedere Avenue
Charlotte, N. C. 28205
Tel. 704-377-4048 or
375-6319

573 3/9

Route 1 Box 123
Wrens, GA 30833
April 20, 1988

Dear Mr. Aumann:-

On the telephone this morning, Mr. Glenn Fogle of Charlotte, NC, requested that I forward to you the enclosed information. It concerns our mutual friend, Michael Bentley, who desires to stay in Israel.

Any help you could provide in extending his stay in that land, which he obviously holds in deep affection, will be appreciated.

Cordially and respectfully,

George A. Sanderson

Michael Bentley passport USA 041190462
Bat Yam, Haeshel St. 3/a
by Lawyer Linda Brayer
Coresh St. 12 c, Jerusalem 94144

4/9 573.

The Petitioner

against

The Minister of Interior
by advocacy of the State
Salak Il Din St., Jerusalem

The Respondent

Petition for Decree Nisi and Interlocutory Injunction

1. Petition for Decree Nisi which orders the respondent to come and give the reason why he refuses to give to the petitioner a visitor's visa with permission to work (B/2) for a period of 6 months.
2. Petition to give Decree Nisi which orders the respondent to come and give a reason why he announced that he will not give an entrance visa to petitioner in the future.
3. Petition for Decree Nisi against the respondent to come and give a reason why the petitioner's name appears on a Christian list, a list which some call "The Blacklist".
4. Petition for Interlocutory Injunction that is a preventitive injunction in order to prevent the petitioner from being sent out of the Land by force while continuing legal procedures are going on between the petitioner and the respondent in connection with his staying in the Land according to this petition.

The Reasons for The Request

1. The petitioner came to Israel for the first time in 1968 as a student and since then he has lived in the Country alternatly at different periods of time.
2. During his time here the petitioner generally stayed here on tourist visa without permission to work, and at a certain time was a temporary resident.
3. Recently the respondent gave to the petitioner about a 4 months tourist visa (B/2) 30Nov86 to 31March87.
4. While the visa allowing to stay in the Country was still valid, the petitioner traveled on 21March87 together with American tourists on a bus trip to Mt. Sinai.
5. At the end of the trip after the group crossed the Taba border back from Egypt to Israel the guide that accompanied the group transferred the passports of all the tourists, including the passport of the petitioner for a routine examination by the border police.
6. After awhile the petitioner was called by one of the policemen who informed him that he would have to appear the next morning 22March87 at the border police at the Eilat airport without explaining to the petitioner the meaning of the request; The passport of the petitioner was not returned to him at that time.
7. On 22March87 the petitioner went to the police at the Eilat airport and discovered there to his surprise that the entrance visa given on 21March87 was cancelled, the visa was for 3 months in his passport.
8.a) Then a cituation was created that without a valid entrance visa the police were prevented from giving him permission to enter The Land.
On the other hand there is an agreement or custom between Israel and Egypt according to which Israel can not refuse the entrance of tourists who cross the border from Israel to Egypt for a short visit, under these circumstances the policeman phoned from Eilat border to Mr. Joseph Tov, director of Department of Entrance Visas, in the Ministry of Interior In Jerusalem in order to "untie this knot",

573 5/9

8.a)cont. and as a result of the conversation between the policeman and Mr. Joseph Tov, permission was given to the petitioner for another 5 days to remain in Israel.
b) But after the petitioner explained that he had a ticket to the USA for 29March87, the policeman agreed to extend the entrance visa to 8 days instead of 5, and meanwhile the policeman corrected the stamp in the passport and crossed out the word Eilat and registered in hand writting TABA and put the date 22March87.

9. In the course of the conversation with the policeman unintentionally the policeman said the petitioner's name is on the blacklist of the Ministry of Interior and that after the petitioner leaves Israel he will never get an entrance visa back into Israel.

10. The petitioner was planning to visit America and at the end of his visit he had in mind to return to Israel but when he heard the remarks of the policeman, the petitioner changed his plans on the spot and instead of going to the USA, he employed the services of a lawyer in order to fight this decision that was decided against him without his knowing.

11. 25March87 three days before the time of his visa expiration the petitioner made an appeal with the addition of a letter from his representive, in order to receive a tourist visa for an additional period of 3 months which would give him sufficient time to clarify his position.

12.a) In the answer to the letter which the petitioner's representitive received under the date 1April87, signed by Mr. Joseph Tov of the Ministry of Interior, a letter which gives a twisted version of all that happened on 21March87 which is the time of his tour in Egypt and return to Israel, amongst other things Mr. Joseph Tov described the petitioner coming back from Egypt with members of the group in these words "returned by the Egyptians".
But the opposite of this happened: The actual position was that the petitioner returned to Israel at the end of the tour together with the group of his own free will, without anybody forcing it on him.
b) Or alternativly: if the petitioner was returned by the Egyptians on 21March87 then all the tourists on the tour were returned by the Egyptians. In this return there was nothing extra ordinary or exceptional according as the attempt of the letter of Mr. Joseph Tov- this is no accident.
c) Mr. Joseph Tov added in that letter "when the petitioner returned he claimed that he had a flight ticket back through Ben Gurion and therefore we allowed him entry for 5 days for the purpose of his going outside the Country."
The true explanation for his giving him an entry visa is as explained in clause #12a as above that anybody that leaves Israel for Egypt according to a special Egyptian visa and therefore Israel must permit to the tourist a re-entry to their Country. The exlplanation for the granting of an entry visa instead of 3 months for 5 days (actually 8 days) is that the name of the petitioner has already appeared on the blacklist before he went to Egypt. If the petitioner had left Israel via the Ben Gurion airport and then returned after some months he would have found himself arrested at the

12.c)cont. airport and the border police would have turned him back outside the Country without any opportunity for the petitioner to clarify his position in Israel.

13. The petitioner believes that it is not by chance that Mr. Joseph Tov chose this twisted version. The petitioner thinks and he has a good reason to think (the petitioner will explain in the rest of this petition) that the attitude of the Ministry of Interior which is expressed here by Mr. Joseph Tov is prejudiced against the petitioner and this is part of their policy and approach which at the same time has certain purposes, these purposes are:
a) To create an atmosphere of animosity and lack of sympathy of the authorities towards the petitioner in order to make him feel as if he is a "criminal" or not quite ok without knowing what is the actual problem.
b) To cause the petitioner to develope fear and to leave the Country without clarifying what the claims are against him.
c) To deter the believing Christian to make it undesirable to remain in the Country, thinking that he as a believing Christian is not wanted here.
d) To calm down Jewish Organizations who serve as means of passinmg information to authorities; they inform on Christians who live in Israel, by giving on those Christians unfounded information twisted and having terrible propaganda, by this bringing about pressure on the authorities and motivating them against Christians and their staying in Israel.
e) Half truths in their wrong contexts, which are not right, in Mr. Joseph Tov's letter are precise examples of the system adopted by the authorities towards the kind of people that the petitioner represents.

14. On 8April87 The Bible Society applied to the Ministry of Labor and Welfare for permission to employ the petitioner because a place became vacant for employing an expert Christian worker.

15. On 14May87 The Ministry of Labor gave permission to employ the petitioner.

16. On 28April87 The Ministry of Religion positivly recommended to The Ministry of Interior concerning the application of the Bible Society to employ the petitioner.

17. According to the practices there was place for the organization to make application for a visa for the petitioner only after receiving approval of the Ministry of Religion and Labor.

18. Therefore an application to The Ministry of Interior was truly made to receive a visa on the basis of their giving a work permit.

19. In the letter written on 14May87 of Mr. Youngster of the Employment Office informs Mr. Ray Pritz who is the director of the Bible Society that the Employment Office has transferred its recommendation to the district office of Director of Population (registry office) in Jerusalem for granting a work permit to the petitioner.

20. From the letter mentioned in section 19 it appears that the recommendation of The Ministry of Religion in the interests of the petitioner has been received by the Employment Office on 28April87 and presumably that near that date it was received by The Ministry of Interior.

21. In part of their system and purpose of twisting facts and half truths Mr. Joseph Tov

573 7/9

21.cont. writes on 24May87 to lawyer Linda Brayer saying: 'In our office we have not received any application for the granting of permision for employment for the petitioner.' But the true cituation was:
a) On 28April87 there was received from the office for religious matters a recommendation to grant permission to employ the petitioner and it is reasonable to think that a copy of this recommendation was received by the Ministry of Interior.
b) On 13May87 advocate Brayer sent a letter to the Ministry of Interior in which she reminds in section 4(b) of the letter that the Ministry of Religion had recommended that the petitioner replace the missing worker at the Bible Society. In this letter the lawyer thought that there will not be anything against employing the petitioner by the Ministry of Labor because there was a place to be filled, and truly this supposition (of hers) was made true, as is pointed out from the letter from the Ministry of Employment. This letter is dated 14May87.

22. The petitioner brought the request personally to Mr. Shoshany at the Ministry of Interior, the one who deals with applications for the rights to live in the Country for those who are not Jews. Mr. Shoshany when he received the application from the petitioner, suggested to the petitioner to return after 10-14 days inspite of the fact that he knew that the petitioner has no valid visa. Mr. Shoshany did not see any reason to speak to him and/or did not see the need to request of the petitioner to leave the Land immediately because it seems to be the general habit that often the Ministry of Interior grants visas after weeks or even months (after the expiration of the visa) without there being any authority complaing that the petitioner is staying in the Country illegally.

23. At the same time that the petitioner talked with Mr. Shoshany and after that Mr. Yoseph Tov answered the legal representive of the petitioner an answer not pertinent nor sufficient there occured with/by the legal representive of the petitioner urgent contacts, and daily with Mr. Joseph Tov and/or his office and in all this she was told to call in 10 days and afterwards she was asked to contact again in 10 days but a pertinent answer she did not receive not even once.

24. And so in the letter dated 20July87 that arrived at the office of the representitive of the petitioner on 28July87 (2 months after the request) the petitioner was informed that the Ministry of Interior deceided to refuse his request to extend the validity of his permit to remain in the Land.

25. There were other efforts by various contributors to clarify the reason for the delay, and finally the petitioner deceided to submit an administrative appeal on this decision to a higher authority and a letter with a full explanation was sent to Mr. Yehudah Cahana on 9Sept87.

26. Cahana's answer was sent on 21Sept87 and was received in the office of the legal representitive at the end of Sept..

27. In the light of the answer that was not with an explanation the petitioner decieded that he had no choice but to turn to the high court of justice

*

27.cont. in order to receive an answer to his request.

28. The relationship of the authorities to the petitioner in the course of all the proceedings was not to the point in any of the stages. The authorities did not see the elementary need and/or the necissity to go into explaination and/or to explain what the Ministry of Interior had against giving a visa, inspite that the petitioner found work and inspite of the fact the Ministry of Religion together with the Ministry of Labor recommended before the Ministry of Interior to give to the petitioner a visa.

29. The petitioner claims that the Ministry of Interior did not give adequate reason for refusing to give the visa such as danger to security of the state, danger to the public health and/or cronical disease or that the petitioner is a criminal or deals in drugs, but the one and only reason why the Ministry of Interior refused the petitioner's request is because of his Christian faith in the evangelical framework.

30. The petitioner has good reasons to believe that from the beginning the Ministry of Interior took invalid steps towards him by using delaying tactics and no response to applications that brought forth no positive results at all.

31. The petitioner claims that he knows from his own personal experience and he knows from his associates that one of the normal practices of the Ministry of Interior to cause Christians to leave the Land is an overcomplicated process of administration and bureaucracy and unclear that is derived from policies that are aimed against Christians who request an extension on a visa in order to cause:
a) In his discouragement the one requesting will leave the Land without his request being fulfilled.
b) That the one requesting will reach the cituation that the continuation of his stay in the Land is a crime because he no longer has a valid visa and in this cituation the man is turned into one persecuted and afraid and is at the mercies of the authorities and at anytime he can be expelled from the Country.

32. The petitioner claims that in his case as in the cases of many other Christians this petition is submitted not only because of the unfovorable results that come from the conduct of the Ministry of Interior, but this petition is designed especially to represent the invalid system by which the Ministry of Interior normally operates and is directed at the Christians who request extension of their visa and it expresses itself in that the Ministry of Interior causes them to despise themselves as criminals.

33. It is the Ministry of Interior that created the system that is accepted and widely used, that the visa is given a long time after the validity of the previous visa has ended and it is the Ministry of Interior which deceides on totally arbitrary grounds or totally irrevelent considerations and/or according to a discriminatory approach as to whose visa will be extended and against whom the Ministry of Interior will agree that the applicant is in the Country illegaly.

9/9

34. With regards to those among the Christians who ask for several renewals one after the other, the Ministry of Interior claims that there is in this behavoir an attempt to cheat the authorities because the intention of such applicants is really to become a Temporary Resident (perminent tourist). While that person who initially does apply for Temporary Resident is deported immediately because such an applicant expresses a wish to stay in this Country and the reply of the Ministry of Interior by deporting such a person reflects the true intention of the Ministry of Interior to prevent the staying of Christians in this Country. Therefore the applicants are between the hammer and the anvil and they do not know which is the best approach.

35. The petitioner adds and claims that the Ministry of Interior is carrying on a crusade aginst Christians and that the Ministry of Interior operates by a system of marking in Christian passports with an X for those whom they do not want to visit in the Land and not from sufficient or substantial reasons noted in section 29 of this petition. These marked Christian passports with the X are marked only because of their religion and faith; and by inlarge to prevent a Christian the right and the capacity to request or to reach the cituation to request the position of Permanent Resident or Temporary Resident that is given to obtain to whomever stays in Israel 5 years with a valid permission to stay.

36.a) The petitioner claims that he wants to submit a request for Temporary Resident, but he knows that this request will cast him out of the Land forever.

b) On the other hand the petitioner who sincerely supports Israel with all his might and has found a place of work, is required to leave the Land forever because of invalid policies of the Ministry of Interior inspite of the fact he is not a criminal; or is not a health or security risk.

*

שגרירות ישראל / וושינגטון

123 530 570

המשרד, בטחון, ניו-יורק

1/2

טופס מברק

דף 1 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 29.4.88

מס' מברק

אל: מצפ"א, מע"ת, הסברה

דע: יועץ רוה"מ לתקשורת, יועץ שהב"ט לתקשורת

מנהל לע"מ, ניו-יורק

מאת: עתונות

נייטליין - ערב 4

פרק ד' של "נייטליין בארץ הקודש" שודר אמש (12:30 - 11:30) ודן במרי האזרחי בשטחים ובסכויים להסדר. כתבת מבוא של קופל הצביעה על צמיחתה של מנהיגות חדשה בשטחים המהווה ממשלה במחתרת והדואגת לאספקת השרותים הנמנעים מהאוכלוסיה מאז תחילת המאורעות - חינוך, חקלאות, בריאות ובטחון. "אינתיפיאדה", אליבא דקופל, הפכה למילה הכי חשובה במילון הפלסטינאי.

רואיינו לתכנית האלוף עמרם מצנע, יו"ר ועדת החוץ והבטחון אבא אבן, ועורך הדין הפלסטינאי גונתן כותאב. גאד רוז הציג כתבת פרופיל קצרה על האלוף מצנע ועל הנגוד לכאורה בין מי שאחראי היום לכל האספקטים של "אגרוף הברזל" (גרושים, פצוצי בחים וכו') לבין מי שקרא להתפטרותו של שהב"ט שרון במלחמת לבנון.

להלן כמה מהנקודות שעלו בראיון עם האלוף מצנע: מה שקורה בשטחים שונה מלבנון. כאן אנו נלחמים בתוך מדינתנו. אחריותנו אינה רק לרדוף ולהרוג מתפרעים אלא גם לנסות ולספק שרותים מינימליים ולא לתת לאנרכיה להשתלט. המצב מתאזן לאחרונה בכוון של ירידת מתח. ברוב המקרים, כמעט כולם, מבינים החילים את משימתם ומאמינים בה.

המדיה, לא בכוונה, משפיעה הן על התנהגות החילים והן על התנהגות האוכלוסיה המקומית ומסיבה זו נסגרים מדי פעם, זמנית, שטחים לעתונות.

בקטע השני רואיינו במקביל יו"ר ועדת חו"ב אבא אבן (מאינדיאנה) ועו"ד הפלסטיני גונתן כותאב (מירושלים).

ח"כ אבן אמר כי אש"פ הוציא עצמו מכלל מי שיכול להשתתף במו"מ בכך שסרב לענות לתנאים הבסיסיים המקובלים לא רק על ישראל וארה"ב אלא גם מצרים, ירדן ואפילו ברה"מ.

המשך המצב הקיים הוא האופציה הגרועה ביותר ולכן צריך לחזור לנוסחת "שטחים תמורת שלום". ירדן רלוונטית למו"מ שכן אחוז ניכר מאוכלוסיתה פלסטיני ומשום שרוב תושבי

END

570/530/123

תושבי השטחים נושאים אזרחות ירדנית.

גונתן כותאב אמר כי הסכון לישראל מן המצב הנוכחי גדול יותר מכל סכון חיצוני. פתרון קונפדרטיבי או אחר אפשרי רק אחרי הקמתה של מדינה פלסטינית וגם אז יהיה נתון להחלטתם. ברור לו שמדינה פלסטינית תבחר ביחסים טובים עם שכנותיה ישראל וירדן. גם המערך וגם הליכוד מנסים לחסל פוליטית את התנועה הפלסטיניה - הליכוד בטענה שירדן היא פלסטין והמערך בהתעקשותו על האופציה הירדנית.

סיים את הערב ביל בלקמור שהקריא קטעי שירה ישראלים ופלסטינים על רקע תמונות העפלה, מצדה, ושואה מחד, מול כפרים חרוסים, עצי זית ואיכרים בשדות מאידך.

מחר ירואיינו רוה"מ שמיר וממרוה"מ פרס לתכנית הסכום.

גם אם מוקדם לסכם סכומים ניתן להצביע כבר עתה על כמה תוצאות ומסקנות הנובעות מן הסדרה:

1. האזון הקדוש הנשמר כאן בקפידה (זמן שווה, מרואיינים, כתבות וכו') מעמיד בפני הצופה האמריקאי שני ספורים זהים במשקלם ההסטורי, בעצמתם המוסרית ובצדקת טענותיהם. ההמנעות המכוונת של המנחה והכתבים מנקיטת עמדה רק מדגישה עובדה זו.

2. להוציא אזכורים בתכנית הראשונה מוצג הסכסוך הישראלי-פלסטיני יותר ויותר במבודד מהסכסוך הישראלי-ערבי. הערכת האיום, התמונה האסטרטגית, נשק כימי, טילים ארוכי טווח - כל אלו נעלמו ממערכת הגורמים המשפיעים על בטחונה של ישראל.

3. המסר הברור שאין לטעות בו העולה מן הצד הפלסטיני כפי שהוצג אומר כי ירדן אינה רלוונטית למו"מ, כי אש"פ הוא נציגו של העם הפלסטיני וכי הרוב הגדול של הפלסטינים חושב במונחים של מדינה פלסטינית עצמאית במקום מדינת ישראל.

יוסי

יוסי גל

END

16232 המשרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך : 26.04.88

שמור נכנס

** ** ** **

104-3 אוכ

מזהה:4/16232
אל:המשרד
מ-:לוסאנגלס/נר:89/תא:270488/זח:1700/דח:מ/סג:שמ
נד:@

שמור/מיידי

אל: בירן / סמנכל מצפ"א

דע: שילה / גולן, נעים -- וושינגטון

מאת: לוסאנגלס

הנדון: לוסאנגלס טיימס

1. בעתון היום קריקטורה של קונארד המראה חייל ישראלי עם רובה עשן מעל ערימת גוויות ערבים נקרבי נדורים האומר: אני רוצה לדון על שלום אבל אין יותר פלשתינים אתם ניתן לדון על שלום. לקריקטורה קונוטציות נאציות מובהקות של השמדת עם . היא מצטרפת לשורה גדלה והולכת של קריקטורות ארסיות ואנטישמיות שהתפרסמו בטיימס בחדשים האחרונים. לפני זמן מה פרסם העתון קריקטורה המתארת את חיילי צ"ה ברלמים בנסתר של ישו הנוצרי לירושלים.

2. הקריקטורות מבטאות את מה שנתפס יותר ויותר כקו עקבי של העתון כלפינו . כן הוא התעלם לחלוטין מאירוע יום העצמאות כאן (למרות נרכחות כתב וצלם שלהם) ומהמצעד ההצדעה לישראל בנרכחות אלפי משתתפים. אך מקדיש היום במדור החברתי מאמר ארוך לערי"ד לאה צמל (המסיירת באזור מטעם ארגונים פלסטיניים) והמציגה עצמה כמי שבאה לחשף הפרות זכויות האדם ע"י ישראל)

3. תגובות שלנו למאמר אנף- אד ארטי לא פורסמו כלל. שורת כגישות של מנהיגים יהודיים עם ראשי העתון לא הועילו למתון הקו. ביום השואה הפגינו כמה מאות יהודים

[illegible]

וישראלים מול המערבת של העתון. אנו חשים שמיצינו את הדרכים העומדות לרשותנו במקום לטפול בבעיה חמורה. הטיימס נמנה היום על השורה הראשונה של התקשורת האמריקאית והשפעתו רבה גם מחוץ לגבולות ל.א.

4. דומני שמדינת ישראל תחטא ליעודה ועוד בשנת ה-40 לעצמאותה אם תשלים עם קריקטורה נרנח "השטרמר" המנאצת אותה ואת חיליה בעקביות ומטיתה בעקביות נגד יהודים. לפיכך הננו מציעים לשיקולכם מספר דרכים שמי להבהיר לעתון שאין מדינת ישראל מוכנה להשלים עם מתקפה אנטישמית - באצית עליה.

א. התנצלות והתחייבות שהעתון ייזהר בעתיד מפרסום קריקטורות בעלות הרגן וצביון אנטישמי.

ב. השעיית האמנתו של הכתב בארץ עד לפרסום התנצלות מצד הל.א טיימס.

ג. כל דרך אחרת שתמצאו לנכון.

אין להבליג על פגיעה גסה באשיות הדמוקרטיה הישראלית ודמותם המוסרית של היהודי ומדינת ישראל.

בכבוד

תפ: שהח/רהמ/מנכל/ממנכל/שהבט/בירון/מצפא/אביטל/מעת/הסברה/
ר/מרכז/ממד

16349 משרד החוץ-מחלקת הקשר תאריך

בלמס ירבא

104.3 בולל

מרדם:4,16349
אל:ני/887,ורש/740,ורבה/261,גנבה/334,בנגקוק/399,טוקיו/406,
קבורה/205,בטהרן/387,ברטורייה/167,אתונה/236,ברן/414,
בריטל/286,האג/280,לונדון/375,מדריד/222,מרסיי/162,
אוטבה/200,פריס/699,רומא/322,ניקוסיה/190,סינגפור/219,
קינשאסה/207,ברן/239,אנקרה/168,קופנהגן/234,שטוקהולם/213,
אינטבול/140,ניירובי/131,קהיר/236
מ-:המשרד,תא:280488,זה:1127,דה:מ,סג:בל
נד:ב

להלן חלק שני ראחרון של סקירת הבוקר.

תקשורת

הארץ - מאת לילי גלילי
ב-600 איש, ישראלים ופלשתינאים מהשטחים, גדשו אתמול מהשעה 5 בבוקר את אולם 'הנרי קראון' בתאטרון ירושלים, שם הוקלט דיון בן שלוש שעות לתוכנית 'נייטליין' בארה"ב. שני הערבות המנחה, טד קופל, צפו בשידור ב-4-5 מיליון אמריקאים. לאורך המסך כולו, הקפידו הפלשתינאים שבאולם לא ליצור כל דיאלוג עם הפנאל הנגדי, לא בדיבור, ואף לא במבט. גם כאשר הרבנו אליהם פנינה ישירות מהישראלים לא הסיטו את עיניהם לצדם. רק בסוף התוכנית קם ד"ר בוקר ולחץ את ידה של אשראווי. ידו המושטת של חיים רמון שאיחר בכמה שניות, נדחתה ללא מענה, אלה בכיד ראש.
לאורך שלוש השעות שבו ניוזס בוויזראוזיות את המצב המסובך, הקפיד טד קופל לשמור על איזון קפדני. הפלשתינאים באולם קיבלו תרסמת זמן של חשבון עמיתם הנעדר, וגם השמאל והימין הישראלים, שקיימו עימות מכימי בלורה, זכו ל'זמן שווה'. עם זאת, דאג קופל להדגיש כי 'אין הוא רוצה לשכפל את הכנסת במיניאטורה'. המסר העיקרי של הדיון, לדעת עורכיו, היה 'בעצם האפשרות להוביל שאפשר לדבר זה לצד זה, גם אם לא זה עם זה'.
דבר - מאת טובה בינוקי
מיכל שוורץ, תושבת ירושלים בת 38, עורכת העתון 'דרך

הביצוע' שנסגר, בעברה אתמול ע"י שוטרי משטרת מתח תקופה מהיחידה הארצית להקירות פליליות. קודם למעצרה ביצעו אנשי היחידה חיפוש במשרד 'דרך הביצוע' בירושלים. הם לקחו מספר כדיסים, ביניהם רשימת המיבוריים של השתדן.

בבים

דבר - מאת עלידה ולן
מדב"ל מפלגת העבודה, ח"כ עודי בדעס, הציע אמש לאלוף (מיל) אורי אור לעמוד בראש מטה הדור הצעיר במטה הבחירות של מפלגת העבודה. אור ביקש שהות של כמה ימים כדי לשקול את ההצעה. אלוף (מיל) אור הודיע, כי בדעותיו הוא קרוב לעמדותיה של מפלגת העבודה ולכן החליט להצטרף אליה. בעוד ימים מספר יפשרש אור את המדים ויתאזרח.

הטברה/מידע

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,סמנכל,משת,הטברה,תפרצות,מצפא,הדרכה,אירג, תרבות,אגלס

בלמס ירצא

מרדכי:16623/4
אלון/907/רוש/754/רינה/269/גנבה/345/נבגקרק/409/טרקיד/415/
ביירס/593/קרנבהגן/243/בדזילה/265/לימה/276/ליסבון/185/
אדנלו/164/אוסבה/206/מבסיקו/247/קרקס/279/קנברה/215/
אתונה/244/ברן/420/בריסל/298/האג/287/לונדון/385/
ניקוסיה/195/פריס/713/רומא/331/מילנו/155/מדריד/228/
אנקרה/174/קינשאסה/215/סינגפור/225/ברקרשט/167
מ-:המשרד/תא:280408/זת:1600/דת:מ/עב:בל
נד:מ

בלמס/מיידי

דו"ח אירועים יומי - 26 באפריל 1986

מצרים ואש"פ לאחר ביקור ערפאת בדמשק

1. מעיד במאל, נציג אש"פ במצרים, העביר ב-26 מטר מערפאת לשה"ח המצרי עבד אלמגיד לביר לא נודעה בשיחות בדמשק מגית הקבאת היחסים עם מצרים (ר' מרגטה קדלו, 27). הוסיף, כי אין שום תוצאות שלילות לגבי קשרים אלה (סימז'ת, 27).

2. בתקשורת מקהיר מסק וחשדנות ביחס להתבאות שיחותיו של ערפאת בדמשק. ב'אלאחבאר' (27), איש אינו יכול להתנגד להתקרבות זו אם מטרתה היא תמיכה בעניין הפלס'. אולם, מעלים חשש שלאור התנהגות אשר בשנים האחרונות בלבי ערפאת, אין להוציא מכלל אפשרות שישנה מטרה נסתרת והיא התירתה של טוריה לשיבוש מאמצי השלום. ב'אלאהראם' (27), ממקורות פלס' בדמשק, שמטרת המפגש בין ערפאת-לאסד הוא הקפאת יחסי אש"פ-מצרים. ב'אחר שעה' (סי'ב, 26), מציינים שאש"פ נבר נקט בעבר בעמדות אנטי-מצריות, ומביעים חשש מפני המחיר הכבד שאסד עלול לבקש תמורת שיפור היחסים עם אש"פ.

3. ברויטר (27) מבי קדומי, שמצרים ויירדן אמנם ברבר של

הפיוס אך יגשר על מאמץ אפשרי להכשילו.

אש"ס אחרי ההתפייסות בדמשק

4. קדוסי אמר (טי"ק, 27), שמשרדי אש"ס בסוריה יפתחו בקרוב. אבו איאד אמר, שסוריה תשחרר בקרוב את כל העצורים הכלכ' ממכמרם כ-2,000. הרפיון, שחידוש מלא של פעילות אש"ס בדמשק יתרחש רק לאחר שיסולקו כל המחלוקות (טי"ק, 27).

5. ערפאת עצמו בעיראק, עידכן את הנשיא רסגנו על שיחותיו עם אסד. נמנו שבירמיים הבאים תתקיים בבגדאד ישיבה של 'רשות המולדת הכבושה' שתנוהל ע"י ערפאת, ושבשבר נרהלה ע"י אבו-ג'יהאד (ר' מרכטה קרלו, 27). ברויטר (27) מצטטים את ערפאת שאמר כי מתקיימים דיונים שמטרתם תכנון מרי אזרחי בכל הערים והכפרים.

6. בר' מרכטה קרלו (27) מכי 'אחראי סורי', שהדיון בחילוקי הדעות בין סוריה והכלכ' דורש זמן. חילוקי הדעות בין אסד לערפאת היו מדיניים, לא אישיים. מגישת אסד-ערפאת התמקדה בנושא ההתקרבות והתכנית הנרקמות נגד הערבים והדיאלוג יימשך. ב'ג'ורדן טיימס' (ירדן, 25) מדסיפים, כי הרכטה לערפאת שלא תהיה חדרה ל'מלחמת המחנות' בלבנון. על יחסי אש"ס-מברים נאמר שלסוריה עדיין השתייגרות בנושא, אבל איכה דורשת מאש"ס לנתק יחסיו עם מברים.

לבנון: התפייסות בין אמ"ל לחזבאללה

7. בתיווכו של מנהיג הדת האיראני, איתאללה ג'נתי, הושגה התפייסות בין אמ"ל לחזבאללה ובחתם (26) הסכם בין הצדדים בשג' האיראנית בביירות, המבוסס על הנקודות הבאות:
א. נכונות לשחרר הבטיות ביניהם ע"י הידברות ולא בכח;
ב. הגברת ההיבט האיסלאמי בפעילות שני הארגונים;
ג. ש"פ במאבק לשחרור דר'ל.
שג' איראן בביירות הודיעה שהוחלט להקים ועדה מבכירי אמ"ל וחזבאללה, שתפקידה לנרמל היחסים ביניהם (טי"ג, 27; ר' מרכטה קרלו, 28).

יחסי סעודיה-איראן

5. מהודעת הסברים על הסיבות לניתוק היחסים (סי'ס, 28):
   א. ההחלטה לאחר שורת התגרויות איראניות;
   ב. איראן בירכה מתיבותיכו בחולשה;
   ג. מקדמים בברכה 45,000 גולי רגל מאיראן ובתנאים שנקבעו;
   ד. המבטרת לחג' - החלטה מוסלמית ולא רק סעודית;
   ה. ראש משלחת איראן למו"מ על החג' לא התנהג ביאות.

מרכז

י.

תפ: שהח/רהמ/שהבט/מבכל/ממכל/סמכל/ממודרם/אמן/ארבל1/פרב/מעת/הסברה/לעמ/מהאסטחים/תרבות/ארקיאניה/מצרים/מבפא/איראי/איר2/אסיה/מאפ/אנלט/מזתים/ארבל2/איר3/לוברני/תרבות

16514 תאריך : 28.04.88 המשרד החוץ-מחלקת הקשר

בלמס ידנא

104.3 2dk

חודם:4/16514
אל:בי/396/ורם/746/ריבה/264/גבבה/336/בנגקוק/401/טוקיו/409/
קנברה/207/בטהרן/369/ברטרדיה/168/אתונה/239/ברן/416/
בריסל/288/האג/281/לונדון/376/מדריד/223/מרסיי/164/
אוטבה/202/נריב/702/רומא/323/ניקוסיה/191/שיקגו/220/
קינשאסה/208/נרן/241/אנקרה/169/קופנהגן/236/שטוקהולם/215/
איסטנבול/144/ניירובי/132/קהיר/241
מ-:המשרד/תא:280486/דת:1455/דת:מ/סג:בל
נד:@

בלמס/מיידי

סקירת תקשורת בהרי יום חמישי יא' אייר תשמ"ח 28.4.88

כותרות ראשיות

משריב - 'המחבלים מגבירים את מאמציהם לבצע פיגועי מיקוח בצפון'.
חדשות - הערבה בישראל: סוריה ערמדת מאחורי החדירות בגבול הצפון.

נסיונות כח'ש

חדשות - מאת שמעון אלקבץ ואדי גל
שהב"ט יצחק רבין אמר אתמול כי בשלוש השעמים שבהן חוסלו חוליות מחבלים שביעד לחדור לשטח ישראל לאורך גבול הצפון, התברר כי מדובר בארגוני הבלה ברו-סוריים ולא ארגונים שנשלחו ע"י ערפאת. רבין שסייר אתמול ברצועת עזה הדגיש, 'בשלוש השנים האחרונות אף אחרת ישראלי לא נפגע בצפון, אולם צה"ל שילם מחיר כבד בעבור ההגנה של הגבול. אך המשימות הושגו ויש שקט ברצועת הבטחון ובגבול בצפון. במקום אלפי חיילים, שהחזיק בה"ל בלבנון, מצויים שם באורח קבע רק מאות אחדות. לדבריו נסיונות החדירה של המחבלים מצביעים על מגמה של הארגונים להגביר את הטרור בגבולות, בתגבור להתקוממות בשטחים, מאז שדן ברצה. הרמטב"ל, רב

אלוף דן שומרון, שביקר בכפר ג'דלים שבגליל בדי לברך את שייח אמין טריף ראש העדה הדרוזית לרגל חגיגות נבי שואב, נדרש לאירועי הימים האחרונים בהר דב. לדבריו, אנו עדים באחרונה לעלייה במספר נסיונות החדירה של המחבלים מלבנון לשטחנו, אולם הוא לא סבור שחל שינוי במדיניות המחבלים. בברכו את השייח העלה הרמטכ"ל על כס את מסירות החיילים הדרוזים והדגיש שכל מבקר היה גאה ורוצה לפקד על חיילים כה טובים כמו חיילי היחידה הדרוזית. השייח הודה על הברכות וביקש מהרמטכ"ל לסייע בשחרורו מהכלא של איש דת דרוזי. שומרון הבטיח לעשות הכול בדי למלא את הבקשה.

ישראל - איטליה

מעריב - מאת רבי לרזון
כל כלי התקשורת באיטליה הקדישו אתמול פיקוד כרחב לכרשת 'האשכוליות המרעלות'. כל העתונים הביאו בעמודיהם הראשונים ובכותרות ענקיות את כרטי הכרשה. מנהל מעבדות חומרי הדברה באגף להגנת הצומח במשרד החקלאות הישראלי, הטוקסיקולוג ד"ר ישראל אדטו, נשלח על ידי שר החקלאות לאיטליה. הוא הסביר באיטלקית רהוטה לטלויזיה הממלכתית של איטליה, כי מבחינה טכנית אי אפשר להזריק רעל לאשכוליות. המבנה התאי של הכרי אינו מאפשר כניסת כרזל זר, והצבע לא חדר לבשר הכרי אלא רק מתחת לקליפה - ובכל מקרה אין כר סכנה לאוכלים. השכרו של ד"ר אדטו שרר במהדורת החדשות המרכזית, ותרם רבות להכחתת המתח ששרר בקרב שפקים וצרכנים. מומחים איטלקיים שיבחו בטלויזיה את כיתוחו. אחד המומחים הצהיר, שכאותו כוקר אכל שתי אשכוליות לארוחת כוקר.

הסברה/מידע

ל.ב.י

תפ: שהח/מכבל/ממכבל/שמכבל/מעת/הסברה/תכרורת/מצבא/הדרכה/איירג/
תרבות/אמלט

16795

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך : 06.04.06

בלמס ירצא

1043 2dl

תדזם:4/16795
אל:
ני/927,ורש/772,לדטאבלס/103,אתרנה/251,ברן/429,בריסל/305,
האג/294,דנדרן/392,פרים/724,מרטיי/169,מדריד/232,רומא/336,
מילנו/160,ברן/246,גנבה/355,קופנהגן/248,שטוקהולם/226,
וינה/275,ניקוסיה/197,אנקרה/178,אוסלו/168,פרטוריה/177,
ניירובי/141,טוקיו/423,ביירות/602,ברזיליה/269,מונטבידאו/183,
מכסיקו/252,קרקס/266,ריו/142,מונטריאול/106,טורונטו/115,
אטלנטה/54,ברסטון/113,שיקגו/166,יוסטון/86,מיאמי/116,
סנציסקו/117,ניולולפיה/90,ורלינגטון/108,סידני/131,
קנברה/220,אוטבה/213
מ-:המשרד,תא:250486,זת:1034,רח:ר,סג:בל
נד:0

בלמ"ס/דגיל

הנצ"ג"ודה

מיסים ותשלומים עבור שירותים בשטחים.

להלן לשימושכם נתונים על תשלומי מיסים ותשלומים עבור שירותים בשטחים בהשוואה למצב בישראל.

א. מיסים עקיפים כגון מכס, מע"מ - זהים להלוטין לנעשה הנגבה מאזרחי ישראל.

ב. מיסים ישירים (מס הכנסה) משולמים עפ"י החוק הירדני, ביו"ש, והחוק המצרי בעזה.

ג. עפ"י החוק הירדני, חקלאים למשל לא משלמים כלל מס הכנסה ואלה מהווים כשליש ממושקי יו"ש. שליש נוסף, המועסק בישראל משלם מס הכנסה ממקבל ונהנה מהטבות בהתאם. הנותרים, המועסקים ביו"ש משלם כאמור מס עפ"י החוק הירדני שהוא נמוך, נוסף כלל, מזה הנהוג בישראל.

ד. כל המיסים הנגבים ע"י הממשל רע"י הרשויות המקומיות מוחזרים במלואם לשטחים ומהווים חלק מהתקציב לשטחים. אי תשלום מס פוגע בראש ובראשונה בתקציב זה. גביית המיסים ואכיפתה נעשית ע"י החוק.

ה. תעריפי התשלום עבור חשמל, גז וטלפון בשטחים זהים לאלה שמשלמים אזרחי ישראל.

במקרים שבהם אזרחים מהשטחים מקבלים חשמל מהחברה הישראלית בשיטת הצובר (BULK) עד לפתח הבית או הרשת המקומית, נעשית חלוקת החשמל והשירותים ע"י הרשות המקומית, הרשאית לגבות עמלה קטנה יחסית (אותה לא משלמים אזרחי ישראל).

הסברה/מידע - מזתי"ם

בע.ר

חפ: שהה/מנבל/ממנבל/שמנבל/אדקיאניה/מצרים/מצפא/איראא/איראב/
אסיה/מאפ/אמלט/מזתים/ארבל2/איראג/הורנה/מעת/הסברה/ממד/
מתאפשטחים

16348 **משרד החוץ-מחלקת הקשר** תאריך : 28.4.88

בלמס ירצא

104.3 : 111

חוזם:4,16348
אל:בני/886,ורם/739,ורינה/260,גנבה/333,בנגקוק/398,טוקיו/405,
קנברה/204,בטהרן/366,פרטוריה/166,אתונה/235,ברן/413,
בריסל/285,האג/279,לונדון/374,מדריד/221,מרסיי/161,
אוטבה/199,פרים/690,רומא/321,ניקוסיה/189,סינגפור/218,
קינשאסה/206,ברן/238,אנקרה/167,קופנהגן/233,שטוקהולם/212,
איסטנבול/139,ניירובי/130,קהיר/235
מ-:המשרד,תא:280488,זת:1107,רח:מ,סג:בל
נד:8

סקירת בוקר בשני חלקים

להלן חלק ראשון:

סקירת תקשורת בוקר יום חמישי י"א אייר תשמ"ח 28.4.88

בותרות ראשיות

הארץ - נהג משאית נפצע מאש מחבלים ליד קיבוץ רן.
דבר - בדרום להלוויית המג"ד הודעקר חיילי גבעתי למרדף אחר עוד 2 מחבלים. רדבר - רחיסלו.
ג'רוזלם פוסט - 2 מסתננים נהרגו אחרי שהתקיפו משאית.

פח"ע

הארץ - מאת מנחם הורוביץ
דני דהאן (24) תושב קריית שמונה, נפצע אתמול אח"צ מאש מחבלים שעה שנהג משאית עבר בדרך הפטרולים במורדות המערביים של הר דב. כעבור 3 שעות הרגו חיילי צה"ל את שני המחבלים שהצליחו לחדור לשטח ישראל, במרחק קילומטר אחד, בקירוב, ממקום ההיתקלות שאירעה יממה אחת קודם לכן, ושבו נהרגו שני חיילי צה"ל ושניים אחרים נפצעו. המחבלים חדרו לשטחנו בשעות הירח. הם הסתתרו על גבעה המשקיפה על ביש המערבית, ובעת שמשאיתו של דהאן קרבה אליהם נתחו באש רזרקו רימוני יד. למקום הודעקו כוחות צה"ל, שפתחו במירדף אחר

המחבלים בשטח בלעי קשה ביותר לתגובה, בתוך צמחייה עבותה. בראש הכוח עמד רב סרן ניצן מחטיבת גבעתי, סגנו של המג'ד שמואל אדיב שהרג שלשום בהתקלות בדרום לבנון. 'היינו בדרכנו להלוויה של שמואל, על בגדי א', עם תגי היחידה של גבעתי. לפתע קיבלתי הודעה על חדירת מחבלים. מיד הגענו למקום עם הגשמים ועם חיילי גבעתי. הכנסנו את כל הגידרה לכוננות, האזור בטוח, היישובים תיגברו שומרים, ונסענו עם כוחות לאזור החדירה'.

'כוננות גבוהה ביותר הוכרזה בכל יישובי הצפון. כל הקיבוצים לאורך כביש הצפון ועד לקריית שמונה היו חסומים. התושבים לא הורשו לצאת מבתיהם. 'הלכנו אחרי העקבות עם גששים. התקדמנו תוך כדי ירי, עד שנתקלנו במחבלים בטווח קצר מאוד. הסתערנו והרגנו שני מחבלים'. המחבלים נהרגו מאות מטרים מקיבוץ דן. 'לאחר שרוקנו שאין עוד מחבלים, חזרו יישובי הצפון לחיים הרגילים'.

דבר - מאת שמעון ויים ושלי זליגר

בפיקוד צפון אין כוונה לשנות את הערכות הבטחון השרטף והפעילות המבצעית בגבול הצפון ובאיזור הבטחון על רקע התגברות נסיונות חדירת המחבלים לשטח ישראל בעיקר בגזרת הר דב והגזרה המזרחית של דרום לבנון. אולם, בצה'ל נערכים לאפשרות שאכן בדרור בגל גרבר והולך של פיגועים ונסיונות של ארגונים בלשתיים בדרום לבנון להחדיר בכל מחיר ובדרכים שונות חוליות מחבלים לביצוע פיגוע מיקוח ופיגועים ביישובים אזרחיים בגליל. אתמול, בתוך כחות משלושים שעות לאחר שחוסלה חוליית שלושת המחבלים של ארגונו של נאיף חוראתמה בהר דב, שוב נתקל כוח של צה'ל מגדוד גבעתי בחוליה שמנתה שני מחבלים לא הרחק ממקום ההתקלות הראשונה בהר דב וחיסל את שני המחבלים בלא נפגעים לחייליגו.

ירו'ש

הארץ - מאת נדב שרגאי

כנוכנותם של ערבים מקומיים לסגוע במטיילים יהודים, היא הגורם העיקרי להתפתחות האירוע בביתא ולטיומו הטראגי - קובע סעיף א' בפרק הסיכום לדו"ח על האירועים לבני 3 שבועות בכפר ביתא, שבמהלכם בהרגה תרגה כורת מאלרן מורה, נפצע קשה המאבטח רמטי אלדובי, בהרגו שני ערבים מקומיים ונפצעו רבים מהמטיילים ואחדים מהערבים. את הדו"ח כתב אלוף פיקוד המרכז, שמרם מצנע, בהתבסס על דו"חות המשטרה והשב"כ, והוא נמסר אתמול לקבינט, ולאחר מכן לעתונאים, ע"י האלוף מצנע עצמו.

בדו"ח בן חמשת העמודים, 7 פרקים. בפרק הראשון, העוסק בתכנון הטיול ובתיאומו, נקבע כי 'הטיול לא תואם עם הצבא.. הוראות הקבע של ביקור המרכז בנוגע לנהלי תיאום טיולים יידועות לרבז הבטחון השוטף באלון מורה, שלמה דורון, וגם איתו לא נעשה תיאום.. יוזם הטיול, מתכנן והאחראי עליו היה מנחם אילן, ובלווה אליו.. רומם אלדובי'.

הפרק השני מתאר את האירועים בוואדי, שם ישבו הנערים מאלון מורה לארוחת בוקר: 'בשלב זה מושמעת ברמקולים של מסגד ביתא התרעה של התקרבות מתנחלים.. מתחילים להתקהל עשרות ערבים.. מיידים אבנים ומתגרים במטיילים.. המאבטח אלדובי.. יורה מספר יריות מנשקו, תמ"ק עוזי'. המשך תגובת המטיילים בוואדי מלווה בזריקת אבנים והתגרויות. אמונה אלירז נפגעת מאבן בירכה, באשר של הגבעות מסביב ובסמוך למטיילים מתרכזים ב-100-200 ערבים מקומיים. במהלך התגובה בוואדי אוסר מנחם אילן על רומם אלדובי להשתמש בנשק, אלא במצבי חרום. על רקע זה ניטש ביניהם בגראה עימות מילולי וכיסי. אלדובי התליף את נשקו מרובה אמ-16 של מנחם אילן. 'מירי אזהרה לכיוון הרכב.. שבליו התגודדו מקומיים, בהרג מוסא צאלה דאוד.. בריגרח עם מקומי.. מבצע המקומי ניסיון להטרף את נשקו של המאבטח.. האחרון מתרחק.. יורה ומרגיע את המקומי בוטנר.. מכאן ואילך מאלצים המקומיים את המטיילים ללכת לכיוון הכפר ביתא.. המטיילים מובאים לכפר בארנס'. 'הקבוצה מובלת באטר היא מוקפת בהמון רב של ערבים המשיכים בהתגרויות. במרכז צועד המאבטח אלדובי, באשר המטיילים מגרבים עליו מפני הסיכונות לחטוף את נשקו. במרכז הכפר נזרקת אבן ע"י אחתו של ההרוג מהוראדי (מונירה דאוד), שהיא גם אשתו של המבוע מהוראדי, של המאבטח.. מתחילה התפרעות המונית הכוללת התנפלות של המטיילים, זריקת אבנים וחפצים שונים ומכות במקלות ומגל הבא ליד. ההתפרעות נמשכת זמן קצר ומסתיימת לאחר שהתרשבים מבחינים כי יש נפגעים רבים בין המטיילים. מתחילות קריאות שיש הרוגים, ורוב הנוכחים נמלטים מהכפר. 'בסרטה של ההתפרעות מוטלת במקום גופתה של תרצה פורת ז"ל, מקומי הרוג, מקומי נפצע, רומם אלדובי נפצע קשה ומרבית המטיילים הבולין ופגועים'. האלוף מצטט כתב כי 'ההשערה שעל המטיילים נזרק דימון או מטען מאולתר אחר, נשללה.. האפשרות שנשק נוסף, מעבר לעוזי ולאמ-16, היה בשימוש כלפי המטיילים באירוע, במרכז הכפר, לא הוכחה.. האפשרות שמישהו מהערבים המתפרעים השתמש בכלי הנשק שנחטפו מהמטיילים, לא נמצאו תימוכין'. 'פעמיים לפחות יורה המאבטח.. במרכז הכפר: 1. בתגובה

אינסטנקטיווית לאחר שנפגע מאבן בראשו, ירה אלדובי מספר בדורים תוך כדי שהוא מסתובב לאחור. באורע זה נורים לכתות חלק מהבדורים בביורן עטה מסלול. 2. מספר בדורים נורים תוך כדי מאבק על נשקו של רומם אלדובי..

תרצה פורה 'נחרגה מנגיעת קליע בעל קוטר בינוני ומהירות לוע גבוהה. מלבד נגיעת הקליע, אין בראשה או בגופתה של תרצה פורה כל פגיעה אחרת שהיא.. ניתן להניח למסקנה שתרצה פורת ז'ל נורתה מנשקו של אלדובי, ובכל הנראה באשר הגיב באופן אינסטנקטיווי על נגיעת האבן בראשו'. הדו"ח קובע, כי רק משנים מכין תושבי הכפר, לקחו חלק פעיל בנסיונות להרגעת הרוחות, בסיוע לחילוץ ובמתן עזרה רפואית למטיילים. לעומת זאת, הוקפו המטיילים ע"י מאות שהשמיעו קריאות הסתה ע"י שערות שתקפו בפועל. האלוף מצפע אמר בתשובה לשאלות הכתבים, לאחר הקראת הדו"ח, כי העוזי במצא מיד לאחר האירוע, בהוא שבור ומעוקם. המחסנית לא במצאה עד היום. באשר לרובה האמ-16 אמר מצפע כי הוא במצא שלם, אך מוסתר יום לאחר האירוע. לדבריו, תבטרן המשטרה להחליט האם חלה אחריות פלילית או רשלנית על מי ממארגני הטיול, והאם להגיש תביעה נגד מי מהאנשים שהיו מעורבים בארגון הטיול.

הארץ - מאת נדב שרגאי

משפטם של 14 הסתתרים ממזרח ירושלים, הנאשמים כי הפרו צווים שהורו להם לכתות את תנועותיהם, ייבתח הבוקר בירושלים. אם יורשבו, יכול בית המשפט להטיל עליהם עונש של עד שנתיים מאסר בפועל. במשך כל יום אתמול היו כל החנויות, אשר נגדן הוצאו צווי איסור פתיחה בשעות אתה"צ סגורות.

אתמול מתה מפצעיה ילדה בת 14, אריג' סלמן דאוד מהכפר א-דיק, שנכנסת טול כרם. הילדה נפצעה שלשום במהלך תקרית, שעל דבר קיומה נמסר רק אתמול. מקורות צבאיים מסרו כי במסגרת פעולה יזומה של צה"ל בכפר א-דיק התפתחה במקום התפרעות אלימה. לאחר ירי גז מדמיע ובדורי גומי, נאלץ הכוח להשתמש בנשק חם. בשעות הערב הגיעה לבית החולים בשכם צעירה מהכפר שנפצעה בנראה מהירי. הצעירה נפטרה אתמול. אתמול שרר שקט יחסי ברחבי הגדה. למעט תקריות בודדות, לא נרשמו אירועים חריגים. בבלטה ובקלקיליה התקיימו בשעות הבוקר הפגנות. בקלקיליה עקר צה"ל שלוש שורות עצי פרי הדר מצדי כביש הראשי, בטענה כי מאחורי העצים הסתתרו מיידי אבנים. בחלחול ובחברון נפתחו אתמול העסקים שלא במתכונת שביתת המסחר הרגילה.

אתמול נפגעו בחברון שלושה שוטרים ממשטרת בית לחם, שחזרו רק באחרונה למקום עבודתם, לאחר שקודם לכן הגיו התפטרות.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

. תושב הכפר סמרע, שעבר ליד השלושה בעת שעמדו במרכז חברון, שכן על פניהם חרמנה. הם הרעברו בשהם מתפתלים מכאבים לבית החולים 'הדסה' בירושלים. המינהל האזרחי שלל אתמול רשיונות של 10 חברות ארטבוסים ותחבורה פרטית, בשל מה שהוגדר 'שיבוש סדרי התחבורה והשתתפות בהסתה להכרות סדר'. גורמים ערבים מסרו כי נהגי בלי הרכב חשש להכר את הוראות מנהיגי ההתקוממות, מחשש שיתנכלו להם רבלני משפחותיהם. מסיבה זו לא עבדו הנהגים כרגיל בתקופה האחרונה.
אלמונים פגעו שלשום בלילה בשלוש חממות רבצירוד חקלאי רב במושב חמרה שבשומרון. הושחתו 12 אלף שתילים, מחשבי השקייה, מערכות השקייה ומערכות דשן נרזלי. עקבות הנרגעים הובילו לכפר ערבי סמרן.

עד כאן חלק ראשון של סקירת ברקר

תפ: שהח/מנכל/ממנכל/סמנכל/מעת/הסברה/תברצות/מצפא/הורכה/אירג/ תרבות/אמלט

16770 משרד החוץ-מחלקת הקשר תאריך : 4.86

בלמס ירבא

1041.3

חוזם:16770/4
אל:
אתונה/248,ברן/428,בריטל/304,האג/291,לונדון/389,פריס/722,
רומא/335,מילנו/159,מרסיי/168,מדריד/231,ניקוסיה/196,
אנקרה/177,איסטנבול/154,קינשאסה/220,פרטוריה/176,גנבה/354,
וינה/274,אוסלו/167,בוקרשט/169,ברן/246,הלסינקי/89,
קופנהגן/247,שטוקהולם/222,ליסבון/187,טוקיו/419,קנברה/218,
רולינגטון/106,מנילה/142,סידני/128,קטמנדו/84,רוש/765,
אוטווה/210,לוס אנג'לס/160,מונטריאול/105,טורונטו/112,
אטלנטה/81,בוסטון/109,יוסטון/83,מיאמי/115,פרנציסקו/114,
פילדלפיה/87,שיקגו/163,אינדיאנאפוליס/129,קנזס סיטי/75,
הונג קונג/119,רשת/111,נו יורק/922,ברזיליה/267,לימה/280,
מונטווידאו/182,מנילה/251,סנטיאגו/224,קיטו/200,קרקס/284,
ריו/141,ביירות/600
מ-:המשרד,תא:280486,דת:1757,דת:מ,מג:בל
נד:@

בלמס/מייזי

הנציגויות

עצירים פלסטיניים בסוריה - מידע והדגשי הסברה

1. להלן ידיעה שהופיעה ב-'הארץ' היום 28.4.86

'סלאח חלף, האיש מטבר מתיים בביקור הארגון לשחרור פלסטין אחרי יאנר ערפאת, טרשן כי סוריה תשחרר כ- 2,000 עצורים פלסטיניים במרוך מטבר ימים. חאלף, הידוע בכינויו 'אבו איאד', ליווה את ערפאת במסע הבידוד לסוריה בעקבות קבורתו בדמשק של חליל-אל-וזיר (אבו ג'יהאד). הביקור הסתיים ביום ב' השבוע ובזיין את סיומו של קרע בן 5 שנים בין סוריה וארגון אש"ף. כ-2,000 עצורים פלסטינאים ישוחררו מתאי הבלא הסוריים בהרך מטבר ימים נדי לביין את תחילתו של פרק חדש ביחסי אש"ף-סוריה, אבו חאלף בראיון שהעניק לעיתון

• 'מידאיסט מירור' הירבא לאור בלרבדון'.

2. הדגשי הסברה

א. יצויין כי הערבדה שהסדרים מתזיקים מזה שבים אלפי פלסטינאים במאסר לא זכתה עד כה לביטוי תקשורתי בלשהדא. ברצוננו להביא לפרסום מקסימלי של ידיעה זו.

ב. תוכלו להשתמש בערבדה זו בשיחותיכם ובעת הפגיות בנושא פלסטינאים שנשבר ע"י ישראל עקב פעולות פח"ע, הסתה, וכו'.

ג. אנו מעוניינים להביא גורמי תקשורת רדעת קהל להצביע על ההתעלמות ממעצר אלפי הפלסטינאים בסוריה, הנסיבות ותנאי מאסרם

ד. אנו עדים לקשיי הביטוי העיתונאי במדינות בסוריה. עם זאת ההתפקדות משך ארבעת החודשים האחרונים בכל שביב מידע שמקורו באירועים בשטחים ובקורה לכל עניין פלסטיני שם מחד, והיעדר כמעט מוחלט של התעניינות במעצר למעלה מ- 2,000 פלסטינים במדינות שכנות יכול לעורר לכחות שמץ של תהיה בדבר הפרופורציה הנכונה שנותנים אמצעי תקשורת שונים לאירועים בשטחים.

הסברה/מידע

גע.ר

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,ממנכל,ארקיאניה,מצרים,מצבא,איראן,איראן, אסיה,מאפ,אפלט,מזתים,ארבל2,איראן,חדרכה,מעת,הסברה,ממד

الادارة المدنية لمنطقة يهودا والسامرة
ضابط الادارة للخدمات الطبية

המינהל האזרחי לאזור יהודה ושומרון
קצין מטה בריאות

17/12

תאריך 28/4/88
التاريخ
ק- 178/88

לכבוד
דר' ת. טולצ'ינסקי
מתאם פעולות משרד הבריאות בשטחים

שלום רב לך,

הנדון: התייחסות לדו"ח ועדת הרופאים למען זכויות האדם אשר ביקרה באיו"ש ובאזח"ע
סימוכין: מכתבי ק- 82/88 מיום 11/2/88

1. הדו"ח הינו עויין מתחילתו ועד לסופו וההיבטים הפוליטיים הם שנותנים בו את הטון ולא ההיבטים הרפואיים.
זהו כתב שיטנה מגמתי אנטי-ישראלי המצטיין בחד-צדדיות משוועת. ועדת 4 הרופאים האמריקאים (ש- 3 מהם יהודים) אינם מנסים בכלל להיות מאוזנים ונראה ששמו לעצמם למטרה קדושה להציג כל נושא וכל פרט תחת הכותרת: כל מה שקשור בישראל ובצה"ל הוא רע או אכזר או מתנשא ומדכא או מעורר בחילה, וכל מה שקשור בפלשתינים ובמפירי-הסדר הוא טוב או הומני או מסכן ומדוכא או מעורר הערצה.

2. כבר העליתי בעבר על הכתב את התמונה שנצטיירה בעיני בעקבות ביקורם במשרדי לצורך קבלת סקירה ממני על מערכת הבריאות באיו"ש, באצטלה של התעניינות טהורה במצב שרותי הבריאות והשיפור והקידום שחל בהם - אצטלה אותה הציגו בפני סגן מתאם הפעולה בשטחים. (ראה מכתבי שבסימוכין).

3. הדו"ח מוסר על "מגיפת אלימות" בשטחים בעיקר בשל ארועי החבלות הגופניות מחבטות אלה והשימוש בגז מדמיע, וברור שהמונח מגיפה של אלימות אינו מונח רפואי טהור.

4. בעת ביקור הועדה במשרדי הורו הנתונים הרשמיים שבידי על מספר של 250 נפגעים באיו"ש, אך חברי הועדה התקוממו וזעמו בנוכחותי על מספר זה וטענו שהמספר הנכון הוא בסדר גודל של אלפים. חברי הועדה טענו בביטחון מתנשא שאין להם שום צל של ספק שהצדק אתם ולא אתי.

5. מסמך הועדה מלא וגדוש בפרטים אודות מצב הנפגעים שנבדקו, כביכול, על ידי חברי הועדה. את הפרטים לא ניתן לאמת אבל התרשמותי היא שחברי הועדה נהנו מאד לכתוב את הפרק הזה בדו"ח והתחושה שלי שבעת כתיבת הפרק העשיר בפרטים היה להם את הכוח המניע של השאיפה הבלתי-מרוסנת להכפיש את שמם של כוחות צה"ל, של רשויות המינהל האזרחי בשטחים ושל ישראל בכלל.

6. במסמך מופיעה טענה על פיה שרותי הרפואה בשטחים לא היו ואינם מסוגלים לטפל באופן סביר בנפגעים וכן טענה שעל פיה שירותי רפואה ובריאות בשטחים מושבתים ואינם פועלים בתקופת הפרות-הסדר — שתי טענות אלה הן שיקריות וחסרות כל בסיס.
שרותי הרפואה והבריאות בשטחים פעלו וממשיכים לפעול ללא כל שינוי, ללא הפסקה בפעילות כלשהי וללא השבתות.
שירותי הרפואה בשטחים טיפלו ומטפלים בכל הנפגעים ברמה סבירה ומקובלת כאשר במקרים בהם דרוש טיפול במחלקות מתוחכמות שלא קיימות באזורים, הנפגעים מקבלים את טיפולם במסגרת שירותי האשפוז בישראל.

7. ראויות לציון שלוש קביעות מעוותות של הועדה:

א) נגרמו פגיעות אורטופדיות נוירולוגיות ונוירופסיכיאטריות - עם השלכות לטווח הארוך.

ב) מצב הנפגעים יחייב בעתיד את שרותי הרפואה בשטחים לעסוק בפעולות של שיקום ממושך הן מבחינה פיסיקלית והן מבחינה פסיכולוגית.

.. 2

ת"ד 17, בית-אל 6.12.88 5000 טל' 02- 976251/2/3 بيت ايل ص. ب. ١٧ تلفون ٠٢-٩٧٦٢٥١/٢/٣

תאריך _____
تاريخ _____

ג) נגרם נזק פסיכולוגי לאוכלוסיית הצעירים והילדים בשטחים.

- הקביעות הן חסרות שחר בהיותן חסרות בסיס מדעי או בסיס מוצק אחר.

8. הועדה מלגלגת על תכנית ההשתלמות הדו-שנתית לרופאים בשטחים מביעה אי-הערכה כלפיה ופוסלת אותה למעשה.
חברי הועדה מסרו לי בשיחתם אתי שהם מאמצים את תלונותיהם של הרופאים הערבים על כך שאינם עוברים את תכנית ההתמחות הישראלית המלאה בת 5 - 6 שנים, על פי כללי המועצה המדעית של ההסתדרות הרפואית בישראל, כולל בחינות התמחות וזכאות לתעודת מומחיות ישראלית.
חברי הועדה מסרו לי בשיחתן אתי שלא מקובל עליהם ההסבר שלי שמטרתנו היא להשיג בשלב ראשון שיפור מיידי של הרמה הרפואית ע"י הכשרה אינטנסיבית במסגרת דו-שנתית (ובמקרים מסויימים עפ"י ההצדקה והצרכים עם הארכה עד 5 שנים).
חברי הועדה הצהירו אז בפני שכל תכנית-פשרה של השתלמות או התכנית מאולתרת אינה מקובלת עליהם אלא אך ורק תכנית התמחות מלאה המעוגנת בתקנון של מועצה מדעית שליד הסתדרות רפואית ממוסדת של מדינה.

9. בסיכום, הגוון הפוליטי העויין מבצבץ מכל שורה ושורה בדו"ח, הצבע הכביכול רפואי-מדעי הוא מאוד קלוש ומאוד דל, אבל, אם מטרת הדו"ח הוא לעורר עמדות פוליטיות אנטי-ישראליות כי אז הדו"ח יכול להשיג את מטרתו בקרב קהיליה רפואית עויינת לישראל ובקרב כל קהל שהוא הצמא לחומר אנטי-ישראלי.

10. אני מקווה שלהבא יצליח משרד הבטחון לאבחן וועדות דומות איבחון מוקדם על מנת למנוע ביקורים מגמתיים מהסוג הנידון המעוררים בחילה ושאט נפש, ושתוצאותיהם עלולות להסב נזק חמור לישראל.

ב ב ר כ ה,

ד"ר י. סבר
קמ"ט בריאות
במינהל האזרחי
לאזור יהודה ושומרון

העתק:

לשכת שרת הבריאות
לשכת מנכ"ל משרד הבריאות
תא"ל פ. זך - סגן מתאם הפעולה בשטחים
תא"ל י. ארז - ראש המינהל האזרחי לאיו"ש
גב' פ. הרצוג - הממונה על קשרי חוץ במשרד הבריאות
מר ד. פלג - מנהל מחלקת ארב"ל במשרד החוץ
מר י. לוי - מנהל מחלקת ההסברה במשרד החוץ

الادارة المدنية لمنطقة يهودا والسامرة
ضابط الادارة للخدمات الطبية

המינהל האזרחי לאזור יהודה ושומרון
קצין מטה בריאות

תאריך 11/2/88
تاريخ
ק- 82/88

רמ"א
רע"נ מו"ש
דובר

הנדון: ביקור משלחת רופאים אמריקאים יהודים
חברי ארגון רופאים למען זכויות האדם

1. עפ"י בקשת תא"ל פרדי זך קיימתי עם משלחת הרופאים האמריקאים-יהודים הנ"ל, שיחה לצורך העברת סקירה על מערכת הבריאות באיו"ש (רע"נ מו"ש תודע על ידי אחרי פגישת תא"ל זך ולפני פגישתי עמם).

2. האורחים הציגו עצמם כרופאים השייכים לארגון הרופאים האמריקאי למען זכויות האדם ואלה שמותיהם ומקצועותיהם של 4 חברי המשלחת:

יו"ר המשלחת - דר' ג'ק גייגר - מומחה לבריאות הציבור מניו-יורק.
חברים - גב' דר' ג'ניפר ליבינג - מומחית לרפואת חרום ולרפואה דחופה מבוסטון.
- דר' בנט סימון - פסיכיאטר מבוסטון.
- דר' לאון שפירא - פסיכיאטר מבוסטון.

3. את הסקירה על שרותי הבריאות איו"ש העברתי להם במשרדי ביום ג' 9.2.88.
את הסקירה הם קטעו מדי פעם בשאלות לגבי הנפגעים בתקופת הפרות הסדר והטיפול בהם.
הם התעניינו במספר הנפגעים וקבלו ממנו את המספר של 250 נפגעים אשר אושפזו בכל בתיה"ח באיו"ש בתקופה 21.12.87 - 3.2.88 וקבלו טיפול מלא. ציינתי בפניהם שלא היה מחסור בתרופות ובחתרי רפואה.
המשלחת ביקשה מספר נפגעים ישראליים ותקופת התקרילה והודעתי על בקשתם לרע"נ מו"ש ולרע"נ אג"מ אך מנהא"ז איו"ש לא יכול היה לספק להם מידע מיידי על הנפגעים הישראליים.

4. המשלחת הודיעה לי שהיא הגיעה אלי לאחר שכבר ביקרו בבתי-החולים חברון ורמאללה והתרשמו לרעה משני בתי-החולים (מחיתי בפניהם על תוות דעת הקטלנית הבלתי מוצדקת והבלתי אובייקטיבית).
הם טענו שכל כוונתם היא למצוא דרך לעזור לישראל ולעזור לנו כמנהא"ז לשפר את שרותי הרפואה ע"י גיוס כספים. לטענתם הם מעוניינים לתגבר את תקציבנו לצורך פיתוח מואץ ומוגבר של בתי-החולים לשם הפיכתם לבתי-חולים מודרניים יותר וכן לסייע לנו באספקת אמבולנסים נוספים לרשת בתי-החולים הממשלתיים.

5. חברי המשלחת הודיעו לי שאינם מאמינים למספר של 250 נפגעים ולדעתם המספר גבוה יותר.
הם הביעו "דאגתם" שבעקבות שבירת עצמות הגפים ממכות האלה, הנפגעים יפתחו סיבוכים אורטופדיים קשים בעתיד כולל סיבוכים זיהומיים ואנו נזדקק לתקציבי בריאות מוגברים על מנת לטפל בהם בעתיד. (שללתי את ההנחה הזו אך הם לא הסכימו אתי).
האורחים גם הביעו "דאגה עמוקה" מהמצב הנפשי של האוכלוסיה הבריאה באיו"ש ו"דאגה" מהמצב הנפשי של הנפגעים והביעו את התאוריה שכל החולים הפסיכוטיים והחולים הנוירוטיים באיו"ש יסבלו מהחרפת מצבם בעתיד לאור כל הארועים הכרוכים בדיכוי המהומות ושאנו בעתיד נצטרך לבנות עצמנו לטיפול באוכלוסיה גדולה שתסבול מבעיות נפש שונות.
(שללתי את התאוריה הזו אך הם התעקשו על דעתם).

6. האורחים טענו בפני שהם ראיינו רופאים ערבים משתלמים בביה"ח הדסה ורופאים אלה הביעו בפניהם את אכזבתם הקשה מן העובדה שהם מופלים לרעה בהשוואה למתמחים ישראלים בכך שאינם רשאים לעבור התמחות ישראלית מלאה על כל החובות והזכויות ואינם זכאים לתעוזת מומחה ישראלית.
הסברתי למשלחת את כל מפעל ההשתלמויות שלנו ואת נוהל הדיפלומות למשתלמים, נוהל המהווה פריצת דרך משמעותית והתקדמות חיובית ביותר לקידום הרמה הרפואית של רופאי האזור.
(חברי המשלחת טענו שלמרות הכל לדעתם איננו פועלים מספיק בכיוון החיובי של הכשרת כח אדם ושהם ישתדלו לגייס כספים בארה"ב למילגות השתלמות בארה"ב עבור רופאים פלשתינאים).

.. 2 .

ת"ד 17, בית-אל טל' 976251/2/3 בית אל ص. ب. 17 تلفون 976251/2/3

תאריך _____
تاريخ _____

7. חברי המשלחת טענו שיש בידם מידע על כך שחלק מסויים מהכנסות מהשטחים מופנה לישראל כך שאוכלוסיית השטחים לא נהנית ממלוא התקציב המגיע לה במערך המשרדים השונים.
הם ביקשו ממני להתייחס לנושא זה אך עמדתי היתה שטענתם אינה מקובלת עלי ואינני מחשיב אותה כאמינה.
(האורחים טענו שאינני צודק ועליהם יהא לפנות למשרד הבטחון לקבלת תשובות).

8. חברי המשלחת טענו שהתרשמו מדיכאון מתח וחרדה בקרב הרופאים בבתיה"ח חברון ורמאללה וזאת בשל "כמויות הנפגעים העצומות" שזרמו לבתי-החולים שלהם ובשל אי-יכולתם להתגבר על הצפה כזאת בנפגעים.
הם חזרו על הטענה שביה"ח חברון איננו כלל ביה"ח ושביה"ח רמאללה טוב ממנו אבל רק במקצת.
הם שללו את ביה"ח רמאללה כביה"ח שמסוגל לתפקד כביה"ח כירורגי.
- שללתי את טענותיהם והודעתי להם שבאשר לביה"ח רמאללה קבלתי דוקא חוות דעת חיוביות מאד מפרופ' הורטון וצוות הכירורגיים-הפלסטיים מארה"ב אשר שהו וניתחו במשך שבועיים בביה"ח רמאללה.

9. המשלחת הודיעה שבכוונתה לבקר באזח"ע כדי להתרשם גם מהאזור השני ובנוסף לכך עליה לשוחח עם מר שמואל גורן מתאם הפעולות בשטחים.
חברי המשלחת בקשו ממני להודיע לתא"ל פרדי זך להתקשר אליהם למלון אנטרקונטיננטל בירושלים היות ועליהם לקיים עמו שיחה דחופה לקבלת כל הנתונים והמידע אשר לא קבלו ממני.

10. לסיכום - המשלחת נתגלתה כמשלחת לא אוביקטיבית, שופעת צביעות, וכעוקצנית ומאד מגמתית בשאלותיה. כל התעניינותה כביכול בסקירה על שרותי הבריאות היתה מין כיסוי מלאכותי נעדר כנות.
היא "הקפידה" להצהיר על שאיפתה הכנה לעזור לישראל ולמנהא"ז וטענה שברצונה לשפר את תדמית ישראל בארה"ב.

ב ב ר כ ה,

ד"ר י. סבר
קמ"ט בריאות
במינהל האזרחי
לאזור יהודה ושומרון

9

מברק יוצא

משרד החוץ
מחלקת חקשר
ב ו ס ט ו ן

בלתי מסווג

בוסטון	
נר	35
תאריך	27.4.88
דחיפות	רגיל

½

נוש העבירונא

אל: מצפ"א, חסברה, מזתי"ם.
דע: נוש נר 9, ניו יורק נר 2 (חוצבר)
(הלפה)

ארגון רופאים למען זכויות אדם.

1. הארגון חפר הבטחה שנתן לי להמתין לקבלת תגובתנו לפני פרסום הדו"ח הסופי שלו ויצא איתו לעתונות.
הבוקר (27.4) התפרסם ב"גלובס" מאמר נוסף בו מצוטט הדו"ח (בכתבה גם תגובתי, אך עם מספר שיבושים) .
2. שוחחתי עם העורך הראשי של ה"גלובס" והסבתי תשומת ליבו לכך שעתונו מפרסם זו הפעם השלישית את אותה ידיעה מפי אותו מקור ובכך נותן יד לארגון
שכל רצונו הוא לפרסם את עצמו ותז לא. הודה בטעות ואמר שיהיה מוכן לאפשר לנו פרסום ידיעה, כתבה או מאמר בנושא הרפואה בשטחים הכל לפי ראות עינינו. בענין זה הייתי רוצה להמתין עד קבלת תוצאות בדיקותיכם ואז ננסה להביא לערעור מעמדו ותדמיתו של הארגון. הייתי שמח לו במקביל הייתי מקבל מכם מאמר חיובי על הרפואה בשטחים אותו ננסה לפרסם ללא קשר עם דו"ח ארגון הרופאים.
3. מובן שאמרתי לראש הארגון מה דעתי עליו. אני מתרשם שהם מתכוננים לשלוח בעוד מספר חודשים עוד צוות ארצה כדי לבדוק איך אנחנו מתנהגים. נצטרך לשקול היטב כיצד לנהוג בהם.
4. בינתיים שלחתי בדים חומר מאת ידידנו ד"ר בלאט העשוי לסייע לכם בניסוח תגובה.

אבנון.

בין בלבול אבינל הסברה לזוור בלתי לחמות שטחים
2 1 1 2 1 1

Hub doctors report Israeli abuses against Arabs

By Maria Alvarez
Contributing Reporter

A team of Boston-based doctors said yesterday that Israeli soldiers are invading hospitals and are preventing doctors from giving medical care to Palestinians in refugee camps and villages.

Four doctors associated with Physicians for Human Rights who made a seven-day trip in February to Israel amid Palestinian protests released a report describing injuries to Palestinians in the Gaza Strip and West Bank.

According to the report, people injured in the uprising are not receiving medical attention, and hospitals are inadequate.

"The four of us found it extremely painful to spend day after day and see case after case of injured people, including women and adolescents and some children, who have been put under curfew and denied medical care," Dr. Jack Geiger, who headed the team, said yesterday.

Ambulances and doctors were turned away seven times on one occasion, Geiger said. The Palestinians are given two hours each day to leave their homes, he said.

A copy of the report was given to each member of the Israeli Knesset. Physicians for Human Rights expect a response in a month, said Dr. Jonathan Fine, executive director of the group.

Arthur Avnon of the Israeli Consul General's office in Boston said last night that the report's allegations that soldiers are invading hospitals and prohibiting medical care to Palestinians "are not true. Much of what they say is untrue."

However, Avnon said he agreed that hospital facilities were inadequate. "The conditions are not adequate by United States standards, but many hospitals in Israel suffer inadequacies."

Avnon criticized Physicians for Human Rights for releasing the report. "They made a very hasty presentation. They held press conferences without presenting it to the Israeli government. We all agreed in good spirit that this report would be forwarded to the Israeli government and wait for our reaction before going to the press," Avnon said.

"This report will be forwarded to the government of Israel and it will be treated very seriously by Israel and a reaction will come," Avnon said.

Geiger, of City University of New York Medical School, said that many of the injured were related, living in homes that were invaded by soldiers during curfew. "There are nighttime sweeps into villages and refugee camps. These people were pulled out of their houses," Geiger alleged.

"Many of the beatings were incredibly severe," he said.

The report recommends "the restoration of the absolute sanctity of medical facilities and personnel and the absolute right of medical intervention on behalf of the injured."

Geiger said soldiers have arrested patients and thrown tear gas into hospitals and buildings.

Fine said the Palestinians have reported that tear gas caused some deaths. A concentrated form of tear gas is being used, Fine said.

"We are particularly concerned about the high velocity of the bullets," Fine said. "They have such speed that the bullet fragments break up into bits of pieces and go into a dozen different parts of the body, destroying vital organs."

As a result, he said, there are a high number of reported spinal cord injuries, requiring neurosurgery and longterm rehabilitation care, which is not available, Fine said.

"They are treating this as a war. This is not a war," said Fine. Israeli soldiers are using lethal weapons against stone-throwers, "most of them . . . teen-agers," Fine said. Droves of young people will live the rest of their lives blind and without limbs, he added.

Other doctors on the trip were: Jennifer Leaning of Brigham and Women's Hospital; Leon Shapiro of Massachusetts Mental Health Center; and Bennet Simon of Cambridge Hospital.

World Court rules arbitration for US in PLO mission dispute

Reuters

THE HAGUE – The International Court of Justice unanimously ruled yesterday that the United States must go to arbitration to end a dispute with the United Nations over the Palestine Liberation Organization's UN Mission.

The court's 12-page advisory opinion backed the United Nations, which appealed to the court after the US Congress last December passed an anti-terrorism law to close the PLO observer mission in New York.

"The court had to conclude that the United States is bound to respect the obligation to enter into arbitration," Jose Maria Ruda, court president, said, reading the opinion of the court's 15 judges.

The US Justice Department, saying domestic law must take precedence over international obligations, rejects arbitration and last month appealed to a New York court to close the mission. The world court ruled "International law prevails over domestic law."

The antiterrorism law has prompted the most serious rift between the United Nations and its host in the world body's history and US Secretary of State George Shultz has called its passage "one of the dumbest things Congress has done."

The United Nations views the new law as a violation of its 1947 Headquarters agreement with the United States that set up the international organization in New York.

Boston Globe 4/28/88

104.3. 2.7.1

17

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות רגיל

תאריך/ז"ח 27.4.88

מס' מברק

1/2

488 525

המשרד, בטחון

אל: מצפ"א, מע"ת

דע: יועץ רוה"מ לתקשורת, יועץ שהב"ט לתקשורת, מנהל לע"מ

מאת: עתונות

ארועי השטחים - כסוי תקשורתי ברשתות

גם בחודש מרץ המשכנו להוות ספור מוביל בחדשות הערב של רשתות הטלויזיה כאן. הפעם מקדימות אותנו רק פנמה וניקרגואה. הסטטיסטיקה הרצ"ב מדברת, כרגיל, בעד עצמה.

10/1

יוסי גל

12

שהיה מנכל מלמנכל בין בלפור לביטר מלא הסברה
פרנו בלגל דרכים לנאום דבאו

2/2 488 525

TYNDALL TOP 30

March Top Stories (ranked in order of minutes of coverage)	Total	weeks #1	#2	#3	#4	#5	ABC	CBS	NBC
1 Panama power struggle	160	54	25	40	27	34	56	52	53
2 Contra war: offensive, ceasefire	129	4	0	78	40	7	35	43	52
3 Israel-Palestinian conflict	101	20	27	22	18	27	33	40	28
4 1988: Super Tuesday primaries	85	32	60	0	0	0	24	33	28
5 Iran-Contra affair prosecutions	53	0	13	24	15	1	11	23	19
6 1988: Illinois primary	42	0	18	24	0	0	18	17	7
7 1988: Jesse Jackson campaign	39	8	10	0	0	21	11	11	17
8 Meese troubles: resignations	30	0	0	0	0	42	8	7	14
9 1988: Bob Dole quits race	28	4	11	5	6	6	9	9	10
10 Colombia cocaine cartel threat	28	15	3	0	0	9	2	5	20
11 Gallaudet U students protest	24	0	24	1	0	0	11	3	11
12 NATO Summit in Brussels	21	21	0	0	0	0	10	5	6
13 Iran-Iraq war continues	19	3	1	0	11	6	11	6	2
14 Afghan War: Soviet pullout plan	17	5	0	6	4	2	3	7	7
15 N.Ireland troubles continue	16	0	0	8	8	0	6	2	8
16 TV preacher Swaggart sex scandal	16	0	2	2	0	17	5	6	4
17 Inner-city drug violence	15	7	0	6	0	9	0	8	6
18 1988: Michael Dukakis campaign	14	3	4	2	5	0	4	3	7
19 USSR nationalities problem	13	2	2	4	5	0	5	6	3
20 1988: Dems' Mich caucuses	12	0	0	0	12	0	4	5	3
21 US-USSR Summit scheduled	12	0	0	0	12	0	6	3	3
22 Civil Rights veto override	11	0	0	0	10	0	3	3	5
23 1988: Richard Gephardt campaign	9	7	0	0	0	2	4	0	5
24 New York Stock Exchange activity	9	2	2	2	2	1	3	4	3
25 Austria remembers Anschluss	8	0	8	0	0	0	3	3	3
26 1988: SC primary	8	8	0	0	0	0	2	3	3
27 Baseball spring training	8	0	6	0	2	3	5	3	0
28 Ethiopia: war and famine	8	4	0	0	0	4	0	8	0
29 1988: Albert Gore campaign	7	4	3	0	0	0	6	0	1
30 1988: Pat Robertson campaign	7	9	1	0	0	0	3	1	3
Total TOP 30 stories	**949**	**214**	**219**	**224**	**180**	**193**	**299**	**319**	**331**
All other stories	**505**	**104**	**96**	**92**	**136**	**123**	**183**	**175**	**148**

Week #1: 29Feb88-04Mar88 (one day not counted in monthly totals)
Week #2: 07Mar88-11Mar88
Week #3: 14Mar88-18Mar88
Week #4: 21Mar88-25Mar88
Week #5: 28Mar88-01Apr88 (one day not counted in monthly totals)

The data and analysis in The Tyndall Report are produced as a result of a scrutiny of the New York broadcasts of ABC World News Tonight (6:30 feed), CBS Evening News (7:00 feed) and NBC Nightly News (7:00 feed) each evening during the week (Monday-Friday). The newscasts are videotaped and [illegible] printed so that the duration of program elements can be measured second-by-second. The monthly data represent time, in minutes, devoted to news stories and features during these broadcasts. Times for commercials and program openings, closings and logos have not been counted in the totals.

Before publishing The Tyndall Report, ADT Research supplied analysis of the format and content of network news evening newscasts, morning programs and news magazine programs for the Research Department of one of the television networks.

The Tyndall Report is produced [illegible] ADT Research, 135 Rivington Street, New York, NY 10002 (212) 674-8913.

8

104.3 מ.ב

דחיפות: רגיל	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 1 מתוך: 13
סווג בטחוני: גלוי		
תז"ח: 271410	א ל: המשרד	
נר 0 0590	ד ע:	
	מאת: נאו"ם	

אל : ארבל 2

דע : משפט

מאת : יששכרוף

משרדי אש"ף - ביה"ד בהאג

1. רצ"ב הודעה לעיתונות מטעם המזכירות בעניין החלטת ביה"ד הבינ"ל בהאג בעניין משרדי אש"ף.
2. ביה"ד החליט שחובה על ארה"ב להיכנס לתהליך בוררות ליישוב הסכסוך בינה לבין האו"ם בהתאם לסעיף 21 להסכם ה-HQ.

נאו"ם

בינו ארבל סיבג משפט
בין מדבר
2 1

תאריך: 27.4.88	שם השולח: ג'. יששכרוף		אישור:

Press Release

Department of Public Information · Press Section · New York

0 0590

ICJ/475
26 April 1988

WORLD COURT DETERMINES THAT UNITED STATES IS OBLIGED TO ARBITRATE WITH UNITED NATIONS ON PLO PERMANENT MISSION DISPUTE

THE HAGUE, 26 April (ICJ) -- The following information is made available to the press by the Registry of the International Court of Justice:

Today, 26 April, the International Court of Justice delivered a unanimous Advisory Opinion in the case concerning the Applicability of the Obligation to Arbitrate under Section 21 of the United Nations Headquarters Agreement of 26 June 1947. It had delivered this Advisory Opinion, after the application of an accelerated procedure, in response to a request submitted by the General Assembly of the United Nations under resolution 42/229 B, adopted on 2 March 1988.

In its decision, delivered at a public sitting, the Court had given its opinion that the United States of America is under an obligation, in accordance with section 21 of the United Nations Headquarters Agreement, to enter into arbitration for the settlement of a dispute between itself and the United Nations.

The Court was composed as follows: President Ruda; Vice President Mbaye; Judges Lachs, Nagendra Singh, Elias, Oda, Ago, Schwebel, Sir Robert Jennings, Bedjaoui, Ni, Evensen, Tarassov, Guillaume and Shahabuddeen.

Judge Elias appended a declaration to the Advisory Opinion.

Judges Oda, Schwebel and Shahabuddeen appended separate opinions.

(The declaration and separate opinions are briefly summarized at the end of the attached annex.)

The General Assembly's request had arisen from the situation which had developed following the signing of the Anti-Terrorism Act adopted by the United States Congress in December 1987, a law which was specifically aimed at the Palestine Liberation Organization and, inter alia, declared illegal the establishment or maintenance of an office of the organization within the jurisdiction of the United States. The law thus concerned, in particular, the

(more)

office of the PLO Observer Mission to the United Nations, established in New York after the General Assembly had conferred observer status on the PLO in 1974. The maintenance of the office was held by the Secretary-General of the United Nations to fall within the ambit of the Headquarters Agreement concluded with the United States on 26 June 1947.

Alluding to reports submitted by the Secretary-General of contacts and conversations he had pursued with the United States Administration with a view to preventing the closure of the PLO office, the General Assembly put the following question to the Court:

> "In the light of facts reflected in the reports of the Secretary-General, is the United States of America, as a party to the Agreement between the United Nations and the United States of America regarding the Headquarters of the United Nations, under an obligation to enter into arbitration in accordance with section 21 of the Agreement?"

The relevant part of section 21 referred to in the question is transcribed in the analysis annexed hereto.

The printed text of the Advisory Opinion will become available in a few weeks' time (orders and enquiries should be addressed to the Distribution and Sales Section, Office of the United Nations, 1211 Geneva 10; the Sales Section, United Nations, New York, N.Y. 10017; or any appropriately specialized bookshop).

An analysis of the Advisory Opinion is given below: this has been prepared by the Registry for the use of the press and in no way involves the responsibility of the Court. It cannot be quoted against the text of the Opinion, of which it does not constitute an interpretation.

*
* *

(more)

Analysis of the Advisory Opinion

Submission of the request and subsequent procedures (paras. 1-6)

The question upon which the Court's advisory opinion had been sought was contained in resolution 42/229 B of the United Nations General Assembly, adopted on 2 March 1988. This resolution read in full as follows:

"The General Assembly,

"Recalling its resolution 42/210 B of 17 December 1987 and bearing in mind its resolution 42/229 A above,

"Having considered the reports of the Secretary-General of 10 and 25 February 1988 [A/42/915 and Add.1],

"Affirming the position of the Secretary-General that a dispute exists between the United Nations and the host country concerning the interpretation or application of the Agreement between the United Nations and the United States of America regarding the Headquarters of the United Nations, dated 26 June 1947 [see resolution 169 (II)], and noting his conclusions that attempts at amicable settlement were deadlocked and that he had invoked the arbitration procedure provided for in section 21 of the Agreement by nominating an arbitrator and requesting the host country to nominate its own arbitrator,

"Bearing in mind the constraints of time that require the immediate implementation of the dispute settlement procedure in accordance with section 21 of the Agreement,

"Noting from the report of the Secretary-General of 10 February 1988 [A/42/915] that the United States of America was not in a position and was not willing to enter formally into the dispute settlement procedure under section 21 of the Headquarters Agreement and that the United States was still evaluating the situation,

"Taking into account the provisions of the Statute of the International Court of Justice, in particular Articles 41 and 68 thereof,

"Decides, in accordance with Article 96 of the Charter of the United Nations, to request the International Court of Justice, in pursuance of Article 65 of the Statute of the Court, for an advisory opinion on the following question, taking into account the time constraint:

> 'In light of facts reflected in the reports of the Secretary-General [A/42/915 and Add.1], is the United States of America, as a party to the Agreement between the United Nations and the United States of American regarding the Headquarters of the United Nations [see resolution 169 (II)], under an obligation to enter into arbitration in accordance with section 21 of the Agreement?'"

(more)

In an Order dated 9 March 1988 the Court found that an early answer to the request would be desirable (Rules of Court, Art. 103), and that the United Nations and the United States of America could be considered likely to furnish information on the question (Statute, Art. 66, para. 2), and, accelerating its procedure, fixed 25 March 1988 as the time-limit for the submission of a written statement from them, or from any other State party to the Statute which desired to submit one. Written statements were received from the United Nations, the United States of America, the German Democratic Republic and the Syrian Arab Republic. At public sittings on 11 and 12 April 1988, held for the purpose of hearing the comments of any of those participants on the statements of the others, the Court heard the comments of the Legal Counsel of the United Nations and his replies to questions put by certain members of the Court. None of the States having presented written statements expressed a desire to be heard. The Court also had before it the documents provided by the Secretary-General in accordance with Article 65, paragraph 2, of the Statute.

Events Material to the Qualification of the Situation (paras. 7-22)

In order to answer the question put to it, the Court had first to consider whether there existed between the United Nations and the United States a dispute as contemplated by section 21 of the Headquarters Agreement, the relevant part of which was worded as follows:

> "(a) Any dispute between the United Nations and the United States concerning the interpretation or application of this agreement or of any supplemental agreement, which is not settled by negotiation or other agreed mode of settlement, shall be referred for final decision to a tribunal of three arbitrators, one to be named by the Secretary-General, one to be named by the Secretary of State of the United States, and the third to be chosen by the two, or, if they should fail to agree upon a third, then by the President of the International Court of Justice."

For that purpose the Court set out the sequence of events which led first the Secretary-General and then the General Assembly to conclude that such a dispute existed.

The events in question centred round the Permanent Observer Mission of the Palestine Liberation Organization (PLO) to the United Nations in New York. The PLO had on 22 November 1974 been invited, by General Assembly resolution 3237 (XXIX), to "participate in the sessions and the work of the General Assembly in the capacity of observer". It had consequently established an observer mission in 1974 and maintained an office in New York City outside the United Nations Headquarters District.

In May 1987 a Bill had been introduced into the Senate of the United States, the purpose of which was "to make unlawful the establishment and maintenance within the United States of an office of the Palestine Liberation Organization"; section 3 of that Bill provided, inter alia, that it would be unlawful after its effective date:

(more)

"notwithstanding any provision of the law to the contrary, to establish or maintain an office, headquarters, premises or other facilities or establishments within the jurisdiction of the United States at the behest or direction of, or with funds provided by the Palestine Liberation Organization ..."

The text of that Bill became an amendment, presented in the Senate in the autumn of 1987, to the "Foreign Relations Authorization Act, Fiscal Years 1988 and 1989". From the terms of that amendment, it appeared that the United States Government would, if the Bill became law, seek to close the office of the PLO Observer Mission. On 13 October 1987, the Secretary-General accordingly emphasized, in a letter to the United States Permanent Representative to the United Nations, that the legislation contemplated ran counter to obligations arising from the Headquarters Agreement, and the following day the PLO Observer brought the matter to the attention of the United Nations Committee on Relations with the Host Country. On 22 October, a spokesman for the Secretary-General issued a statement to the effect that sections 11-13 of the Headquarters Agreement placed a treaty obligation on the United States to permit the personnel of the Mission to enter and remain in the United States in order to carry out their official functions.

The report of the Committee on Relations with the Host Country was placed before the Sixth Committee of the General Assembly on 24 November 1987. During consideration of that report, the Representative of the United States noted:

"that the United States Secretary of State had stated that the closing of that mission would constitute a violation of United States obligation under the Headquarters Agreement, and that the United States Government was strongly opposed to it; moreover, the United States Representative to the United Nations had given the Secretary-General the same assurances".

The position taken by the Secretary of State, namely, that the United States was

"under an obligation to permit PLO Observer Mission personnel to enter and remain in the United States to carry out their official functions at United Nations Headquarters",

was also cited by another representative and confirmed by the Representative of the United States.

The provisions of the amendment referred to above became incorporated into the United States "Foreign Relations Authorization Act, Fiscal Years 1988-1989" as Title X, the "Anti-Terrorism Act of 1987". At the beginning of December 1987, the amendment had not yet been adopted by Congress. On 7 December, in anticipation of such adoption, the Secretary-General reminded the Permanent Representative of the United States of his view that the United States was under a legal obligation to maintain the long-standing arrangements for the PLO Observer Mission and sought assurances that, in the event the proposed legislation became law, those arrangements would not be affected.

(more)

The House and Senate of the United States Congress adopted the Anti-Terrorism Act on 15-16 December 1987, and the following day the General Assembly adopted resolution 42/210 B whereby it called upon the host country to abide by its treaty obligations and to provide assurance that no action would be taken that would infringe on the arrangements for the official functions of the Mission.

On 22 December, the Foreign Relations Authorization Act, Fiscal Years 1988-1989, was signed into law by the President of the United States. The Anti-Terrorism Act forming part thereof was, according to its own terms, to take effect 90 days later. In informing the Secretary-General of this development, the Acting Permanent Representative of the United States, on 5 January 1988, stated that:

> "Because the provisions concerning the PLO Observer Mission may infringe on the President's constitutional authority and, if implemented, would be contrary to our international legal obligations under the United Nations Headquarters Agreement, the Administration intends, during the ninety-day period before this provision is to take effect, to engage in consultations with the Congress in an effort to resolve this matter."

The Secretary-General responded, however, by observing that he had not received the assurance he had sought and did not consider that the statements of the United States enabled full respect for the Headquarters Agreement to be assumed. He went on:

> "Under these circumstances, an dispute exists between the Organization and the United States concerning the interpretation and application of the Headquarters Agreement and I hereby invoke the dispute settlement procedure set out in section 21 of the said Agreement."

The Secretary-General then proposed that negotiations should begin in conformity with the procedure laid down in section 21.

While agreeing to informal discussions, the United States took the position that it was still evaluating the situation which would arise from the application of the legislation and could not enter into the dispute settlement procedure of section 21. However, according to a letter written to the United States Permanent Representative by the Secretary-General on 2 February 1988:

> "The section 21 procedure is the only legal remedy available to the United Nations in this matter and ... the time is rapidly approaching when I will have no alternative but to proceed either together with the United States within the framework of section 21 of the Headquarters Agreement or by informing the General Assembly of the impasse that has been reached."

On 11 February 1988, the Legal Counsel of the United Nations informed the Legal Adviser of the Department of State of the United Nations' choice of its arbitrator, in the event of an arbitration under section 21, and, in view of the time constraints, urged him to inform the United Nations as soon as

(more)

possible of the United States' choice. No communication in that regard was, however, received from the United States.

On 2 March 1988, the General Assembly adopted two resolutions on the subject. In the first, resolution 42/229 A, the Assembly, inter alia, reaffirmed that the PLO should be enabled to establish and maintain premises and adequate facilities for the purposes of the Observer Mission; and expressed the view that the application of the Anti-Terrorism Act in a manner inconsistent with that reaffirmation would be contrary to the international legal obligations of the United States under the Headquarters Agreement, and that the dispute-settlement procedure provided for in section 21 should be set in operation. The other resolution, 42/229 B, already cited, requested an advisory opinion of the Court. Although the United States did not participate in the vote on either resolution, its Acting Permanent Representative afterwards made a statement pointing out that his Government had made no final decision concerning the application or enforcement of the Anti-Terrorism Act with respect to the PLO Mission and that it remained its intention "to find an appropriate resolution of this problem in light of the Charter of the United Nations, the Headquarters Agreement and the laws of the United States".

Material Events Subsequent to the Submission of the Request (paras. 23-32)

The Court, while noting that the General Assembly had requested it to give its opinion "in the light of facts reflected in the reports" presented by the Secretary-General prior to 2 March 1988, did not consider in the circumstances that that form of words required it to close its eyes to relevant events subsequent to that date. It therefore took into account the following developments, which had occurred after the submission of the request.

On 11 March 1988, the United States Acting Permanent Representative informed the Secretary-General that the Attorney-General had determined that the Anti-Terrorism Act required him to close the office of the PLO Observer Mission, but that, if legal actions were needed to ensure compliance, no further actions to close it would be taken

> "pending a decision in such litigation. Under the circumstances, the United States believes the submission of this matter to arbitration would not serve a useful purpose".

The Secretary-General took strong issue with that viewpoint in a letter of 15 March. Meanwhile, the Attorney-General, in a letter of 11 March, had warned the Permanent Observer of the PLO that, as of 21 March, the maintenance of his Mission would be unlawful. Since the PLO Mission took no steps to comply with the requirements of the Anti-Terrorism Act, the Attorney-General sued for compliance in the District Court for the Southern District of New York. The United States' written statement informed the Court, however, that no action would be taken:

> "to close the Mission pending a decision in that litigation. Since the matter is still pending in our courts, we do not believe arbitration would be appropriate or timely".

(more)

END

Limits of the Court's Task (para. 33)

The Court pointed out that its sole task, as defined by the question put to it, was to determine whether the United States was obliged to enter into arbitration under section 21 of the Headquarters Agreement. It had, in particular, not to decide whether the measures adopted by the United States in regard to the PLO Observer Mission ran counter to that Agreement.

Existence of a Dispute (paras. 34-44)

Given the terms of section 21 (a), quoted above, the Court was obliged to determine whether there existed a dispute between the United Nations and the United States and, if so, whether that dispute concerned the interpretation or application of the Headquarters Agreement and had not been settled by negotiation or other agreed mode of settlement.

To that end, the Court recalled that the existence of a dispute, that is to say, a disagreement on a point of law or a conflict of legal views or interests, is a matter for objective determination and cannot depend upon the mere assertions or denials of parties. In the present case, the Secretary-General was of the view, endorsed by the General Assembly, that a dispute within the meaning of section 21 existed from the moment the Anti-Terrorism Act was signed into law and in the absence of adequate assurances that the Act would not be applied to the PLO Observer Mission; he had, moreover, formally contested the consistency of the Act with the Headquarters Agreement. The United States had never expressly contradicted that view, but had taken measures against the Mission and indicated that they were being taken irrespective of any obligations it might have under that Agreement.

However, in the Court's view, the mere fact that a Party accused of the breach of a treaty did not advance any argument to justify its conduct under international law did not prevent the opposing attitudes of the parties from giving rise to a dispute concerning the treaty's interpretation or application. None the less, the United States had, during consultations in January 1988, stated that it "had not yet concluded that a dispute existed" between it and the United Nations, "because the legislation in question had not yet been implemented", and had subsequently, while referring to "the current dispute over the status of the PLO Observer Mission", expressed the view that arbitration would be premature. After litigation had been initiated in the domestic courts, its written statement had informed the Court of its belief that arbitration would not be "appropriate or timely".

The Court could not allow considerations as to what might be "appropriate" to prevail over the obligations which derived from section 21. Moreover, the purpose of the arbitration procedure thereunder was precisely the settlement of disputes between the United Nations and the host country without any prior recourse to municipal courts. Neither could the Court accept that the undertaking not to take any other action to close the Mission before the decision of the domestic Court had prevented a dispute from arising.

(more)

0 0590

10/13

The Court deemed that the chief, if not the sole, objective of the Anti-Terrorism Act was the closure of the office of the PLO Observer Mission and noted that the Attorney-General considered himself under an obligation to take steps for that closure. The Secretary-General had consistently challenged the decisions first contemplated and then taken by the United Nations Congress and Administration. That being so, the Court was obliged to find that the opposing attitudes of the United Nations and the United States showed the existence of a dispute, whatever the date on which it might be deemed to have arisen.

Qualification of the Dispute (paras. 46-50)

As to whether the dispute concerned the interpretation or application of the Headquarters Agreement, the United Nations had drawn attention to the fact that the PLO had been invited to participate in the sessions and work of the General Assembly as an observer; hence the PLO Mission was covered by the provisions of sections 11-13 and should be enabled to establish and maintain premises and adequate functional facilities. In the United Nations' view, the measures envisaged by Congress and eventually taken by the United States Administration would thus be incompatible with the Agreement if applied to the Mission, and their adoption had accordingly given rise to a dispute with regard to the interpretation and application of the Agreement.

Following the adoption of the Anti-Terrorism Act, the United States had first contemplated interpreting it in a manner compatible with its obligations under the Agreement, but on 11 March its Acting Permanent Representative had informed the Secretary-General of the Attorney-General's conclusion that the Act required him to close the Mission irrespective of any such obligations. The Secretary-General had disputed that view on the basis of the principle that international law prevailed over domestic law. Accordingly, although in a first stage the discussions had related to the interpretation of the Agreement and, in that context, the United States had not disputed that certain of its provisions applied to the PLO Observer Mission, in a second stage the United States had given precedence to the Act over the Agreement, and that had been challenged by the Secretary-General.

Furthermore, the United States had taken a number of measures against the PLO Observer Mission. Those had been regarded by the Secretary-General as contrary to the Agreement. Without disputing that point, the United States had stated that the measures in question had been taken "irrespective of any obligations the United States may have under the Agreement". Those two positions were irreconcilable; thus there existed a dispute between the United Nations and the United States concerning the application of the Headquarters Agreement.

(more)

The question might be raised as to whether in United States domestic law the Anti-Terrorism Act could only be regarded as having received effective application when or if, on completion of the proceedings before the domestic courts, the Mission was in fact closed. That was, however, not decisive in regard to section 21, which concerned the application of the Agreement itself, not of the measures taken within the municipal laws of the United States.

Condition of Non-Settlement by Other Agreed Means (paras. 51-56)

The Court then considered whether the dispute was one "not settled by negotiation or other agreed mode of settlement", in the terms of section 21 (a). The Secretary-General had not only invoked the dispute-settlement procedure but also noted that negotiations must first be tried, and had proposed that they begin on 20 January 1988. Indeed, consultations had already started on 7 January and were to continue until 10 February. Moreover, on 2 March the Acting Permanent Representative of the United States had stated in the General Assembly that his Government had been in regular and frequent contact with the United Nations Secretariat "concerning an appropriate resolution of this matter". The Secretary-General had recognized that the United States did not consider those contacts and consultations to lie formally within the framework of section 21 and had noted that the United States was taking the position that, pending evaluation of the situation which would arise from application of the Anti-Terrorism Act, it could not enter into the dispute settlement procedure outlined in section 21.

The Court found that, taking into account the United States' attitude, the Secretary-General had in the circumstances exhausted such possibilities of negotiation as were open to him, nor had any "other agreed mode of settlement" been contemplated by the United Nations and the United States. In particular, the current proceedings before the United States courts could not constitute an "agreed method of settlement" within the meaning of section 21, considering that their purpose was the enforcement of the Anti-Terrorism Act and not the settlement of the dispute concerning the application of the Agreement. Furthermore, the United Nations had never agreed to a settlement in the domestic courts.

Conclusion (paras. 57-58)

The Court had therefore to conclude that the United States was bound to respect the obligation to enter into arbitration. That conclusion would remain intact even if it were necessary to interpret the statement that the measures against the Mission were taken "irrespective of any obligations" of the United States under the Headquarters Agreement as intended to refer not only to any substantive obligations under sections 11-13 but also to the obligation to arbitrate provided for in section 21. It was sufficient to recall the fundamental principle of international law that international law prevailed over domestic law, a principle long endorsed by judicial decisions.

For those reasons, the Court was unanimously of the opinion:

(more)

"that the United States of America, as a party to the Agreement between the United Nations and the United States of America regarding the Headquarters of the United Nations of 26 June 1947, is under an obligation, in accordance with section 21 of that Agreement, to enter into arbitration for the settlement of the dispute between itself and the United Nations".

* * *

Judge Elias appended to the Advisory Opinion a declaration expressing the view that the dispute already came into being when the Congress of the United States passed the Anti-Terrorism Act, signed on 22 December 1987, and adding that the purpose of the Secretary-General could only be achieved if Congress adopted further legislation to amend the Act.

Judge Oda appended a separate opinion stressing that little difference of views subsisted between the United Nations and the United States as to the interpretation of the substantive provisions of the Headquarters Agreement affecting the PLO Observer Mission, and that, where application of the Agreement was concerned, both sides agreed that any forced closure of the Mission's office would conflict with the international obligations of the United States. The issue was rather as to what course of action within the domestic legal structure would be tantamount to such forced closure, and the consultations that had been undertaken had been concerned with the applicability not so much of the relevant substantive provisions of the Agreement (sections 11-13) as of the compromissory clause (section 21) itself. The crux of the matter was the question whether a domestic legislation had power to override treaties, an issue which the Court had not been called upon to address. That being so, the General Assembly had not presented the Court with the question which it would have been the most useful for it to answer if the Assembly's underlying concern was to be met.

Judge Schwebel maintained in a separate opinion that, while the Court's essential conclusion was tenable, the question posed admitted of more than one answer. He agreed that it was axiomatic that a State could not avoid its international legal obligations by the enactment of domestic legislation; that a party to an arbitration clause could not avoid its arbitral obligations by denying the existence of a dispute or by asserting that is arbitration would serve no useful purpose; and that international arbitral clauses do not require for their implementation the prior exhaustion of local remedies. However, as to the interpretation of the Headquarters Agreement, it was clear in the current case that there was no difference of interpretation between the United Nations and the United States; in the Secretary-General's term, their interpretation "coincided". The real issue was whether a dispute had already arisen over the application of the Agreement, or would only arise if and when the Anti-Terrorism Act were effectively applied to the PLO's Observer Mission. The Secretary-General had repeatedly taken the position that a dispute would arise only if the United States failed to give assurances that current arrangements for the PLO Mission would be "maintained" and application to it of the Act would be "deferred". The United States had given assurances that no action will be taken to close the Mission pending a decision in

(more)

current litigation in United States courts. It was not clear why such assurances were not sufficient for the time being. Should the Act be effectively applied, a dispute would then arise triggering the United States obligation to arbitrate; should the Act be held by United States courts not to apply to the PLO's New York City office, there would be no dispute. However, it could be reasonably maintained, as the United Nations Legal Counsel had, that a United States court ruling against applying the Act to the PLO would not mean that a dispute had never existed but merely would put an end to the dispute, a consideration which had led Judge Schwebel to vote for the Court's Opinion.

Judge Shahabuddeen appended a separate opinion expressing the view that the central issue was whether a dispute existed at the date of the request for an advisory opinion and noting that the Court had not determined the stage at which a dispute had come into existence. In his view, the giving of assent to the Anti-Terrorism Act on 22 December 1987 had automatically brought the competing interests of the parties to the Headquarters Agreement into collision and precipitated a dispute. As to any suggestion that no dispute could exist before the Agreement had been breached by enforced closure of the PLO office, Judge Shahabuddeen denied for various reasons that such actual breach formed a pre-condition of that kind but, even if it did, the position of the United Nations could be construed as connoting a claim that the very enactment of the law in question, whether in itself or taken in conjunction with steps taken in pursuance of it, interfered with the United Nations' right under the Agreement to ensure that its permanent invitees were able to function out of established offices without needless interference; such a claim was not so unarguable as to be incapable of giving rise to a real dispute. The parties agreed that enforced closure of the PLO office would constitute a breach of the Agreement, but did not agree as to whether the Act was in itself creative of a current violation. Accordingly, there in fact existed a dispute concerning the interpretation of the Agreement as well as its application.

* *** *

15057 **המשרד החוץ-מחלקת הקשר** תאריך : 26.

יוצא בלמס

16 13

חודם:4/15057
אל:ני/301/ורו/074
מ-:המשרד/תא:2004/2037/דת:2/מ:בל
נד:@

בלמס/בהול לבוקר

מנהל לעמ' זיטון אליר הימם את אלן ברנקל מה-'ורשינגטון פוסט' ואת מרטין בלטשר מה-N.B.C בשקרת ברסום ידיעות שלא הוגשו לביקורת הצנזורה.
להלן ההודעה שברסמה לעמ':

'מנהל לעמ' מר. יורם אטינגר השבה מהימם ועד תרם הברור עם הנתנים את הערורת העתונאי של מר מרטין בלטשר מה-N.B.C ושל אלן ברנקל מה-'ורשינגטון פוסט' בגין אי הגשת כתבות לביקורת הצנזורה הצבאית.
מר אטינגר הדגים כי אין כל קשר בין הבבורה או אי נכונות הידיעות שברסמו לבין החובה להגיש כתבות וידיעות לביקורת הצנזורה.
מנהל לעמ' אמר עוד כי חרף מצבה הבטחוני של מדינת ישראל מבבדים שילבורבותיה את חופש העתבורה ובוהגים בליברליות רבה עם העתונאים ועתבורת החרץ בישראל.
ישראל נוהגת בהם בכבוד מסמכת להם שרותים ומצמה מהם להקפדה על חוקי המדינה לרבות תקבות הצנזורה.
מנהל לעמ' הרטיף כי בימים הקרובים יעביר שוב לידיעת עתונאי החרץ את כללי הצנזורה החלים עליהם בעת שהותם בישראל.'

עד כאן

מעת

א/ב

תב: שהה/דהם/מבבל/ממבל/שהבם/בירך/מצמא/אביעל/מעת/הסברה/לעמ

13883 משרד החוץ-מחלקת הקשר תאריך : 24.8.88

בלמ"ס ירצא

104.3

חוזם:13883,4
אל:
אתונה/192,ברן/340,בריסל/231,הא"ג/226,לונדון/302,מדריד/190,
מרסיי/142,נרים/569,רומא/273,אנקרה/145,איסטנבול/121,
ניירובי/109,ניקוסיה/160,סינגפור/186,פרטוריה/141,
קינשאסה/167,וינה/228,אוסלו/129,בוקרשט/143,ברן/200,
הלסינקי/72,גנבה/279,ליסבון/146,מילנו/124,קופנהגן/200,
שטוקהולם/186,צ'יירס/744,ברגנה/504,ברזיליה/232,
גואטמלה/109,לימה/242,מונטבידאו/156,מנטיקו/212,סנטיאגו/117,
קינגסטון/171,קרקס/240,ריו/115,סנטיאגו/185,רום/615,אוטבה/166,
לוס אנג'לס/140,בנגקוק/335,טוקיו/345,קנברה/174,אירום/1106
מ-:המשרד,תא:250488,זת:1830,דת:מ,שג:בל
נד:0

מברק בלמ"ס/מיידי

אל: הרשימה הרב"ב

גז מדמיע - הבלות.

בהמשך לפרסומים מעורתים שהופיעו במסגר עתונים השבוע (ראה סקירת תקשורת של אתמול 24.4).
להלן הנתונים המסתמכים בפי שבמשרד לבר ע"י במרוד שרשך קמ"ט בריאות בעזה שקיבל את הנתונים ממנהל בית החולים 'שיפא' בעזה שמטפל בנפגעי שלישים מהגשים ההרות באזח"ע ולכן מהווה מדגם מייצג לנעשה ברצועה:

א. מספר ההבלות:

דצמבר 86-92	דצמבר 87-115
ינואר 87-108	ינואר 88-120
פברואר 87-135	פברואר 88-143

העליה במספר ההבלות בחודשים האחרונים בעזה, לעומת

המסמך בחודשים המקבילים אשתקד, נרבעת מהשכלול בקבלת החולים והטיפול. כתוצאה מכך נשים רבות יותר פונות לבתי החולים ויולדות או מגילות בבתי החולים ולא בבתיהן. נכון ש-116 נשים טענו שהגילו לאחר שנתשמר לגז מדמיע אך רופאי בית החולים 'שיבא' (שכולם תושבי עזה) לא מצאו הוכחות רפואיות לטענות הנ"ל.

ב. לגבי 30 הנשים המצויינות בידיעות העתונאיות - עפ"י תחקירים של רופאי בית החולים ושל ד"ר שושן עצמו עולה כי עצם מעורבות הנשים בהפגנות אלימות גרמו להפלות ולא הוזר לא התשיפה לגז עצמו.

מדתיים - הסברה/מידע

צש.ר

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,סמנכל,אוקיאניה,מברים,מצפא,אירא,אירב, אסיה,מאפ,אמלט,מדתים,ארבל2,אירג,הדרכה,מעת,הסברה,ממד, מתאפשטתים

104.3 שלחו לגל

קונסוליה כללית של ישראל
בוסטון

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL
1020 STATLER OFFICE BUILDING
BOSTON, MASS. 02116
TELEPHONE (617) 542-0041

ט' באייר תשמ"ח
26 באפריל 1988
/145

אל : מנהל הסברה
מזתי"ם
מנהל מצפ"א
העתק: סמנכ"ל אמית"ק
מר ד. מתני, וושינגטון
ציר הסברה, וושינגטון
הקונכ"ל ניו-יורק
מאת : הקונכ"ל, בוסטון

הנדון : רופאים למען זכויות אדם

עם העברת דו"ח הארגון הנ"ל אליכם ציינתי שמו של רופא יהודי צעיר, ד"ר בלאט המוכן להתגייס לעזרתנו.

ד"ר בלאט (שותף של פרופ' לואון - חתן פרס נובל לרפואה בשנה שעברה) מכיר את המערכת הרפואית בארץ (כולל בשטחים) וכבר הספיק לנסח כתב תשובה לדו"ח הארגון. בנוסף הוא נפגש עם ראשי הארגון וממה שמסר לי תרמה הפגישה לערעור כלשהו של ביטחונם העצמי.

אני שולח לכם במצורף את תשובתו המוצעת של ד"ר בלאט לדו"ח (אותו אני מבין העברתם לבדיקה ותגובה של הרשויות המתאימות). ד"ר בלאט מעיד על עצמו שאת התשובה כתב בחופזה והיא אינה מושלמת (מספרי העמודים אליהם הוא מתיחס בנייר שלו למשל אינם מדויקים - טעות טכנית שלו). עם זאת הוא מקווה שהנייר הזה יהיה לעזר לאלה העוסקים במתן תשובה לדו"ח ארגון הרופאים. הוא מוכן להמשיך ולסייע גם בעתיד.

העבירו נא העתק הדו"ח למי שצריך - ואנא תשובה מהרה.

בברכה

ארטור אבנון

ISRAEL ישראל

COMMENTS ON THE PHYSICIANS FOR HUMAN RIGHTS REPORT ON A MEDICAL FACT FINDING MISSION TO THE WEST BANK AND GAZA STRIP

FEBRUARY 1988

As an initial impression and general comment, I find the disclaimer of an ideologic or politically partial view difficult to accept when the introduction of the report is laden with clinically unacceptable, nondefined terms such as "essentially" "epidemic" "scale" "degree" "severity" "most serious" "frequent." In addition, they make a comment that they were unable to see Israeli civilian hospitals without indicating why not. I was able to visit both Israeli and Palestinian hospitals.

Of the 103 patients examined "directly", they note three had household burns and 100 had injuries directly related to the uprising. The implication is that they saw a range of all trauma taking place on the West Bank and Gaza Strip and that it was overwhelmingly related to the demonstrations. However, how was the source of trauma confirmed other than that of report of the doctors showing these patients to the group from PHR? A simple question is whether trauma cases occurred for other reasons in that area, ie from auto accidents. In addition, domestic squabbles, falls, industrial accidents may contribute to trauma cases in hospitals. ¶ A very sensitive, but important point, is the issue of the manner of parental disciplining of children in Arab society. This is well known to be extremely tough and direct, with a father often beating the child into submission. ¶ How many patients would be ~~accepted~~ expected to ~~be~~ occupy hospital beds in a population of 1.5 million. Do these 100 patients represent an inordinately large fraction of this group? How many

fathers per day in this Arab population of 1.5 million? How do the figures reported in this report reflect the ambiguit level of violence in this population?

On page 10, 3rd paragraph, the obvious counter is what occurs when soldiers are hit with stones and when molotov cocktails set clothes on fire?

Page 11, "we had several times been told stories" of demonstrators held spread eagle against the ground while soldiers jumped on their limbs. How factual are these stories?

On page 11, paragraph two - this is not clinical investigation, this is sensationalist storytelling from a population eager to inflame anger in the proper audience. Paragraph 3, the statement beginning with a 59 year old man is also a sensationalist type of description.

Page 12, the IDF "denied responsibility." This reports take what an unidentified witness says as fact, but extensively discusses why a denial of responsibility by the IDF is implausible or should be doubted.

Page 14, "frequently told" that on "many occasions" these are not clinical research terms. They have no meaning other than to be sensationalist or inflame.

Page 15, the method of extrapolation over the entire two month

period presents a major problem with their overall methods since the violence was sporadic. The "multiple occasion" assumption generates a major error in the total number of casualities. It would be necessary to put this extrapolation rate to the test of trauma figures generated over a similar period a year ago. On the basis of a presumed observation of 4% of injuries, they assumed that this may have been as much as 15% of the trauma cases, ~~and~~ This, however, ~~relieves~~ leaves 85% of their reported figure as an extrapolation. ~~and that their statement that~~ They arrived at a total trauma figure in excess of 10,000. This means that 8,500 are a result of inaccurate extrapolative measures.

On page 16, the use of the term "epidemic of violence" is not justified because no attempt has been made to: 1) verify the diagnosis of violence due to the demonstrations; 2) confirm the method of extrapolation, ie the 85% issue; 3) to determine the amb~~ulant~~iant level of trauma during a nonpolitically turbulent period.

Page 16, long-term consequences - what about chronic care provided by Israeli clinics, especially in comparison to what was ongoing prior to 1967.

Page 17, paragraph 2, "reliable sources" - UNRWA, since when are they unbiased?

Page 18, the baseline number of first trimester miscarriages is an

extremely difficult number to determine and may be 20% or greater in the United States and Western Europe. The descriptions of the obstetric cases are clearly, to my mind, inflammatory reports of gory medical facts that are taken out of perspective. "Allegations of a large number of fetal deaths due to tear gas were widely reported in the Palestinian press." Why are reports of allegations contained in this report?

Page 19, "we heard many reports." This is not defensible content for this type of report. What is the purpose of a strategy of detailed description of eye injuries, etc. Has this description ever been placed in perspective in terms of management of civil arrest, ie 1) to methods and results of ?Syrian use of forcing on the civil population in Hama(?) ~~homes~~. 2) Jordanian use of force in the East Bank refugee camps with armored personnel carriers and machine guns in January 1988; 3) Iraqi use of chemical weapons with 5,000 deaths within an hour in March 1988

Page 20, "in controvertible and result" - as a documentation of the pattern of violence on the West Bank and Gaza Strip raises the central question of what methods of determining the source of the trauma except by reports of patients and doctors.

Page 21, the reported agreement with respected organizations, ie the Red Cross and Amnesty International, raise the issue of these organizations' extreme distortion of reports in the 1982 Lebanon conflict where there is now general agreement that the reports were extraordi-

narily inaccurate and inflammatory and in which no mention of the Israeli casulaties which were documented to take place as a result of attempts to limit civilian casulaties.

Page 22, paragraph 2, this paragraph presents serious distortions. I attempted to go to the Ramallha Hospital on March 16, 1988 at approximately 2:00 p.m with Dr. Kamal, an Arab doctor with blue Arab license plates. We were forced to turn back because of Arab rock throwers hitting our car with rocks. I had an appointment to interview the cardiac surgeon completing open heart surgery on that day in an Israeli equipped and trained unit. In addition, 20 to 50% of the pediatric cardiac catheterization cases at Tel-Hashomer Hospital in Tel Aviv are performed on children from the Gaza Strip.

Page 23, top of page - the stones scattered over the roads were placed there primarily by Palestinians not Israelis. In fact, often soliders would be the victims of rocks being thrown at them as they tried to clear roads of the stones, so to imply that the road blocks that prevented a passage of ambulances were the doings of the Israelis is quite inaccurate, ~~and inflammatory.~~

Page 24, to counter this information, confirmation with Dr. Eliezer Kaplinsky at Tel-Hashomer should be made regarding the continuation of the similar figures in the pediatric cardiac catheterization at Tel-Hashomer, ie Gaza children making up 20 to 50% of the case load.

Page 25, paragraph 2, why were IDF soldiers going into the hospital? Was it not in hot pursuit of rock throwers.

Page 28, the overwhelming of hospital facilities by trauma victims has to be kept in perspective. I visited the Beit Jallah Hospital which had many of its 64 beds empty. Three of the 64 beds were occupied by young men with fractures who were reported to have sustained these by bullet wounds from IDF.

Page 28, paragraph 1 - My comment is look at Bellevue and Boston City Hospital Emergency Rooms for a comparison of "physicians doing an admirable job in keeping these patients free of infection." Where is objectivity in this?

Page 29, "General medical services and systems" - these comments should contain some care in comparison to the pre 1967 conditions.

Page 30, "total disruption" of medical care system by the uprising is a grave overstatement and fault of this disruption has to be placed on the riotors. The relationship between Israeli and Palestinian physicians was described as "meager." I was impressed by the pride expressed by three Arab physicians regarding the fact that they could arrange for a patient to go to an Israeli Hospital for special care if needed on a single days notice.

Page 31, There is no mention of a perferred association with a Jordanian medical establishment and access to the establishment, ie examples to illustrates the "real and substantive contributions to the improvement of health facilities in the West Bank and Gaza Strip." A larger question to be addressed is how to integrate a people sworn to achieve your destruction and trust them to be a part of your medical care system. The fact that training programs do exist for the Palestinians is quite remarkable. This information must be kept in perspective of a territory under Israeli control only because Hussain attacked Israel in 1967.

Page 33, Buried deep in this report is one episode of Israel being "good guys." Data regarding the pediatric catheterization schedule in Tel-Hashomer should be emphasized.

Page 34, paragraph 2 - The fact that young boys had been more defiant was precisely the effect intended by the Palestinian Unified Command, ie to provoke an Israeli response and to cause as many highly visible, "severe" injuries as possible and put these people on view for organizations like PHR to observe and to gain further press coverage.

Page 36. Do these psychiatrists know anything about the manner in which Palestinian children are disciplined by their fathers?

Page 38. What is so "occasional" about molotov cocktail throwing?

Page 41. Why start with the "small minority" when describing the reactions of IDF troops. Is this a balanced presentation?

Page 44, Number 8 linked causeway to number 9.

Page 45, Number 13. In any counter report, the "real and substantive contributions to the improvement of the level of health care facilities on the West Bank and Ganza Strip" should be detailed by the Israeli Information Services.

Dr. Rashid Khalidi
Dr. John E. Woods
5828 South University Avenue
Chicago, Illinois 60637

Dear Member of Congress:

Two hundred academic specialists on the Middle East and other scholars concerned about that region, including 20 Center and Institute directors and associate directors and department chairmen, have signed the enclosed open letter calling for a major change in U.S. policy in the Middle East in light of the ongoing uprising in the West Bank and Gaza Strip.

We have stressed elements absent from American policy, and from the plan put forward by Secretary of State Shultz: **recognizing the right of the Palestinian people to self-determination and to full and formal representation in any negotiations;** and an approach based on **respect for this country's international obligations as regards both the occupied territories, and an international format for peace negotiations based on U.N. resolutions.**

We argue that if the United States is to play an evenhanded and responsible role in the conflict, it must be concerned with "**the security, sovereignty and well-being of all the peoples concerned,** including both **Israelis and Palestinians**" and recognize that a resolution is only possible when "**all the parties to the conflict can be brought together to deal with one another.**"

Should you wish further elaboration on this open letter, please write or call us at the above address or telephone number.

Sincerely,

Rashid Khalidi

Dr. Rashid Khalidi

John E. Woods

Dr. John E. Woods

/nd
Enclosure

OPEN LETTER TO PRESIDENT REAGAN, SENATORS, CONGRESSMEN AND PRESIDENTIAL CANDIDATES

As scholars, specialists, and students of the Middle East, and others concerned about that region, we are responding to recent events in the occupied Palestinian West Bank and Gaza Strip.

We believe that the deaths, injuries and unrest which have occurred are a direct consequence of the failure of efforts to end Israel's 20-year occupation of these areas, and of a refusal to recognize the inalienable national rights of the Palestinian people guaranteed by the U.N. Charter.

Because of its special relationship with Israel, and its role in the region, the United States shares in the responsibility for what is now happening, and for initiating moves towards a resolution of the conflict. Such a resolution can only take place when all the parties to the conflict can be brought together to deal with one another.

If the US is to begin to play a balanced role in the Middle East, it must be committed to the security, sovereignty and well-being of all the peoples concerned, including both Israelis and Palestinians, and must work towards a resolution of the conflict between them, and between the Arab states and Israel, on the basis of justice, equality, and mutual recognition.

We therefore urge the U.S. government to:

1. Recognize that the Palestinian people are a party to the conflict, and that their chosen representative, the P.L.O., must be involved on a basis of equality in settlement efforts if the conflict is to be resolved.

2. Rescind laws and administrative measures which ban U.S. Government contacts with the PLO, or which by closing the Palestine Information Office, prevent the American people from learning the Palestinian side of this conflict.

3. Work towards convening an international conference including Israel and the PLO, to be based on U.N. resolutions calling for withdrawal from the territories occupied by Israel in 1967, in exchange for peace, recognition and security; negotiations under appropriate auspices; and the principle of Palestinian self-determination.

4. Uphold the principles of international law regarding all the territories occupied by Israel in 1967, and work to bring an immediate halt to all actions which violate it, such as land confiscation and settlement, deportations, and detention without trial.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
	Joel Beinin	Asst. Prof. Dept of History, Stanford Univ.
	Rashid Khalidi	Assoc. Prof. Near East Langs + Civs. Dept. University of Chicago
	JOHN E. WOODS	ASSOC. PROF. HISTORY UNIVERSITY OF CHICAGO
	Farouk Mustafa	Assoc. Prof. Lect. in Arabic University of Chicago
	JOHN R. PERRY	ASSOC. PROF., NEAR EASTERN LANG. + CIVS., U. OF CHICAGO
	[Jaroslav Stetkevych]	Professor of Arabic Literature, The University of Chicago
	H. Swift Distinguished Service Professor of Islamic Thought	
	Richard L. Chambers	Assoc. Professor, Near Eastern Languages and Civilizations, U. of Chicago
	Robert Dankoff	Professor Near Eastern Languages and Civilizations, U. of Chicago
		Professor Near Eastern Languages + Civilizations U. of Chicago
		Professor South Asia Lang. + Civ.
		Professor Dept. of History, U. of Chicago
	Basima Bezirgan	Librarian Middle East Section University of Chicago Library

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
John P. Entelis	JOHN P. ENTELIS	Professor of Political Science and Co-Director, Middle East Studies Program
Ralph A. Valente	RALPH A. VALENTE	Director of Outreach Middle East Studies Program
Bruce D. Craig	BRUCE D. CRAIG	Bibliographer for MIDDLE EAST STUDIES, UNIV. of CHICAGO.
Fred M. Donner	FRED M. DONNER	Assoc. Prof of Islamic History Univ. of Chicago
Thomas L. McClellan	THOMAS L. McCLELLAN	Associate Professor of Syro-Anatolian Archaeology Oriental Institute, Univ. of Chicago
Carolyn G. Killean	CAROLYN G. KILLEAN	Assoc. Professor of Arabic University of Chicago
Donald S. Whitcomb	Donald S. Whitcomb	Senior Research Associate University of Chicago
Janet H Johnson	Janet H Johnson	Director, Oriental Institute University of Chicago
Gretel Braidwood	GRETEL BRAIDWOOD	Assoc. Director Oriental Institute Univ of Chicago
H-D. Hartunian	H-D. HARTUNIAN	PROF. UNIV. of CHICAGO
John Coatsworth	John Coatsworth,	History, Univ. of Chicago
C M Naim	C. M. Naim	Assoc. Prof. South Asian Languages, U of Chicago
Ronald Inden	Ronald Inden	Assoc. Prof. istory U of Chicago
Colin P. Masica	Colin Masica	Assoc. Prof. S. Asian Langs " " "

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
I. Abu-Lughod	I. Abu Lughod	Professor Northwestern U
Akbar Virmani	Akbar Virmani	Lecturer Northwestern University
J.O. Hunwick	John Hunwick	Professor Northwestern University
Ronald J. Herring	Ronald J. Herring	Professor Northwestern University
Robert Launay	Robert Launay	Assoc. Professor Northwestern University
John R. McLane	JOHN R. McLANE	Professor " "
Margaret T. Gordon	Margaret T. GORDON	Professor Northwestern University
Caroline Bledsoe	Caroline Bledsoe	Assoc. Prof. Northwestern Univ.
Lee V. Anderson	Lee Anderson	Professor Northwestern Univ
Carlene J. Edie	CARLENE J. EDIE	ASSISTANT PROF. NORTHWESTERN UNIV
Deborah J. Gerner	Deborah J Gerner	Assistant Professor Northwestern University
[illegible]	TIMOTHY MITCHELL	ASST. PROF, POLITICS + NEAR EAST CENTER NYU
Terry Walz	TERRY WALZ,	DIRECTOR, AMERICAN RESEARCH CENTER IN EGYPT, INC (NEW YORK UNIVERSITY)
Bertell Ollman	Bertell Ollman	Prof., Politics, NYU
[illegible]	Kenneth Podman	Assist Prof NYU - Politics
R. Bayly Winder	R. Bayly Winder, Princeton, N.J.	[Director, N.Y.U. ME Center]
Carl F. Petry	Carl F. Petry	Associate Professor, Northwestern Univ.
B.J.	Boyd F. Johnson	Assistant Middle East Librarian U. of Chicago
Palmira Brummett	Palmira Brummett	Ast Prof. MLE History U. of Tennessee

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
Irene Gendzier	IRENE GENDZIER	Prof. of History + Political Science, Boston University
Everett Mendelsohn	(HG)	Prof. of the History of Science, Harvard U. ~~Member~~, Middle East Panel, AFSC (American Friends Service Committee) Chairman
Stanley Hoffmann		Douglas Dillon Prof of the Civiliz. of France Chairman, Center for European Studies Harvard Univ.
David Hunt	DAVID HUNT	ASSOCIATE PROFESSOR UMASS/BOSTON
	MORRIS LOUIS	Associate Professor. UMass/Boston Poli Sci Dept.
Paul Watanabe	PAUL WATANABE	Associate Prof. UMAS, Poli. Sci.
Roger Feinstein	ROGER FEINSTEIN	ASSOCIATE PROF UMASS/BOSTON
Primo Vannicelli	PRIMO VANNICELLI	Assoc Prof - UMass/Boston
Esther Kingston-Mann		Professor, Department of History University of Massachusetts-Boston
Feroz Ahmad	Feroz Ahmad,	Professor, Department of History University of Massachusetts/Boston

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
[illegible]	(Leila FAWAZ)	Associate Prof of Diplomacy & History of Fletcher School of Law & Diplomacy History Dpt – TUFTS UNIV.
Karen Pfeifer	Karen Pfeifer	Dean of First-Year Class and Associate Professor of Economics, Smith College
Wahid Khalidi,	Research Fellow,	Center for M.E. Studies, Harvard
William A Brubeck		US For. Serv. Ret.
K Fawaz	KARIM FAWAZ	Associate Prof. of Medicine at Tufts
Pierre Olivier Laurent		Professor of History at Tufts
H.L. Malchow	H.L. MALCHOW	Assoc Prof History Tufts
Gerald R. Gill	G.R. Gill	Associate Prof. History Tufts
Steven P. Marrone	STEVEN P. MARRONE	ASSOC. PROF., HISTORY, TUFTS UNIV.
Bobby Cooley	Bobby Cooley	Lecturer, Political Science
John L. Esposito, Professor, Holy Cross College		
Barbara M. Ek, Director, Aga Khan Program for Islamic Arch., Harvard + MIT,		
Jeanette Paistor		Director, Comp. & Benefits The Kendall Company
George Ellmore	George Ellmore	Assoc. Prof. Biology Dept Tufts. Univ.
Lynda Shaffer	LYNDA SHAFFER	Assoc. Prof History, Tufts U.
Zachary Lockman	Zach Lockman	Asst't. Prof., History Dept., Harvard.
(BY TELEPHONE)	Selma Botman	Assistant Professor, Poli. Sci. Dept., Holy Cross
(BY TELEPHONE	A. TOSUN PRICANLI,	ASSISTANT PROF., ECONOMICS, HARVARD

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*	
	E S Blackmar	Ass't Professor (History)	Columbia U
	Joshua Freeman	Ass't prof (History)	Columbia U.
	J. H. MUNDY	Prof.	Columbia U.
	EAR FONER	Prof History	Columbia U.
	James P. Shenton	Prof History	Columbia U.
	Ainslie Embree	Prof. History	Columbia U.
	Mona Kesselman	Prof Political Science	Columbia Univ.
	AKEEL BILGRAMI	Asst. Prof. Philosophy	Columbia Univ.
	THOMAS W. POGGE	" "	"
	CHARLES V. HAMILTON	PROFESSOR OF GOVERNMENT	"
	Gisela Striker	Professor, Philosophy,	Columbia U.
	KENNETH FRAMPTON.	Professor & Chairman Division of Architecture	Columbia University.
	[KLAUS HERDEG]	Professor of Architecture	

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
	WILLIAM R. ROFF	Prof. of History, Columbia Univ.
	LISA ANDERSON	ASSOCIATE PROFESSOR POLITICAL SCIENCE, COLUMBIA
	MARK VON HAGEN	Asst Prof, History, Columbia
	RHOADS MURPHEY	Asst. Prof. of History, Columbia
	J. W. Smit	Prof. of History CU
	Jeanette Wakin	Senior Lecturer in Arabic.
	Pierre Cachia	Prof. M.E. Languages and Cultures [Chair]
	Barbara J. Fields	Professor of History, Columbia University
	MAAN Z. MADINA	Associate professor Arabic & Islamic Studies
	PETER J. AWN	Chairman, Dept. of Religion
	TERRILYNN D. DODDS	ASST. PROF., DEPT. ART HISTORY
	Zeyad N. Barazanji	Adj. Assistant Prof. MELAC
	G. SCOTT DAVIS	Assistant Professor, Religion
	Zeynep Celik	Assistant Professor, Architecture Columbia University
	Mary McLeod	Assoc. Professor, Architecture, GSAPP

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
	E.W. SAID	English, CU [Columbia University]
	TV NINE	ASS PROFESSOR GSAPP CU
	L. VINCIARELLI	ASS Professor GSAPP C.U.
	ELLIOTT SUAN	PROFESSOR GSAPP CU
	Peter Marcuse	Professor School of Architecture, Planning & Preservation Columbia Univ
	VIDYA DEHEJIA	Associate Professor CU.
	BLUESTONE	Assistant Professor GSAPP CU
	RICHARD PLUNZ	PROFESSOR GSAPP CU
	Kathleen R.F. Burrill	Professor of Turkish C.U. (Middle East Languages & Cultures) Columbia University
	George Saliba	Assoc Prof of Arabic

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
Robin J. Lewis	ROBIN J. LEWIS	Associate Dean, School of Int. + Public Affairs, Columbia U.
Alessandra Latour	ALESSANDRA LATOUR	Columbia University Dept. of Architecture
Robert Paxton	Robert O. PAXTON	COLUMBIA UNIVERSITY History Dept
Roger S Bagnall (with some reservations on point 3)	Roger S. Bagnall	Professor of Classics + History
Suzanne P. Stetkevych	Suzanne Pinckney Stetkevych	Asst. Professor of Near Eastern Languages + Civilizations, Indiana University, Bloomington
Salih J Altoma	Salih J Altoma	Professor/NELC Director, Middle Eastern Studies Program Indiana U, Bloomington, IN
Mary Ann K. Danner	Mary Ann K. Danner (Ph.D.)	Program Coordinator Middle Eastern Studies Program, Indiana University, Bloomington, IN 47405
Victor Danner	Victor Danner	Assoc. Prof./NELC Indiana University
Robert Olson		Professor of Middle East and Islamic History. U. of Kentucky

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
[illegible]	Wm. A. O'Brien	Asst. Prof. UCSD
[illegible]	MASAO MIYOSHI	Prof., Univ. of Calif, San Diego
[illegible]	Page duBois	Prof. UC San Diego
[illegible]	JAIME CONCHA	Prof. UCSD
[illegible]	Kristin Ross	Ass. Prof UC Santa Cruz
[illegible]	LISA LOWE	Asst. Prof. UCSD
[illegible]	Susan Kirkpatrick	Assoc. Prof. UCSD
[illegible]	MARSOT	PROFESSOR, HISTORY UCLA
[illegible]	MARSOT	PROFESSOR, Pol. Sci, CAL STATE U. Long Beach
[illegible]	Carol Delaney	Assistant Professor Stanford University
[illegible]		Assoc. Prof History University of California Santa Barbara CA
[illegible]	THOMAS K. BOEHME	Prof., Dept. of Mathematic Univ. of California Santa Barbara, CA 93106

NANCY E. GALLAGHER, Ph.D.
Department of History
University of California
Santa Barbara, CA 93106

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
Laurence O. Michalak	LAURENCE O. MICHALAK	CENTER FOR MIDDLE EASTERN STUDIES, UC/BERKELEY
Robert Springborg	Robert Springborg	Political Science Dept., UC/Berkeley
Suad Joseph	SUAD JOSEPH	Anthropology, University of California, DAVIS
Fred H. Lawson	FRED H. LAWSON	DEPT. OF GOVERNMENT, MILLS COLLEGE
Ali Ferdowsi	Ali Ferdowsi	2316 Cedar St. E.C. Center for Near Eastern Studies, UCB
Hasan Javadi	Hasan Javadi	Dept. of Near Eastern Studies, UC Berkeley.
Patricia Springborg	PATRICIA SPRINGBORG	POLITICAL SCIENCE DEPT., U.C BERKELEY
David Makofsky	DAVID MAKOFSKY	SCHOOL OF BUSINESS, SAN FRANCISCO STATE UNIV.
Nagat El-Sanabary	Nagat El-Sanabary	Center for Middle Eastern Studies, Univ. of Calif. Berkeley
NADIR HARABI		UC Berkeley, ECONOMICS Department
Frederick C. Huxley	FRED HUXLEY	Dept. of Anthropology, University of California-Davis
Herbert Schiller	Herbert I. Schiller	Prof. Dept. of Communication UCSD, Prof. of Communication UC, San Diego

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
Barbara Harlow	BARBARA HARLOW	ASSOC PROF, ENGLISH, UNIV OF TEXAS AUSTIN
Abdul Salaam Yousif	Abdul-Salaam Yousif	Adjunct Professor National University San Diego, CA
Samia Mehrez	SAMIA MEHREZ	Assistant Prof. Arabic Cornell University
WANNEEMA LUBIANO	Wanneema Lubiano	Assistant Professor UNIV OF TEXAS, Austin
ANN CVETKOVICH	Ann Cvetkovich	Assistant Professor U of Texas, Austin
Ramón Saldívar	Ramón Saldívar	Professor, English U of Texas, Austin
Robert Vitalis	ROBERT VITALIS	INSTRUCTOR, GOVT. DEPT UT AUSTIN
John Alden Williams	John Alden Williams	Professor, Middle East Studies and Art, U. of Texas, Austin.
Caroline Williams	Caroline Williams	Lecturer, Middle East Studies and Architecture, U. of Texas, Austin
Robert A. Ferner	Robert A. Ferner	Professor of Anthropology & M.E. Studies UT-Austin
Clement H Henry	Clement H Henry	Prof Dept of Govt UT Austin
Farhat J. Ziadeh	FARHAT J. ZIADEH	PROFESSOR EMERITUS, DEPT. OF NELC, UNIVERSITY OF WASHINGTON
Ervand Abrahamian	E. ABRAHAMIAN	Professor of History, BARUCH COLLEGE, CITY UNIV. OF N.Y.

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
		Dr. Hafeez Malik , Professor, Political Science, Villanova University and editor, "Journal of South Asian and Middle East Studies"
		Dr. Ann M. Lesch, Associate Professor, Political Science, Villanova University
		Dr. Sayed Omran, Arabic Language, Villanova University
		Dr. Oleh Mazur, Modern Languages, Villanova University
	Shams Inati, ph.D.	ASST. PROFESSOR. DEPT. OF RELIGION and DEPT OF PHILOSOPHY VILLANOVA UNIVERSITY
		Asst Director Institute for Contemporary Arab and Islamic Studies Villanova University
	KAIL ELLIS	VILLANOVA UNIVERSITY DIR. INSTITUTE FOR CONTEMPORARY ARAB & ISLAMIC STUDIES
	LINDA SCHILCHER	HISTORY DEPT, VILLANOVA UNIV.
	SEVKET PAMUK	ASST PROF. VILLANOVA UNIVERSITY
	FRED J. KHOURI	Prof. Emeritus Villanova University

University of Delaware

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
Mark J. Miller	Mark J. Miller	Mark J. Miller, Associate Professor of Political Science, University of Delaware
William W. Boyer	William W. Boyer	William W. Boyer, The Charles Polk Messick Professor of Public Administration, University of Delaware
David L. Colton	David L. Colton	David L. Colton, Professor of Mathematical Sciences, University of Delaware
M. Z. Nashed	M. Z. Nashed	M. Z. Nashed, Professor of Mathematical Sciences, University of Delaware
Wayne Dekessey	Wayne Dekessey	Dept of Accounting, University of Delaware.
James Magee	James Magee	JAMES MAGEE ASSOCIATE PROFESSOR of Political Science, University of DELAWARE
Robert W. Andrews	Robert W. Andrews	UNIVERSITY PASTOR, UCM

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
	R.P. Stevens	Georgetown Univ.
	Michael J Simpson	Karin C Ryding
	Carolyn Lea Gates	Research Fellow Centre for Lebanese Studies, Oxford
	Charles E Butterworth	Professor of Government & Politics, U. Maryland College Park
	Hisham Sharabi	Georgetown Univ
	John Ruedy	Georgetown Univ.
	Louis J. Cantori	Georgetown University
	Judith Tucker	Prof. of History Georgetown University
	Afaf Mahfouz	Prof. of Intern. Law - Hebrew University
		Editor & Research Fellow Institute for Palestine Studies
	M.C. HUDSON	GEORGETOWN UNIVERSITY
	Richard STITES	Georgetown University
	Barbara Stowasser	Georgetown University

* For identification purposes ONLY.

Signature	Name	Position & Institutional Affiliation*
[illegible]		Assoc Prof of History, Georgetown U.
[illegible]		African Studies Professor. G.U.
[illegible]		Lecturer Georgetown U.
[illegible]		Asst Prof, History Georgetown U.
[illegible]	Ibrahim Ali	PhD student Georgetown U.
[illegible]	Thomas F. Walsh	Professor - English Dept, Georgetown U.
[illegible]		Grad Student Georgetown Univ.
[illegible]	Halim Barakat	Professor - Soc., Georgetown Univ.
[illegible]		Student Georgetown Univ.

* For identification purposes ONLY.

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

ט' באייר תשמ"ח
26 באפריל 1988
432

104.3.

א ל: לשכת המנכ"ל
ממנכ"ל
סמנכ"לי: מז"ת; אירופה; מצפ"א; אפאסו"ק; אמל"ט
מנהלי מחלקות אירופה 1; 2; 3;
אמל"ט 1; 2; מצפ"א; מא"ף; מא"ס; ראש הטקס

מאת: מנהל מזתי"ם

הנדון: העברת כספי אש"ף לשטחים באמצעות דיפלומטים
בהמשך למכתבנו מ-16.3.88

בידי גורמי הבטחון ידיעות נוספות על נסיונות ארגוני אש"ף לנצל דיפלומטים להכנסת כספים לשטחים.

גורמי הבטחון מחדשים בקשתם שנפנה תשומת לב הדיפלומטים לכך.

נודה על טיפולכם בנושא ברוח מכתבנו אליכם מ-16.3.88.

ב ב ר כ ה,

יהודע מס

יהודע חיים

העתקים: סא"ל רון קרומר, מתאם הפעולות ברשטחים, משהב"ט
יחידה 490, ש.ב.כ.

ISRAEL 40 ישראל

1/2

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

104.3

343

1/2

בטחון

MITZ62.PRT

שמור/מיידי.

ע.ב.ש.

2646

משרד הבטחון.

אורי און - סגן מקש"ח.

שטחים-זכויות אדם.

1. בהמשך לשיחתנו הטלפונית, רצ"ב נייר השאלות שהוגש לציר בוושינגטון ע"י האגף לזכויות אדם במחמ"ד.

2. מדגישים שוב שמדובר בחילופי מידע בלתי-פורמליים כאשר אלו אמורים לעזור למחמ"ד לאזן את התמונה המצטיירת מזרם הפניות והתלונות המגיע אליהם מגורמים שונים בקונגרס ובמגזרים אחרים בציבוריות האמריקנית.

3. אנו ממליצים להענות לבקשה בחיוב, זאת ע"י מפגש עם איש מחמ"ד (זכויות אדם) ריצ'רד אהרן שישהה כאן בשבוע הבא.

4. נודה להחלטה עקרונית חיובית בנושא.

מצפ"א
משה בת
26 באפריל 1988

העתק: מנכ"ל, בירן, ליאור, מזתי"ם, ארבל 2, מצפ"א.
2 / / / / 3

ISRAEL ישראל

2/2

~~381-P1~~

2/2

- A variety of sources report that the beating of ~~347-07~~ Palestinians by Israeli Defense Forces continues on a widespread basis.

- Circumstances in which beatings regularly occur include:

  -- During the dispersing of crowds, even when the demonstrations are non-violent. Passersby not involved in disturbances are often victims.

  -- Often family members, including women, children and the elderly, not under suspicion have been subjected to beatings. These incidents reportedly occur most often during nightly roundups of suspects.

  After individuals have been taken into custody, particularly during interrogation. We have received a sizable number of recent reports of such mistreatment at the Daharieh prison, near Hebron.

  -- When troops are attempting to apprehend individuals. In several cases, Palestinian hospital personnel and patients have been abused by soldiers searching for demonstrators who have fled demonstrations into hospitals or clinics. We have received reports of these incidents in Ramallah and at the al-Ahli hospital in Gaza.

- Reports indicate that beatings are being carried out by sizable patrols of soldiers, not merely by troops acting alone.

- The practice is so widespread and disciplinary action against the soldiers involved has been so lenient that it has the appearance of being sanctioned by IDF commanders.

- We would appreciate your Government's comments on these reports.

*

2/2 343

END

13580 משרד החוץ-מחלקת הקשר תאריך : 25.04.88

בלמס ירצא

חדזם:4,13580
אל:בי/733,ורש/605,רינה/224,גבבה/271,בנגקוק/326,טרקיר/339,
ביירט/487,קופנהגן/195,ברזילית/228,לימה/237,ליסבון/143,
אוסלו/125,אוטבה/162,מבסיקו/205,קוקס/234,קנברה/170,
אתונה/185,ברן/353,בריסל/225,האג/220,לונדון/291,
ניקוסיה/155,פרים/578,רומא/265,מילנו/117,מדריד/182,
אנקרה/140,קינשאסה/160,סינגפור/180,ברקרשט/135
מ-:המשרד,תא:250488,זת:1415,דת:מ,סג:בל
נד:@

בלמס / מיידי

דו"ח ארועים יומי - 25 באפריל 1988

ערפאת בסוריה

1. בתקשורת הסורית (24) שערפאת הגיע לדמשק יחד עם מצטפא חירוני, חבר ההנהגה הלובית. בתקבל ע"י חבר ההנהגה הארצית של הבעת', סעיד חמאדי, רשר הבנים מחמד חרבה. עפ"י ה-B.B.C (25) שצפויה פגישה בין ערפאת לאסד. קדמה לבואר סדרת שיחות בין משלחות סוריות ופלס' בדמשק. ב'אלראי' (ירדן, 24) שדמשק אינה מתנגדת עוד ליחסי אש"פ עם חלק ממדינות ערב האחרות (קרי: מצרים). לעומת זאת סגן הנשיא ח'דאם אמר (סי"ב, 24) שהקשר עם מצרים איבר יכול להוביל את אש"פ למימוש זכויות העם הפלס'.

2. חואתמה מזב"ל התז'ד, אמר כי נקודת המחלוקת המרכזית העומדת בין סוריה לפתח היכה הקשרים המריבים בין פת"ח למצרים, לעומת זאת כושא הכוכחות הפלס' בלבנון לא יהווה נקודת מחלוקת. הנושאים המרכזיים העומדים לדיון עם ההנהגה הסורית היכם: סיום להמשך ההתקוממות בשטחים, טיפוח יוזמת שלון והגשת כייר עבודה משותף סורי-פלס' לועידת הפסגה הקרובה באלג'יר. הוסיף, החלטת ההנהגה הפלס' לקבוד את אבו ג'האד בדמשק היכה

החלטה מדינית אסטרטגית (ר' מרנטה קרלו, 24).

3. שר ההסברה הירדני (ר' מרנטה קרלו, 24) קידם בברכה את ניצני ההתקרבות הסורית-פלס'. 'כל מפגש בין שני צדדים ערבים וטילוק חילוקי הדעות בינהם הם דברים שאנו מטיפים להם'.

תהליך מדיני

4. הוסיף לרשת הטלוויזיה N.B.C (סי'ק, 24):

א. רצה אבו ג'האד ע"י ישראל יגרום להגברת המתיחות במזה"ת וליצירת סדר של תגובה שיגרום להרס הדמוקרטיות לשלום.

ב. המבשול הראשי לשלום הוא עמדת ישראל ובמיוחד עמדת שמיר והגורמים המתנגדים לרעב"ל.

ג. אינו יכול לסמוך על ארה"ב שכן זו מהססת ללחוץ על ישראל.

ד. ירדן לא תהיה תחליף לפלס', אלא תדבר בשמם ולא תכבה עצמה עליהם. אין הוא יכול לייצגם שכן הם חשים שיש להם זכות לייצג את עצמם.

ה. על המדינה הפלס' לקום על שטחם של הפלס' בגדמ"ע ובעזה.

5. בראיון ל'אלאהראם' (מאע"מ, 24) הדהיר שה"ה התרגיסי מחמוד מסתירי, כי רשר אמר' על החלטת מועב"ש המגנה את רצח אבו ג'האד שלול לחבל ביחסי תרגיסיה-ארה"ב. כך הדגיש כי ישראל למעשה הרגה את תהליך השלום ע"י חיסול אבו ג'האד. הוסיף כי הסטגה הערבית הקרובה שאמורה להתכנס בירדן לא תדון בשום תכנית שלום במזה"ת משום ש'ישראל נתנה את השלום'.

מרנז

תפ: שהח/רהמ/שהבט/מנכל/ממנכל/סמנכל/ממד/רם/אמן/ארבל1/נרנ/
מעת/הסברה/לעם/מתאשטחים/תרבות/אוקיאניה/מצרים/מצפא/איראן/
איר/אסיה/מאנ/אמלט/מזתים/ארבל2/איר/לדברני/תרבות

בלמס ירצא

מרזם: 4,13554
אל: בי/731,ורש/602,ורבה/223,גנבה/270,בבגקוק/325,טרקיר/338,
קבבדה/169,בטחרן/319,מרטוריה/133,אתרנה/184,בורן/332,
בריטל/223,האג/218,לרבדון/290,מדריד/179,מרסיי/129,
ארטבה/160,פריס/575,רומא/264,ניקרטיה/154,טיבגבור/179,
קינשאסה/159,ברן/194,אנקרה/139,קרבנהגן/193,שטרקהולם/181,
איסטנבול/115,ניירובי/105,קהיר/191
מ-: המשרד,תא:250488,דת:1326,דת:מ,סג:בל
נר:ב

בלמס/מיידי

סקירת תקשורת צהרי יום שני ח' אייר תשמ"ח 25.4.88

כותרות ראשיות

ידיעות - מיטראן מוביל בסיבוב הראשון. עלייה מדאיגה של הימין הקיצוני.

מעריב - עדכאת: דף חדש עם סוריה. סיכמנו על הרחבת ההתקוממות.

חדשות - חוסיין התחרט: לא מוכן לייצג הפלשתינים במו"מ.

ירש"ש

נקקי תנועה ארבים, שלא היו במרתם מאז תחילת ההתפרעות בשטחים, חסמו אתמול, משעות הבוקר המוקדמות את הכבישים ביציאות מרצועת עזה לישראל. זאת, לאחר סיום 5 ימי סגר שהטיל צה"ל על השטחים.
עם הסרת הערצ הלילי והסגר יצאו עשרות אלפים מתושבי רצועת עזה לכיוון ישראל. רבים מהם שבו למקומות העבודה שלהם בארץ ובין היוצאים היו גם סוחרים רבים, שיצאו להצטייד בסחורה למכירה בחודש הרמדאן. נקקי התנועה הארבים נמשכו ממחסום ארז לכיוון אשקלון וממחסום נחל עוז

לבירון הנגב עד לתרן העיר עזה עצמה. בתי הספר ברצועת עזה הידשר את הפעילות רבל האיזור נפתח לתנועה, למעט הערבר שנמשך במחנה הפליטים נרסיירת. אתמול הדפעל גם, לאחר הפסקה ארוכה, שוק הירקות המסורתי ואלפי תושבים ערבר במקום את קניותיהם.

בנתות הכטחון הרסר אתמול מיבנים אדעיים, שבבנר בניגוד לחוק במחנה הפליטים אל-בורייג' ברצועת עזה. בשעות הבוקר הטיל צה"ל עוצר על המחנה ובבנס בכחות מתוגברים בדי להרס את הפחונים והצריפונים שבבנר ללא היתר. נודע, כי לאחרונה מנצלים תושבי הרצועה את המחרמות בשטחים ומרסיפים בטמרך לבתיהם מבנים בלתי חוקיים. בצומת מחנות הפליטים נרסיירת ואל-בורייג' הרסר כוחות הבטחון מבנה שהיה מיועד לשמש בתחנת דלק. העוצר במחנות הפליטים אל-בורייג' ונרסיירת נותר, עקב כן, על כנו גם אתמול. הסרת המגבלות על תושבי השטחים לא התזירה אתמול בגדה את החיים לסידרם. במרבית הערים התקיימה שביתה כללית מרצון לאחר שהמיימשל הבאאי לא התיר לבעלי העסקים לפתוח את עסקיהם אחה"צ.

תושב הכפר בית ערוש שבאיזור חברון נהרג ביום ו' כן נודע אתמול. הצעיר הועבר לבית החולים שבחברון בשבת ושם נקבע מותו. מקורות צבאיים נמסר, כי ביום ו' הושלך בקבוק תבערה לעבר כוח צה"ל. הכוח ירה לעבר מיידי הבקבוק. צה"ל בודק אם גרסתו של הצעיר בבית החולים, היכה של מיידה הבקבוק.

ירושלים

מערב - כוח גדול של משטרה יגיע בצהריים לחנויות שבאזור שער שכם

בירושלים וימנע מבעלי החנויות לפתוח את עסקיהם בין 2 בצהריים ל-7 בערב, בדי לאכוף את הצו שהוציא אתמול אלוף מיקוד המרכז האלוף עמרם מצנע. הצו, שהוצא לתקופה בלתי מוגבלת, אוסר על בעלי העסקים לפתוח את חנויותיהם בשעות אלו, בעוד שעל פי הוראות המנקדה העממית של אש"ף עליהם לפתוח את החנויות רק בשעות אלו. זה למעשה השלב השני במאבק שבין השלטון הישראלי לבין גורמים קיצוניים ערביים, באשר בשלב הראשון, שהיה אתמול ניתן לזקוף בחשבון לקיצוניים הערביים. הללו מנעו באיומים מבעלי 25 החנויות לפתוח את עסקיהם אתמול ב-8 בבוקר, בפי שחייב הצו הקודם של אלוף מיקוד המרכז. בעלי החנויות התעלמו אתמול מהצו: 'אנו נרתעים לפתוח בדי שלא ישרפו לנו את החנות. אנחנו נמצאים בין הפטיש לסדן ולא יודעים מה לעשות', אמר אתמול אחד מבעלי החנויות.

נבחים

ידיעות - מאת רבקה בוימן וגד ליאור
הממשלה אישרה אתמול ברוב קולות את הרכב הועד המנהל החדש
של רשות השידור. ביו"ר הועד המנהל נבחר ח"כ אהרון הראל
ולמשנה ליו"ר נבחר שלמה קור. במהלך הישיבה הסתייג השר
ברץ מהמינויים האחרונים ברשות השידור, ואף הצביע נגד
הרכב הועד המנהל.

הטברה/מידע

תפ: שהח/מנכל/ממנכל/סמנכל/מעת/הטברה/תפרצות/מצנא/הדרכה/איירג/
תרבות/אגלט

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

13513

תאריך 24.4.88 הדפסה-מחלקת הקשר

בלמס ירגא

תרגם: 4,13513
אל:בי/723,רוש/590,וינה/219,גנבה/269,בנגקוק/324,טוקיו/336,
קנברה/168,בטהרן/315,פרטוריה/132,אתונה/183,ברן/330,
בריסל/222,האג/216,לונדון/287,מדריד/178,מרסיי/127,
ארטבה/159,פריס/573,רומא/263,ניקוסיה/152,סינגפור/178,
קינשאסה/158,ברן/193,אנקרה/138,קופנהגן/192,שטוקהולם/180,
אישטנבול/114,ניירובי/103
מ-:המשרד,תא:250488,דת:1230,דה:מ,סג:בל
נד:ב

בלמס/מיידי

סקירת תקשורת בוקר יום שני ח' אייר תשמ"ח 25.4.88

בהתרות ראשיות

הארץ - ערפאת בא לביקור בדמשק. 'אני שב אל אחים-לנשק'.

דבר - חוסיין: היעדר בתרון עלול לגרום שואה גרעינית.
שמיר: לא ביפרד מהשטחים.

ג'רוזלם פוסט - ביקור ערפאת מבשר על קשרים טובים יותר עם סוריה.

התהליך המדיני

הארץ - מאת אילן שחורי
מ"מ ראש הממשלה ושה"ח שמעון פרס הניח בפני שרי העבודה מסמך בן עמוד אחד הביקש כי השרים יאשרו את תוכנו והוא יהווה את העמדה המדינית הרישמית של מפלגת העבודה לקראת מערכת הבחירות. המסמך יחולק לכל אלפי פעילי ההסברה של העבודה ויופץ במודעה בעתונות.
המסמך המדיני של מפלגת העבודה מורכב מעיקרי המצע המדיני של מפלגת העבודה בפי שאושר בועידה האחרונה ועיקרי תוכניתו המדינית של מזכיר המדינה האמריקאי ג'ורג' שולץ

[illegible]

בני שמסכימה להם מפלגת העבודה. בין היתר מודגש במסמך, כי מפלגת העבודה דוגלת בהסדרי ביניים בתרבנית האוטונומיה למשך כשלוש שנים, תוך מתן סמכויות אזרחיות רחבות לתושבי השטחים והעברת הטיפול בענייני בטחון לידי מדינת ישראל. במסמך מודגש כי מפלגת העבודה מצדדת בהחזרת שטחים בי"ש וכעזה בעיקר אלו המאוכלסים בצפיפות ע"י תושבים ערבים, אך מנגד מודגש כי מפלגת העבודה מתנגדת להחזרה לגבולות 1967, והדגשה כי ירושלים תישאר מאוחדת בריבונות ישראלית. החידוש היחיד הוא בסעיף האחרון הקובע כי כל אחד מהנכמים שיושגו עם שכני ישראל יובא לאישור במישאל עם מיוחד טרם ביצועו.

ירש"ש

דבר - מאת סופרו המדיני שלדבר
165 תושבים בשטחים נהרגו מאז נרוץ האינתיפאדה - מסר אתמול שהב"ט יצחק רבין בישיבת הממשלה. השר רבין אמר כי 147 נהרגו בידי כוחות צה"ל והיתר נהרגו בידי מקומיים או בתאונות. מספר העצורים בשטחים הגיע ל-4700. 1700 מהם עצורים עפ"י צווים מינהליים והיתר נשפטו או עומדים לפני משפט. שר המשטרה חיים בר לב מסר כי בשבוע האחרון נרשמה עליה גדולה במספר הארועים הבטחוניים בתחום הקו הירוק ובמזרח ירושלים. 93 מקרים נרשמו ביומני המשטרה ברחבי הארץ (לעומת 59 בשבוע שקדם) מהם 66 ארועים בירושלים. בעיקר מדובר על יידויי אבנים ובקבוקי תבערה, הפגנות והבערות דגלי אש"ף.
הרמטכ"ל ושהב"ט היו תמימי דעים באשר למידת ההיענות ההולכת ופוחתת בקרב ערביי השטחים להנהגת האינתיפאדה. בדרוז מס' 14, הכרוז האחרון של "כתח" שעסק בחיסולו של אבו ג'יהאד, כמעט שלא היתה לו השפעה ומעט מאד מההנחיות שפורסמו בכרוז אכן בוצעו.

הארץ - מאת נדב שרגאי
ירט ללא הרוגים היה אתמול בגדה ובעזה. מספר הפרות הסדר שנרשמו היה במרן יחסית. רבות מההפגנות שהטיל צה"ל על התושבים מאז חיסול אבו ג'יהאד הוסרו ו-80 אחוז מהפועלים יצאו לעבודתם בישראל. כמו כן הוסר העוצר מ-14 מחנות פליטים בגדה ומהעיר שכם. בין מחנות הפליטים, שמהם יצאו אתמול התושבים מבתיהם, אחרי תקופה ארוכה, היה גם מחנה הפליטים ג'לזון, שהיתה נתון בעוצר 40 יום. לעומת זאת נשאר העוצר בעיר בעבתא ובמחנה הפליטים בור א-שמס ליד טול כרם. כמו כן הוכרז על עוצר מדי יום, בין השעות

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

24.00-18.00 בעיר קלקיליה, שם יידו בימים האחרונים בעירים אבנים בכלי רכב יהודים.
למשטרת ירושלים יזדמנו הבוקר 25 הסוחרים שלא צייתו לאתמול לבו של אלוף פיקוד המרכז שמרם מצבע, אשר הורה להם לפתוח את חנויותיהם ליד שער שכם בירושלים. הם צפויים לעמוד מירבי של שנתיים במאסר, אם יועמדו לדין.
אתמול הוציא מצבע בו בוסף, האוסר על סוחרים אלה לפתוח את חנויותיהם לתקופה בלתי מוגבלת בין השעות 14.00-19.00 מדי יום.
(* הערת מדור מידע: צעד זה מיועד למנוע הליכה של הסוחרים אחר הנחיות הכרוזים).
שביתת המסחר במזרח ירושלים נמשכת בדבור זה ארבעה חודשים, למעט במה שעות שבהם פותחים הסוחרים את עסקיהם אחר הבהריים. במשטרת ירושלים שוקלים להוציא בימים הקרובים צווי פתיחה לחנויות נוספות. בבית להם הורה הצבא על הסוחרים לפתוח את חנויותיהם בשעות אחה"צ, לאחר שהללו סירבו לפתוח את החנויות בשעות הבוקר.

הארץ - רב טוראי שגיא הרפז, אחרון הנאשמים בפרשת הבאת הערבים בשכם, שנחשפה בידי צוות רשת הטלויזיה האמריקאית סי.בי.אס, נידון אתמול בבית הדין הצבאי של מחוז המרכז ביהוד לחצישה חודשי מאסר על תנאי והורדה לדרגת טוראי. בנקבות עיסקת טיעון בין נציגי התביעה הצבאית, סרן ש. יריב וסרן גיל גרשוני, לסנגורים, עורכי הדין אורי סלונין, אמציה אטלס וגיורא אורת, שרבה שעיף האישום מתקיפה והתעללות להתנהגות מבישה, הנאשם הודה באשמה זו והורשע על סמך הודאתו. בגזר הדין קבעו אב בית הדין, סא"ל ד"ר עמנואל גרוס, סא"ל יצחק רייבר ורב סרן אלון גילון, כי התחבטו לא מעט, אולם החליטו להתחשב באורכה הקשה בשטחים - כאשר האוכלוסיה המקומית מבצלת את מוסר חיילי צה"ל ורומסת את כבוד החיילים. השופטים ציטטו את דבריו של שהב"ט יצחק רבין, שאמר בין היתר, כי חיילי צה"ל לא עמדו זה 40 שנה במבחן כגון זה.

תקשורת

הארץ - מאת לילי גלילי
תרכבית היוקרה 'ביילליין' של רשת אי.בי.סי תשוב לישראל ב-7 שעות שיזור, בעלות של כמיליון דולר. לשם הפקת התכנית שהיא חסרת תקדים בהיקפה הגיע ארצה המראיין-הכוכב של המישור, טד קובל. בארץ כבר שוהים כ-30 אנשי צוות, רובם 10 מפיקים. הצוות התמקם בארלם 'הנרי קראון'

בתיאטרון ירושלים ובחדרים הסמוכים השמורים במעט ב'שטח בבאי סגור' מסיקור עתונאי. עד כה ביצעה 'ביטליין' שאינה מרבה לצאת מארה"ב, הפקות דומות מהפילהרמונים ומדראס, אך כי גם הן בהיקף מצומצם בהרבה. גורמים המקורבים להפקה אומרים כי ההחלטה להביק מישדר מסוג זה בישראל, נבעה מביקורת שנשמעה מחוגים יהודיים ולא יהודיים בארה"ב על טיקור האירועים בשטחים. שידור החוכנית יחל ביום שלישי בבוקר (11.30 בליל יום ב' בארה"ב) בשעת שידור, שבה ירואיינו שהב"ט יצחק רבין, ובניגי אש"ף, בנפרד. שיא המשדר יהיה בלילה שבין הימים ג' וד' בחוכנית מיוחדת של 3 שעות שתוקרן מאולם התיאטרון, בהשתתפות 8 חברי כאנל ישראליים ופלשתינאים. מן הצד הישראלי יופיעו, בכל הנראה, ח"כ דדי צוקר, חיים רמון, אהוד אולמרט, דן מרידור אר בנימין נתניהו. במשור ישתלבו גם 17 פריטי חדשות שיצולמו בכל הארץ, לאיור הטכסון הישראלי-ערבי, מן ההיבט הטיסטורי, הדתי והאקטואלי.

מנים

רבר - מאת עלידה גלן
המתנות נפלו אתמול בכמה ממחוזות מפלגת העבודה, שבהם התקיימו בחירות למרעמדי המחוזות לרשימה לכנסת. הבולטת ביותר היתה במחוז ת"א שבו צבר הח"כ לשעבר מיכאל בר זוהר יותר קולות מהמזכיר הדומיננטי של המחוז, ח"כ אליהו שפיידר. מחוז ת"א שולח להתמודדות על הדירוג ברשימת המועמדים לכנסת שתהיה במרכז המפלגה, שני מועמדים, ולשיעור התמיכה בהם במחוז יהיו הלשכות גם על מיקומם ברשימה לכנסת. בר זוהר קיבל 369 קולות במועצת המחוז ואילו ח"כ שפיידר קיבל 340 קולות. הפתעה גדולה נפלה גם במחוז התקים שבו לא נכלל שמעון שבס, עוזרו של שהב"ט יצחק רבין, ברביעית מועמדי המחוז לדירוג ברשימה לכנסת. הארבעה שנבחרו הם עפ"י הדירוג הסכימי של המחוז: ח"כ עדנה טרלודר שצברה 1,148 נקודות, חגי מירום, מזכיר הנוער העובד והלומד, שצבר 1,095 נקודות, מנחם גלעד, מרכז ועדת המשק בתקים, שצבר 753 נקודות, וירוקלה בר-ציון, ראש אגף ההטברה במפלגת העבודה, שצבר 744 נקודות.

הטברה/מידע

תגי: שהח,מנכל,ממנכל,סמנכל,מעת,הטברה,תבוצרת,מצמא,הדרכה,אירג, תרבות,אגלט

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

שגרירות ישראל / וושינגטון

המשרד, ביטחון, ניו-יורק

393 368 79

טלפס מברק

דף 1 מתוך 4 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1815 20 אפר 88

מס' מברק

אל: מצפ"א, מע"ת הטברה

דע: יועץ רה"מ לתקשורת
יועץ שה"ב לתקשורת
מנהל לשכת העתונות הממשלתית
ניו-יורק

דו"ח תקשורת - 20 באפריל, 1988

כללי

בשבוע שחלף הרבתה העתונות לעסוק בנושאים הקשורים לישראל.
שני הנושאים המרכזיים - רצח אבו-ג'יהאד ומשפט דמיניוק - הופיעו במרבית העתונים בעמודים ראשונים בליווי תמונות, ובראש מהדורות החדשות. העתונות גם הרבתה לעסוק בהמשך אי השקט בשטחים ובעיקר בעקבות ההתחממות לאחר הרצח בטוניס. נושא זה זכה למקום מכובד בעמודים הפנימיים ומשני בראשונים.
מעט מאמרים, בעלי אופי מחקרי אנאליסטי הוקדשו ל-40 שנה לישראל ולייצוג פחות אף מזה, המשלחת הישראלית-יהודית לפולין לציון 45 שנה למרד גטו ורשה.
שמה של ישראל הוזכר גם בהקשר לבחירות המועמד הדמוקרטי לנשיאות בניו-יורק, בעיקר בהקשר לעמדותיהם של דוקקיס וגיקסון, אשר יחסם לישראל, לדעת מומחים, היה אמור להשפיע על הקול היהודי בעיר. הכיסוי הטלביזיוני הנרחב הקדיש דקות ארוכות לניתוח הנושא.
היום, 20.4.88, החלו להופיע תגובות בנושא הגרושים האחרונים מהשטחים, ברובן בעמודים ראשונים, ובהבלטה.
ביחס לנושאים אחרים, ובהתחשב בעובדה שהשבוע תקפה ארה"ב את איראן במפרץ, ובניו-יורק התקיימה מערכת בחירות שאמורה היתה להכריע מי יהיה המועמד הדמוקרטי לנשיאות, אפשר לומר שהופענו בצורה מאסיבית למדי בעתונות הכתובה ובתקשורת האלקטרונית.

ב / תפוצות פרט מדבר מצתים מתאים מטרות

שגרירות ישראל / וושינגטון

טלקס מברק

דף 2 מתוך 4 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

2/4 . 79/368/393

רצח אבו-ג'יהאד

חנושא הופיע במשך יומיים בעמודים הראשונים, מעל הקפל, בכל העתונים. הכתבות הראשונות היו בעלות אופי דיווחי בעיקר. סיפרו את תולדות חייו של האיש (והקפידו לכנותו בשמו ולא בשמו המבצעי), וכן תארו את פעולת הקומנדו שבמהלכה נרצח. החל מהדיווחים הראשונים מופיע שמה של ישראל כאחראית כמעט ודאית ואפשרויות אחרות כמעט לא נשקלות.

בהמשך השבוע השתנה קצת הטון הדיווחי ומתחילות לעלות שאלות כמו "למי זה מועיל?" או "מה הלאה?", "בין מי יתחלקו תפקידיו בארגון?" כן מובעות עמדות בגנות רציחות פוליטיות ומודגש הגינוי של מחמ"ד. לקראת אמצע השבוע מתואר אבו-ג'יהאד גם כאיש "מתון" בתוך הארגון וכאינטלקטואל של אש"ף. פקידים בממשל, שלא לרקורד, הביעו תסכולם מן המעשה.

מאמרי המערכת (שניים עד כה) מדגישים כי לאיש פנים רבות: זה שמאחורי החרב - הטרוריסט, סמל הזרוע המבצעת של אש"ף, והאחר - המתון, סמל למאבק ולחזון המדינה הפלסטינאית, מטרות צודקות וחשובות.

נשמעים גם קולות המודאגים מהסלמה במעגל הרציחות והנקמות ההדדיות בעקבות הרצח. פה ושם ניתן לאבחן נימה מסויימת של הערצה לישראל על יכולת הביצוע הצבאית שלה, ויש אף שכינו את המבצע - אנטבה 2.

את המאמרים ליוו תמונות רבות של האיש, ביתו ופלסטינאים אבלים.

המשך אי השקט בשטחים וההתחממות לאחר הרצח בטונים

הופיע בצרוף מספרי ההרוגים החדשים בעמודים ראשונים במקומות מרכזיים, בליווי תמונות.

הסיפורים, בעלי אופי דיווחי בעיקר, דיברו על סגירת השטחים, עוצר, וסיפורים אנושיים על חפים מפשע שנפגעו, כמו אותה אישה שנהרגה כי רצה ברחוב לחפש את ילדיה, וכן עסקו בחישובים מחדש של מספר ההרוגים הכללי מאז תחילת המהומות.

בכל הדיווחים הודגשה התחממות הרוחות ולהט הנקמה שבעקבות הרצח, והובעה הערכה שהרצח יגרום להקצנה בעמדותיו של אש"ף. בטלביזיה אנו צופים בהמשך התמנונת של עימותי מפגינים-חילים.

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 3 מתוך 4 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

3/4 79/368/393

משפט דמיניוק

דווח בהרחבה על-ידי כל רשתות הטלביזיה ותחנות הרדיו. כמו כן תפס מקום בעמודים ראשונים, לא בחלקים מרכזיים, בליווי תמונות. סיפורים דיווחיים בעיקר, אשר עסקו, מעבר לסיפור, בשאלת זהותו של הנאשם, בנושא אמינותו של בית משפט יהודי לשפוט פושעים נאציים ממרחק של 45 שנה ועל מאראתון קריאת פסק הדין שנסתיים בהכרזתו של דמיניוק "איננו אשם" בעברית ובאנגלית.

40 שנה למדינה

מעט מאמרים, בליווי תמונות רבות, סיפורים מורחבים, מעמיקים וארוכים, המנסים לחקור ולנתח את הבעיות המרכזיות המעסיקות את המדינה אז והיום. מדברים על חג שהוא יותר יקציה מאשר מסיבת יום הולדת, על חוסר הבטחון החיצוני והפנימי שלא פסק מאז קום המדינה, על כך שבעיות קיומיות מרכזיות נשארו בלתי פתורות, ועל כך שמדינת ישראל עדיין לא מקובלת על מרבית שכנית. תרבת ביקורת על הדרך בה מנהלת ישראל את ענייניה היום, עם גוון של "החלום ושברו" המלווה את חגיגות ה-40.

מערכת הבחירות בניו-יורק

הופיעה בעמודים ראשונים במקומות מרכזיים, וכמובן שעמדת במוקד השידורים בטלביזיה. בהקשר שלנו הנזכר המתח בין יהודים לשחורים בניו-יורק ותערותיו של ראש העיר אד קוץ' בבנשא, שרק החריפו את המתח, בבחינת יציקת שמן למדורה. הערכות המומחים היו, שקולות היהודים ינתנו במידה רבה בהתאם ליחסו של המועמד לישראל, אם כי התנהל גם ויכוח בנושא. היו שטענו שחלק מהיהודים, כמו שרגישים תמיד לנושאים סוציאליים, יעדיפו לתת קולם לג'יקסון בעל התדמית של "דואג לעניים".

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 4 מתוך 4 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

4/4 79/368/393

המשלחת הישראלית-יהודית לפולין

הסיפור הופיע בעמודים פנימיים בלבד ולא בהרחבה יתירה. הוזכר המרד ותוארה מבוכת הפולנים ביחס למשלחת הגדולה, לאור התנגדותה הנמרצת של פולין לנעשה בשטחים. הוזכר גם סיפור קבוצת הסטודנטים הפלסטינאים שהניחו זר לזכר הקורבנות היהודים בשם הקורבנות הפלסטינים, למרגלות המצבת לזכר מרד גטו ורשה.

גרושים נוספים בגדה

הסיפור הופיע היום, אחרי שחעסיק אתמול את כל רשתות הרדיו והטלביזיה, בעמודים ראשונים במרבית העתונים, ובעמודי "חדשות העולם" באחרים. נושא אופי תאורי בעיקרו, ללא ניתוחים או הבעות עמדה. אולם מוקדם לסכם עדיין, שכן עם כל העייפות מהכיסוי המתמשך, לא יורד הנושא שלנו מהכותרות.

נושאים אחרים

ההתקפה האמריקאית במפרץ - תופיעת בעמודים ראשונים בהרחבה, בתוספת למאמרי הערכה או ביקורת רבים בעמודים הפנימיים.

חטיפת המטוס הכוויתי - ידיעות קצרות בעמודים הראשונים. עבר השבוע ברובו לעמודים הפנימיים. לעומת זאת, כיסוי נרחב בטלביזיה.

עתנונות

יוסי

[redacted]

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 1 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני שמור

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1410 20 אפר 88

מס' מברק

1/2

381 347

המשרד, ביטחון

אל: סמנכ"ל מז"ית
סמנכ"ל צפ"א

דע: משטב"ט - מקש"ח

שטחים.

[redacted]

גיון הירש ביקש שאסור אליו לפגישה. נכח גם ריצ'רד אַהֶרְן (Ahern), מנהל המשרד לזכויות אדם באגף של דיק שיפטר. הירש אמר שזה המשך לשיחה שלו עם שיפטר בשבוע שעבר. הוא הגיש לי את הנייר הרצ"ב וביקש שניתן להם תשובות. הוא הוסיף שהנייר הוא סינתזה של כל התלונות השונות שקיבלו.

הירש אמר שהם מקבלים פניות מגופים שונים בארה"ב, כולל מהקונגרס, והם גם מפרסמים דו"ח שנתי על הנעשה בתחום זכויות האדם. מתוך כך הם מבקשים לתת לנו הדגמנות לחת את האינפורמציה שלנו ובכך לאזן את התמונה. חילופי האינפורמציה אינם פורמליים והם אינם נוטלים לעצמם כל זכויות של חקירה וכדומה. בסוף השיחה אמר אַהֶרְן שהוא יוצא לביקור בישראל בשבוע הבא, וישמח אם יוכל להפגש עם אנשים העוסקים בנושאים בתחום זה. הוא מתברק עם פיקרינג בעניין זה.

בעת הפגישה אמר הירש שהוא מבקש להעלות עמנו את נושא השימוש בגז מדמיע. נכון, הוא הוסיף, שהחומר נמכר על-ידי ארה"ב ולארה"ב אין התנגדות לשימוש בגז מדמיע ואכן היא עצמה עושה זאת לעתים בפיזור הפגנות. מאידך, הוא אומר, על המיכל כתוב במפורש שלא להשתמש בגז באזורים סגורים, שכן זה עלול לגרום לנזקים. הירש הביע תקוותו שבהנראות לחילים יובהר הדבר היטב.

ערן

381 - P1

2/2

- A variety of sources report that the beating of 347-67 Palestinians by Israeli Defense Forces continues on a widespread basis.

- Circumstances in which beatings regularly occur include:

  -- During the dispersing of crowds, even when the demonstrations are non-violent. Passersby not involved in disturbances are often victims.

  -- Often family members, including women, children and the elderly, not under suspicion have been subjected to beatings. These incidents reportedly occur most often during nightly roundups of suspects.

  After individuals have been taken into custody, particularly during interrogation. We have received a sizable number of recent reports of such mistreatment at the Daharieh prison, near Hebron.

  -- When troops are attempting to apprehend individuals. In several cases, Palestinian hospital personnel and patients have been abused by soldiers searching for demonstrators who have fled demonstrations into hospitals or clinics. We have received reports of these incidents in Ramallah and at the al-Ahli hospital in Gaza.

- Reports indicate that beatings are being carried out by sizable patrols of soldiers, not merely by troops acting alone.

- The practice is so widespread and disciplinary action against the soldiers involved has been so lenient that it has the appearance of being sanctioned by IDF commanders.

- We would appreciate your Government's comments on these reports.

END

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

1/2

9

בטחון

343

1/2

MITZ62.PRT

שמור/מיידי.

ע.ב.ש.

2646

משרד הבטחון.

אורי און - סגן מקש"ח.

שטחים-זכויות אדם.

1. בהמשך לשיחתנו הטלפונית, רצ"ב נייר השאלות שהוגש לציר בוושינגטון ע"י האגף לזכויות אדם במחמ"ד.

2. מדגישים שוב שמדובר בחילופי מידע בלתי-פורמליים כאשר אלו אמורים לעזור למחמ"ד לאזן את התמונה המצטיירת מזרם הפניות והתלונות המגיע אליהם מגורמים שונים בקונגרס ובמגזרים אחרים בציבוריות האמריקנית.

3. אנו ממליצים להענות לבקשה בחיוב, זאת ע"י מפגש עם איש מחמ"ד (זכויות אדם) ריצ'רד אהרן שישהה כאן בשבוע הבא.

4. נודה להחלטה עקרונית חיובית בנושא.

מצפ"א
משה בר
26 באפריל 1988

העתק: מנכ"ל, בירן, ליאור, מזתי"ם, ארבל 2, מצפ"א.
2 / / / / 3

ISRAEL ישראל

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 1 מתוך 3 דפים

סווג בטחוני שמור

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1600 15 אפרי 88

מס' מברק

1/3

270

תמשרד + משתב"ט

אל: סמנכ"ל מזת"ים

סמנכ"ל צפ"א

דע: מקש"ח/משתב"ט

התנהגות צ.ה.ל.

דיק שיפטר ביקש שאסור למשרדנו. ביקש שנסיע להם על ידיד שתופם באינפורמציה לגבי:

1. דווחים על מקרים של שמוש בכח שהתגלו כמופרכים.
2. דווחים על צעדים משמעתיים שננקטו נגד חיילים שנמצאו אשמים בשמוש בכח מופרז.

כאשר אמרתי לשיפטר שכל עוד שבקשתם מתיחסת לפגיעות באזרחים אמריקאים עוד הבנו אבל עכשיו כשתוא מבקש אינפורמציה כללית רזו נראית לי התערבות מוגזמת הוא ענה שאיננו מעריכים נכון את גודל הבעיה בפניה הם ואנחנו עומדים. הוא מבקש את הבקשה מתוך רצון לעזור ואין כל כוונה להתערב בענייננו, עובדה היא שהם פונים לברה"מ בעניני אזרחים יהודים ואחרים. והסובייטים נותנים להם תשובות. הוא אומר שיש הרגשה של ירידה מסוימת בפעילות וכתוצאה מכך בודאי, גם ירידה בדווח על שמוש בכח וכו'. הוא רוצה להיות במצב שיוכל לענות על שאלות בתחום זה וכמו כן גם על שאלות המופיעות למשל במכתבי של המילטון למזכיר שאת העתקו מסר לי. (רצ"ב) הרגשתו שאין דיאלוג ביננו בנושא זה והדבר לא מקל על מצבה של ישראל כאן.

ערן

שתי גשל גלגשל בין נגפיר לשאלה נצרים
ב ג ו ב ו

8810769

P880044-1344

One Hundredth Congress

Congress of the United States

Committee on Foreign Affairs

House of Representatives

Washington, DC 20515

270-2
272-NG
2/3

March 30, 1988

41 S

ACTION
is assigned to
NEA

The Honorable George P. Shultz
Secretary of State
Department of State
2201 C Street, N.W.
Washington, D.C. 20520

Dear Mr. Secretary:

I write seeking clarification of U.S. policy with respect to Israeli guidelines on the use of force against Palestinian civilians in the West Bank and Gaza.

On March 15 Assistant Secretary of State for Near East and South Asian Affairs, Richard Murphy, testified before the Subcommittee on Europe and the Middle East that Israeli treatment of Palestinians in the occupied territories was too harsh, that "It doesn't solve the problem, it just deepens it." In response to a question whether the U.S. was comfortable with the orders of the Israeli Defense Minister, Assistant Secretary Murphy said, "No, we're not. Of course not."

On March 29 Assistant Secretary for Human Rights and International Organizations, Richard Schifter, testified before the Subcommittee on Human Rights and International Organizations that the U.S. found Israeli engagement orders in the West Bank and Gaza "acceptable". Schifter stated, in response to a question, that these guidelines were generally consistent with techniques officials would employ to subdue demonstrators in the United States.

These statements are not consistent. I would like to know:

-- What is the U.S. position with regard to Israeli guidelines on the use of force against Palestinians in the West Bank and Gaza during the current unrest?

-- What do we believe those guidelines to be?

-- Do we approve of these Israeli guidelines?

-- What do we say to the Israelis on this issue?

1989 APR -1 PM 12:23
OUT

FAIM/IAP/WI
1989 APR -1 PM 12:19

01 APR 1988

27° -N -6 3/3
272

-- Is it your view that incidents of brutality, such as those reported in the press, have been aberrations, in violation of official Israeli guidelines?

-- Is it your view, as Mr. Schifter stated in his testimony, that the policy and the practice of beating West Bank and Gaza demonstrators in order to subdue them has now ceased?

I appreciate your consideration of this matter and look forward to your reply.

With best regards,

Sincerely yours,

Lee H. Hamilton
Chairman
Subcommittee on Europe
and the Middle East

cc: Chairman Gus Yatron

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL
111 EAST WACKER DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60601
PHONE (312) 565-3300

קונסוליה כללית של ישראל
שיקאגו

כז' ניסן תשמ"ח
14 אפריל 1988
161

אל: מנהל מצפ"א
מאת: הקונכ"ל, שיקאגו

הנדון: תגובה לתקרית ביתא.

לא היינו עדים בשבועות האחרונים למכתבי שיטנה, אך אנו ממשיכים לקבל מכתבי יהודים המשיאים לנו עצה או דורשים יתר תקיפות בדיכוי האלימות הערבית.

ר"פ לידיעתכם העתק אחד המכתבים הללו, שהגיענו השבוע מיהודי האמור לעלות ארצה בשנה הבאה.

ב ב ר כ ה,

צבי ברוש

העתק: מנהל הסברה
הציר (הסברה) וושינגטון

DR. RICHARD L. KRAMER, P.C.
Pittsfield Building, Suite 3300
55 E. Washington
Chicago, Illinois 60602

B"H

April 7, 1988

Zvi Brosh
111 East Wacker
Chicago, Illinois 60601

Dear Mr. Brosh:

After learning of the tragic and barbaric killing of Miss Tirtsah Porat, I felt compelled to write you. I, and my family, plan Aliyah in less than two years and I demand as a Jew that the government of Israel make the Land of Israel safe for all Jews. This must be done by rejecting the Schultz plan as the epitome of insensitivity toward the Jewish People and as a complete fantasy of the Arab willingness to live in peace with the Jews. An Arab Palestine certainly includes Haifa and Tel Aviv. The Arabs must be taught that this is our land and they cannot push us off of it. *Zahal* must use a tough stance and *Medinat Yisroel* must remember that not even one Jew must die between a choice of one Jew and one thousand Arabs. Consequently, I strongly urge a proliferation of settlements in the *Yehuda and Shomron*. Israel must disregard world opinion as well as American Jewish opinion (of those with no plan to live in Israel) and must deal with these murderers in a swift and timely fashion.

Very sincerely yours,

Richard L. Kramer
6440 North Francisco
Chicago, Illinois 60645
(312) 368-1881 ofc
(312) 274-0951 home

cc:Yosef and Nechama Porat

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5668

תאריך : 13.04.88

בלמס

יוצא

חוזם:4,5668
אל:ווש/241
מ-:המשרד,תא:130488,זח:1709,דח:ב,סג:בל
נד:@

בלמס/בהול

גל

לשלך נר 172 מה-12.4

מדו'צ נמסר כי ברשימתם המעודכנת עד ה-7.4 נהרגו 35 תושבים ערביים ברצועת עזה ו-36 תושבים ערביים ביו'ש - בסה'כ 131.

בימים האחרונים דווח בעיתונים על ארבעה הרוגים נוספים,דו'צ מאשר שניתן לצרפם למנין ההרוגים.

הסברה/מידע

צש.י

תפ: בירן,מצפא,אביטל,מעת,הסברה,ליאור,מזתים

מחלקת הקשר ניו-יורק
טופס מברק

רחיפות:
סווג הטחוני:
תז"ח: 131700
נר: 0 0205
28 דקתון

אל: מנהל לשכת השר, מע"ת, מצפ"א

יועץ תקשורת לרה"מ, יועץ תקשורת לשהב"ס, לע"מ, דו"צ, קש"ח, מזכיר הממשלה

עתונות, ניו יורק

DAILY NEWS - EDITORIAL APR. 13, '88

Tirza's death: Let truth prevail

THE KILLING OF 15-year-old Tirza Porat in a West Bank village has deepened the political rift that divides Israel. Both sides are rapidly turning her death into a symbol for what they believe is right or wrong with Israel's policy toward Palestinians in the West Bank and Gaza. The Shamir government must act quickly to prevent Tirza's tragic death from being distorted and abused that way. What's needed now is a moratorium on inflammatory rhetoric and actions. And full clarification of the facts.

The focal point of the debate is a preliminary army report that concluded Tirza was not stoned to death, as first reports claimed, but struck by a bullet from the gun of Romem Al Dubi, one of two guards accompanying her hiking group. Israeli West Bank settlers and right-wing politicians have denounced the report as one-sided and hasty and demanded the resignation of the army chief of staff.

Yitzhak Shamir apparently is disregarding the report's findings, too. He is pursuing a punitive policy of demolishing villagers' homes and deporting Palestinian leaders.

To its great credit, the army refuses to be stampeded by the political pressure. It continues to investigate the confusion of events surrounding Tirza's death. And while it occasionally has been awkward in how it releases the information, the army is letting fairness and a regard for the truth serve as the only guide for its actions.

The facts indicate Tirza was the victim of the belligerence and panic of her Israeli guard, not of mob violence. Perhaps further investigation will put the incident in yet another light. But what's known so far should tell Israelis that Tirza's death is no justification for acts of vengeance.

It is a tragedy that a young girl's life was destroyed violently. It will be a far greater tragedy if her death is forged into a weapon to batter down decency and common sense. Israel faces many agonizing decisions. It must not be goaded into the wrong choices for the wrong reasons.

תאריך: 13.4.88 שם השולח: בני שאולזון מאשור:

שדה נשל נקנשל בירן נבקשו אביטל נגת הסברה בנגר לגל בלג'ק
נבכיר הקנשלה בנצרת עילית

0 0205 | 28

2/8

DAILY NEWS - APR. 13, '88

East Side, West Bank

MICHAEL DUKAKIS is a cool and rational man, and he has a cool and rational solution for the Middle East: If the PLO acknowledges Israel's right to exist, he says, Israel will sit down with PLO leaders and negotiate a peace settlement.

Interesting if true—but it isn't. Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir says he will not negotiate with the PLO under any circumstances. Dukakis refused to believe the Israelis held such an intransigent position.

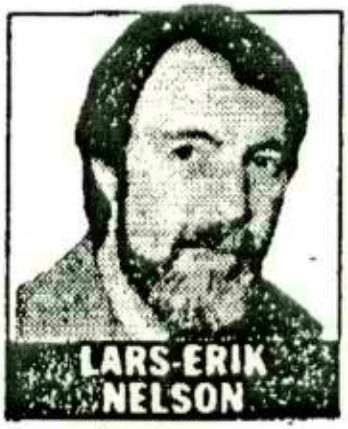
LARS-ERIK NELSON

"What do they say?" he asked a group of Daily News writers and editors. Answering his own question, he went on: "(They say), 'We'll be happy to sit down at the table with anybody who's willing to say, "You have a right to exist." ' "

No. Wrong. Shamir, in a definitive statement of Israeli foreign policy written for Foreign Affairs quarterly last fall, said, "The PLO cannot be a participant in any political process." It doesn't matter what they say about Israel's right to exist; Israel says the PLO is not a fit partner for the peace process.

"I don't think he said that," Dukakis said yesterday. "That's not my understanding."

Rep. Stephen Solarz (D-Brooklyn), sitting just behind Dukakis at The News session, confirmed to him that Israeli policy is that it will never negotiate with the PLO. Dukakis was unconvinced. As Mr. Spock would say on "Star Trek," it is not logical. "I'd want to take a look at what he said," the logical Dukakis muttered.

The Israeli view is, in fact, logical. Israel believes that the PLO exists only to destroy Israel. If the PLO ever said it accepted Israel's right to exist, it would be a) lying, or b) no

See LARS on Page

מקור

0 0205|28 עמר 3/8

LARS FROM PAGE FOUR

longer the PLO. To urge Israel to negotiate with a "reformed" PLO might make sense in the abstract, but the very notion is offensive to the Israeli leaders whom Dukakis is trying so hard to support.

And here we see a characteristic Dukakis trait. When confronted with a problem, he tackles it with logic, his own unquestioned moral values and his sound political instincts. But sometimes you cannot make up for a lack of experience by overpowering a problem with reason, morality and common sense. If ever there was a problem that challenges morality and defies logic; it is the conflict in the Middle East, in which each side is driven by passions that bewilder outsiders.

Throughout this campaign, the candidates have ducked this irrational reality, and relied on formulas they think are safe. Ask any candidate a question about the Middle East and it's hard not to hum Olivia Newton John's song about punching the buttons on a jukebox: "Please, Mister, Please, Don't Play B-17." But out come the same old songs.

It serves no one's purpose—least of all Israel's. These are perilous times for Israel. Some of the actions on the West Bank—by both sides—have been nothing less than atrocities. Seldom have American Jews been as anguished about the actions of the Israeli government; seldom has the American public so openly questioned why the U.S. gives a blank check to the expansionist policies of a fraction of that Israeli government and a minority of the Israeli people.

In the past, a good rule to follow has been, "When in doubt, support Israel." It is no longer possible. The doubts are too great; the mistaken policies are too obvious and too damaging.

Some of Israel's alleged friends argue that Israel most needs uncritical U.S. support when it is least popular. But that is doubly dangerous. To support Is-

0 0205\28

4/7

rael uncritically while it is on a course that undermines its American support is no service to Israel. To support Israel blindly for the sake of short-term political popularity, in search of votes in a primary election, is simply selfish.

And yet it is a politician's natural instinct to tell voters what they want to hear. At the candidates' debate yesterday, we were asking them to give a solution for the Middle East in a minute or less. Maybe we had only ourselves to blame if the answers seemed too simple, too pat, too predictable.

But the most vocal voters also want the simplest, pattest answers. A man running for the presidency is torn between defending the long-term national interests of the U.S.—and its ally, Israel—and catering to the loudest mouths.

Jesse Jackson has made an adroit attempt to escape this trap. He told the debate forum yesterday he identified with Israel's Labor Party and the Peace Now movement, rather than with Shamir's Likud. But Jackson's goodwill toward Israel may have been irretrievably tainted by his embrace of Yasser Arafat and Louis Farrakhan.

Sen. Albert Gore Jr. proposed a rational solution of his own: Israel can trade the Arab lands it occupies in exchange for peace. Problem: The Israeli government rejects that, too. Shamir will not acknowledge that UN Resolution 242, which Gore cited as a basis for settlement, applies to the occupied territory on the West Bank. For religious Israelis, the West Bank is part of the land granted by God to the children of Abraham. It is not theirs to give away.

A NEW YORK primary is no place to expect a clear-eyed analysis of Israel's problems. But one of these men has a good chance of being president. Whoever it is will have to live with the promises he has made and the stands he has taken here. En route, under the next six months, he risk smothering Israel with kindness. You know what happens to people who die from being smothered.

4881 תאריך: 12.04.88

בלמס יוצא

מזהה:4/4881
אל:פילדלפיה/22
מ-:המשרד/תא:120488/זת:1742/דת:מ/סג:בל
נד:@

בלמ"ס/מיידי

אל: פילדלפיה

האשמות על פגיעות בבטיחות. בהמשך לשלחם נר 26 רשלנו נר 1001 (פקס)

1. לסעיף 1א': מדו"ח מסרר כי לא ידוע להם על תקרית בזד אך מאחר ומדובר בארוע שקרה לבאורה לפני בשלושה חודשים הבדיקה מוסבכת וקשה יותר. נודיעכם אם יודעו פרטים מדו"ח.

2. לסעיף 1ב': מדו"ח מסרר כי לא ארעה כלל תקרית זו.

3. על סעיף 2 שלחם עניינו ב-3.4 נר 1001 (פקס).

הסברה/מידע

מג.י

תפ: הסברה/מדתים/מבנא

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

[illegible] : [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

4807 תאריך: 12.04.88

בלמס ירצא

חרזם:4,4807
אל:נר/262,אירום/401
מ-:המשרד,תא:120488,זת:1650,דת:מ,סג:בל
נד:@

בלמ"ס/מיידי

בינה.

ירי בכנסיה. לשלכם נר 133 מה-9.4

מדו"צ מסרו כי תקרית זו אינה מוכרת להם אך מאחר ומדובר בארוע שקרה לבארה לכני בשלושה מרדשים הבדיקה מסובכת רקשה יותר.

נודיעכם אם יורדעו פרטים מדו"צ.

הסברה/מידע

ת.ב.ר

תפ: אביטל,הסברה,בכנסיות,ליאור,מזתים,מצפא

[illegible]

14

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 1 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 12.4.88

מס' מברק

1/2

186 187

המשרד, בטחון

אל: מצפ"א, מע"ת, הסברה

דע: יועץ רוה"מ לתקשורת, יועץ שהב"ט לתקשורת

מאת: עתונות

ביתא

מאמר המערכת המזעזע דלהלן הופיע ב"בלטימור איוניינג סאן".
שוחחנו עם ראשי הקהילה המתכוונים להגיב בחומרה כלפי העתון.

יוסי

יוסי גל

מחליל

שהה נשם מאוקם ביין נבכו אמיטל מאת הסברה פלגר
2 3 1 2 1 1 2

2

The Evening

A10 Balt. Eve. Sun Baltimore, Monday, April 11, 1988

2/2

Lidice, 1942; Beita, 1988

G 187 186

In the inflamed atmosphere which engulfs the Middle East today, it took genuine courage for Israeli Army Chief of Staff Gen. Dan Shomron to lay out in grim detail the events surrounding the death of a 15-year-old Jewish girl last week. The army's investigation has established these facts:

Led and guarded by an identified fanatic named Romam Aldubi, a group of children of Israeli settlers on the West Bank set out for "hike" — an egregiously provocative act — near the Arab village of Beita. Encountering a group of Arabs, Aldubi panicked and started shooting wildly. One of the bullets appears to have struck Tirza Porat in the head, fatally wounding the young girl. Another stray bullet killed a young Arab working in a field nearby. The children, vastly outnumbered, fled to Beita, where many found safe haven in the homes of Arabs until order could be restored to permit their safe exit; otherwise, all might have been killed.

Despite these facts, Israeli news media, apparently basing their first stories on false accounts of the settlers, reported widely that the girl had been "stoned to death by Arabs." A national hysteria quickly took over, with Prime Minister Yitzhak Shamir vowing at the girl's funeral that "God will avenge her blood."

The settler-colonists, who constitute Israel's most fanatic element, sent up a cry for summary execution of any Arab suspected of throwing a stone at the girl, expulsion of all Arabs from the area and total obliteration of the village of Beita. The Shamir government responded to this bloodthirst by ordering a wholesale roundup of Arabs. Some who fled in panic were shot. Fifteen homes of suspected stone-throwers were systematically blown up. Orchards were leveled by bulldozers.

What happened at Beita is eerily reminiscent of one of the most barbaric chapters of World War II. In 1942, the hated Nazi gauleiter of Czechoslovakia, Reinhard Heydrich, was killed by a bomb thrown by two Czech patriots who had parachuted into the area from England. In the aftermath, thousands of innocent Czech citizens were rounded up; needless to say, it was the Jews who suffered the most. Then, for no other reason than to set an example, the Germans systematically obliterated the village of Lidice from the face of the earth. All male inhabitants over 16 were summarily executed; the women and small children were scattered into the winds.

The difference between what happened in Lidice in 1942 and in Beita in 1988 was only a matter of degree, and if the more fanatic settlers and their partisans in the Likud bloc like Ariel Sharon, were to have their way, even the degree might disappear.

Now there is a clamor among the fanatics to dismiss Gen. Shomron — *for telling the truth.* (It is inconceivable that an Israeli military officer would have fabricated such a shocking story.) Prime Minister Shamir has already done enough damage by satisfying bloodthirsty cries for revenge against innocents. If he now responds by firing Shomron, the United States will have no alternative but to begin to distance itself from such a regime which calls human beings "grasshoppers" and treats them as such; American aid simply cannot be used to supply the dynamite to blow up the homes of innocent people.

לאלה

יש לרמוז על כך ולנו להרפות
שהסברה אז מציתים אז מילו אחר יום
תקופה מסוימת תוך התקופה שהוקצה
(3 שבועות).

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL
1020 STATLER OFFICE BUILDING
BOSTON, MASS. 02116
TELEPHONE (617) 542-0041

קונסוליה כללית של ישראל
בוסטון

כ"ה בניסן תשמ"ח
12 באפריל 1988
/126

אל : מנהל הסברה
מזתי"ם
מנהל מצפ"א
העתק: סמנכ"ל אמית"ק
מר ד. מתני, וושינגטון - ציר הסברה, וושינגטון
הקונכ"ל, ניו-יורק
מאת : הקונכ"ל, בוסטון

הנדון: "רופאים למען זכויות אדם"

כזכור ביקרו נציגי הארגון הנ"ל בארץ בינואר השנה וכאשר שבו לארה"ב עם ממצאיהם התחילו לעורר רעש גדול בתקשורת.

השבוע התיצבו במשרדי והגישו לי הנוסח הסופי של הדו"ח שלהם על "המצב הרפואי בשטחים". בעקבות השלמת הדו"ח הם עומדים לצאת לתקשורת שוב אך מוכנים להמתין (עד שלושה שבועות) לקבלת תגובתנו ואז לפרסם את הדו"ח יחד עם התגובה.

מפגישתי עם הקבוצה התרשמתי שיש בין הרופאים החברים בה כאלה שכוונתם טובה ושהם פועלים מתוך תמימות (לא כך לגבי יו"ר הארגון - ד"ר פיין שסובל כנראה מתסביך קרייסקי קשה). בארגון אנשים ששמותיהם מוכרים וביניהם כאלה שטפלו בעבר בנכי צה"ל שהגיעו לארה"ב לטפול רפואי.

כתוצאה מפעולה שלנו הסכימו כבר לכלול בדו"ח סִפח העוסק בבעיה הרחבה יותר במזה"ת (ראו נא הפרק האחרון בדו"ח). נוסח הפרק הזה די נוח לנו ואני סבור שאם נגיב בצורה ענינית והולמת נוכל להביא להוצאת העוקץ מפעולותיו של הארגון בנושאים שלנו.

אני מצרף עותק הדו"ח ואודה אם תוכלו להעביר לנו תגובה בהקדם האפשרי. אגב, בינתיים הננו מקיימים קשר עם רופא המלמד בהרוורד והקשור עם ד"ר לואון שקיבל פרס נובל בשנה שעברה. הרופא הזה מכיר את ישראל היטב ומוכן להתגייס לעזרתנו. שמו ד"ר צ'רלס בלאט, הוא קרדיולוג ועוד נטפר לכם מה הצלחנו לעשות בעזרתו.

בברכה

ארטור אבנון

ISRAEL ישראל

PHYSICIANS FOR HUMAN RIGHTS

AN ORGANIZATION OF HEALTH PROFESSIONALS

April 5, 1988

Mr. Arthur Avnon
Consul General
Consulate of Israel
1020 Statler Office Building
Boston, MA

Dear Mr. Avnon:

Attached is the draft report of the mission to Israel, the West Bank and the Gaza Strip of Physicians for Human Rights. This mission is based on a visit by our delegation of four physicians from February 4 to February 12, 1988.

Physicians for Human Rights continues to be concerned about each of the issues raised in this report. We respectfully request the attention of the government of Israel to our findings and conclusions. Should your government conclude that there are substantive errors of fact or judgement, or otherwise wish to comment, please do so as soon as possible. We intend to release the report, with some revisions, in a week's time. Then, in about one month, we intend to issue it in its final form.

Sincerely,

Jonathan E. Fine, M.D.
Executive Director

408 Highland Avenue, Somerville, MA 02144 (617) 623-1930

THE CASUALTIES OF CONFLICT:
MEDICAL CARE AND HUMAN RIGHTS IN THE WEST BANK AND GAZA STRIP

THE REPORT OF A MEDICAL FACT-FINDING MISSION
OF
PHYSICIANS FOR HUMAN RIGHTS

Physicians for Human Rights
408 Highland Avenue
Somerville, Massachusetts 02144
(617) 623-1930

March 30, 1988

TABLE OF CONTENTS

LIST OF TABLES

INTRODUCTION: THE CONDUCT OF THE MISSION

From February 4 to February 12, 1988, our delegation of four physicians from Physicians for Human Rights (PHR) undertook a fact-finding mission to investigate the medical consequences of civil disturbances and police and military actions in Jerusalem, the West Bank and the Gaza Strip.

The purpose of PHR, a national voluntary nonprofit organization of physicians and other health workers, is to bring the skills of the medical profession to the defense of human rights. Physicians for Human Rights is non-ideological and politically impartial. The mission to Israel, the West Bank and the Gaza Strip was initiated by PHR itself, without invitation or co-sponsorship from any other group or organization. The expenses of the trip were provided primarily by the team members themselves and secondarily from contributions of PHR members and supporters.

Before our departure, PHR notified the Israeli embassy in Washington and the U.S. State Department of our mission and its purpose, and requested assistance in arranging meetings with relevant Israeli government officials and U.S. officials at the embassy in Tel Aviv. We also notified Palestinian physicians and medical organizations in an effort to arrange for as much time as possible actually seeing medical sites and facilities, and scheduled meetings with both Israeli and Palestinian human rights and legal organizations. Before our departure, in the course of a detailed briefing, we drew on the knowledge of Middle East experts from the Boston academic community to assemble background materials and studies and to list additional contacts in the field.

The major part of our visit was taken up with visiting hospitals, emergency rooms, blood banks, clinics and homes in the refugee camps, Arab villages, towns and cities in the West Bank and the Gaza Strip. Much of that time was spent seeing, examining or interviewing patients and attempting to assess what we knew best, doctors at work with patients and the human rights aspects of medical care. In the course of four days of such field work, we examined and interviewed 103 patients, most of them injured within the preceding 24 hours.

We spoke at length with officials and staff of the United Nations Relief Works Agency (UNRWA) and the leaders of the Union of Palestinian Medical Relief Committees, and made briefer contacts with the International Committee of the Red Cross and the Palestinian Red Crescent. We interviewed the chief Israeli health officer of the Civil Administration, a branch of the Ministry of Defense, in the West Bank, and met with staff

physicians, nurses, administrators and other personnel of the hospitals operated by the Israeli Civil Administration in Ramallah, Hebron and Gaza City. We spoke sometimes at length and sometimes briefly with representatives of a broad spectrum of Israeli opinion, both within the government and private citizens. We talked informally to a few Israeli physicians, some mental health professionals, and at length with Israeli Defense Force psychologists commissioned by the army to survey and report on the effects on soldiers of the present disturbances and the IDF's methods of response. We also spoke with both Palestinian and Israeli lawyers and human rights advocates on issues of human rights violations involving injury, medical care and treatment, and met with Israeli and Palestinian university professors.

We were not able to see Israeli military hospitals or clinics where military casualties might have been treated, nor Israeli civilian hospitals where civilian casualties might have been treated and recorded. We made strenuous efforts to obtain official figures on such casualties, but without success. Our own review of published unofficial sources yielded a total, as of March 29, of two serious Israeli civilian injuries (a skull fracture and a severe burn), one Israeli soldier shot and killed, and 186 injuries, none major, to Israeli soldiers and police.

Because of time and language limitations, we did not interview Israeli soldiers directly, except for several brief encounters. For information on the soldiers, we relied primarily on reports from the Israeli army psychologists and secondarily on extensive Israeli press accounts of interviews with soldiers in the field. We were unable to visit Israeli army detention camps or prisons, although we heard testimony from Palestinians who had been arrested and detained or imprisoned.

Since our return, we have studied in detail a variety of reports on human rights, health and administrative issues that were given to us in the field. We have also reviewed several published reports and academic studies from U.S. institutions on health and administrative issues relevant to the West Bank and Gaza Strip, and conferred with their authors on particular points of information germane to our own observations.

In the course of preparing this report, we have on several occasions presented our findings informally to people with a variety of political views and agendas in an attempt to refine our own understanding, place our observations in context and subject the formulations of each of the four of us to constant discussion, review and critique. We have also invited comment on early drafts from sources in Israel, the West Bank and Gaza Strip, and the United States.

We have attempted, finally, to distinguish carefully between the things we witnessed directly, those that we did not observe but believe to be reliably reported, those on which no final determination was possible, and those which we believe are sources of error or have been incorrectly reported. We understand that, in the intensely political climate of Israeli-Palestinian tension and the continually evolving flow of events, no report can be "final," but the final responsibility for the present report is, of course, entirely our own.

H. Jack Geiger, M.D.
Arthur C. Logan Professor of Community Medicine
City University of New York Medical School*
New York, N.Y.

Jennifer Leaning, M.D.
Attending Physician, Brigham and Women's Hospital
Harvard Medical School*
Boston, Mass.

Leon A. Shapiro, M.D.
Associate Clinical Professor of Psychiatry
Harvard Medical School*
Massachusetts Mental Health Center
Boston, Mass.

Bennett Simon, M.D.
Associate Clinical Professor of Psychiatry
Harvard Medical School*
Cambridge Hospital
Cambridge, Mass.

---

*Affiliations listed for identification purposes only.

A SUMMARY OF MAJOR FINDINGS

In the report that follows, we present the observations and recount the experiences that led to our central conclusions about the time period covered by our investigation. These are:

1. There is an essentially uncontrolled epidemic of violence by soldiers and police in the West Bank and Gaza Strip, on a scale and degree of severity that poses the most serious medical, ethical and legal problems.

2. In addition to more than 90 deaths between early December 1987 and mid-March 1988, the numbers of the seriously injured can be estimated in the thousands, not the hundreds. The frequency of assaults leading to injury is such that these episodes cannot be considered as aberrations or exceptions to established policy; they are close to being the norm.

3. There are systematic and identifiable patterns of injury in the West Bank and Gaza Strip which suggest that the application of force is both indiscriminate in choice of victim and particular in consequence, suggesting an attempt to inflict maximum damage while minimizing the risk of death. The systematic fractures of the bones of the arms and hands are but one aspect of these patterns. There are special and serious problems that attend the use of high velocity military rifles, clubs, tear gas and rubber bullets.

4. There may be no methods of controlling prolonged civilian uprisings that do not, sooner or later, entail serious medical consequences. But while many of these injuries are inflicted in the course of controlling violent demonstrations or making arrests, many others have occurred during unilateral army or police violence in the course of systematic "sweeps" and beatings in refugee camps, villages or neighborhoods under curfew and in the absence of demonstrations. Many other injuries have been inflicted on persons not directly involved in demonstrations, and on persons not resisting arrest or already handcuffed or otherwise restrained. While most of those injured are adolescents and young men, injuries have also been inflicted on children, women, the chronically ill and the elderly.

5. The medical care system in the West Bank and Gaza Strip, of marginal adequacy to begin with, is being overwhelmed by the daily burden of serious trauma, lacks the resources to deal with injury on this scale, and is less and less able to meet the ordinary medical care needs of the populations it serves.

6. The health of civilian communities has been threatened by prolonged curfews during which people have limited or no access to medical care, the chronically ill lack both medications and treatment, clinics are limited in function or closed completely, programs of prenatal care and immunization have been disrupted and, on occasion, the provision of food, water and essential sanitary services has been limited.

7. The violence is not only producing injuries with serious short-term consequences. It is steadily creating a cohort of patients with serious long-term orthopedic, neurological and neuropsychiatric injuries. These patients will require prolonged physical and psychological rehabilitation, on a scale which massively outstrips presently available resources and facilities.

8. Serious and potentially long-lasting psychological damage may ensue for many segments of the Palestinian population, especially to children and adolescents, and for the Israeli population, especially the soldiers. The consequences of the present violence may well affect a whole generation and thereby further constrict the possibilities of peaceful resolution in the future.

THE MEDICAL CONSEQUENCES OF "FORCE, MIGHT, BEATINGS"

Our team spent three 18-hour days in the West Bank and one day in Gaza City examining people who had been injured in the uprisings, interviewing physicians and medical staff, observing medical care, listening to histories and reviewing medical records, X-rays and other documents. We visited the emergency rooms and inpatient units of Mokassed Islamic Charitable Hospital in East Jerusalem and three hospitals operated by the Israeli occupying authorities: the hospitals at Ramallah and Hebron in the West Bank and Shifa Hospital in Gaza City. We also spent several hours in the emergency room of Hadassah Hospital at Ein Kerem in West Jerusalem.

We saw patients and staff at the UNWRA clinics at Jalazon, Kallandia and al Amaari refugee camps, and patients of the Union of Palestinian Medical Relief Committees at Jabaliya refugee camp. We also went into homes within the UNRWA camps and examined injured people who had not sought formal medical care for fear of political reprisal, or were recovering from injuries incurred earlier in demonstrations or in Israeli army detention centers.

Of the total of 103 patients we examined directly, three had severe burns due to a household fire and 100 had injuries related to the uprisings. Of these, 72 had been injured within the previous 24 hours and 28 had injuries which had been incurred at various points during the previous two months of the uprisings. Whenever possible, we reviewed medical charts, operative notes, and X-rays. The majority of the patients we saw were young men ages 15-25, but the list included some children, some pregnant women and some older women. Some of the information on patients is presented in tabular form (See Tables I and II). These tables are descriptive of the patients we examined and are not presented as a representative sample of all injuries in the West Bank and Gaza Strip, or as having statistical significance.

The injuries fell into one of four categories: those inflicted from beatings, from gunshot wounds, from tear gas, or from rubber bullets. Since our survey was predominantly hospital-based, our sample is biased towards those with more severe injuries. Those with simpler injuries remained in their camps or villages or had been discharged from emergency rooms after first-aid treatment. Among the patients we examined in the camps, 80 per cent of the injuries due to beatings were confined to the arms and hands. In the hospitals, beating injuries included the lower extremities and other sites as well.

Among the hospitalized patients we examined, the percentage of those with gunshot wounds was higher among those with longer times of hospitalization than among the newly admitted. Of the hospitalized patients with older injuries (more than 24 hours),

78 per cent had gunshot wounds; of those hospitalized with injuries incurred in the previous 24 hours, 5 per cent had suffered gunshot wounds. This difference is the result of two independent factors, one affecting prevalence and the other affecting incidence. First, recovery from gunshot wounds takes longer, on average, than recovery from other forms of injury, so the hospitalized population over time will reflect a disproportionate share, or prevalence, of such injuries. Secondly, during the period of our observation, the Israeli army had decreased its use of live ammunition and shifted to the policy of beatings, resulting perhaps in a lower daily incidence of Palestinians suffering gunshot wounds.

Some patients experienced injuries from more than one source. Within each category, certain injuries were typical. In the descriptions and case reports that follow, we have attempted to use non-technical language wherever possible to facilitate public understanding.

As a result of beatings, patients incurred either fractures of limbs, soft tissue contusions--deep bruises, lacerations and scrapes, often with bleeding into the muscles--or both. The contusions occurred on the limbs, the upper back and posterior shoulders. In Gaza, each individual patient had been beaten more extensively and a number of patients had also been beaten on the head. Among the 62 patients who were beaten there were 67 serious beating injuries. Of the 67, 40 were in the upper extremities, 18 in the lower extremities, and 9 in other sites on the body.

From gunshot wounds, patients sustained either open comminuted fractures of one or more major bones of the leg,in which the bone is splintered or crushed, with an external wound through which bone may protrude, or complex internal injuries from bullets entering the abdomen or lower back. Of the 26 gunshot wounds we saw, 2 were in the upper extremities, 12 in the lower extremities, 8 in the abdomen, flank or pelvis, and 4 in the head, neck or chest. Eight of the gunshot wounds had resulted in serious neurological deficits.

Those hit with rubber bullets rather than live ammunition displayed lacerations, abrasions and contusions of the face, upper body, arms and legs, and some had serious eye injuries.

Tear gas injuries we witnessed 24 hours or more after the time of exposure were limited to those caused by shrapnel from the tear gas cannisters: lacerations, contusions, or fractures of facial bones or, in one case, a direct blow to the face at short range from a tear gas cannister before it exploded.

TABLE I

AGE AND SEX DISTRIBUTION OF 59 PATIENTS INJURED IN THE UPRISING[1]

	% of Total	Mean Age	Median Age
Males	87	24	21
Females	13	41	45
Total	100	27	23

[1]This table is based on 50 of 87 males and 9 of 13 females whose age was determined precisely. The ages of the other 41 patients with uprising-related injuries were known approximately and had a similar distribution, but are not included here.

(A) The Systematic Patterns of Injury

Early on, we began to realize that we were seeing a strikingly uniform pattern of injuries, an impression that was later confirmed by a review of all 100 uprising-related cases. (See Table II).One pattern prevailed in the West Bank, another even more severe one in Gaza. Three cases from the West Bank will illustrate this pattern:

(1) In the emergency room of Ramallah Hospital, we saw three of four members of one extended family who said they had been attacked in their home at noon, when 12 soldiers broke into their third-floor apartment overlooking the scene of stone-throwing and accused them of throwing stones from their balcony. The family head, a 32 year-old shopkeeper, told us he had been sitting in his pajamas eating soup when the soldiers broke in and "began to beat up the whole family." He sustained two mid-shaft fractures of the bones in the back of his right hand between knuckles and wrist (the metacarpal bones). One younger relative, about 20 years old, sustained a mid-shaft fracture of his right radius, the larger of the two bones in the lower arm, located on the thumb side of the arm. Another relative, about 15 years old, incurred deep bruises of his upper shoulders, both upper arms, and both forearms. The fourth relative had left the emergency room without being registered.

(2) At the UNRWA refugee camp at Khallandia, we examined a 50-year old man with deep bruises on his back and shoulders and a mid-shaft fracture of his right radius.

(3) At Mokassed Hospital in Jerusalem, we saw an 18-year old youth from the West Bank who had multiple mid-shaft fractures of the metacarpal bones in his left hand and a mid-shaft fracture of the left radius. He was left-handed.

It is important to understand, in non-medical terms, the significance of this pattern. None of these fractures, in a pattern that we saw over and over again, are of the kind that usually occur when swinging a fist, warding off a blow with upraised arm, or otherwise resisting arrest. They are precisely consistent with widespread press accounts and photographs, television images and eyewitness reports of deliberate assaults by soldiers and police, including assaults on people who are not involved in demonstrations and who have neither provoked nor are resisting arrest.

TABLE II

DISTRIBUTION AND TYPES OF INJURY AMONG THE 100 PATIENTS WITH UPRISING-RELATED INJURIES EXAMINED IN 4 DAYS

	OLD INJURIES (>24 HOURS)		NEW INJURIES (<24 HOURS)		
	Male	Female	Male	Female	Total
Beatings[1]	6	2	52	10	70
Gunshot Wounds[2]	17	0	9	0	26
Rubber Bullets/ Tear Gas	2	1	1	0	4
Total	25	3	62	10	100

[1]Of the 58 males with beating injuries, 22 were examined in clinics or hospitals; of these, 11 (or 50%) had clear X-ray evidence of at least one mid-shaft metacarpal fracture or one mid-shaft fracture of the radius. The other 36 males were seen at emergency care sites, had fresh injuries, and were examined prior to X-ray. Of these, approximately 50% had clinical evidence of hand and/or forearm fractures, with the rest showing signs and symptoms of beatings at other sites.

Among the 12 females with beating injuries, 1 (or 8%) had a mid-shaft fracture of the radius; the others had signs and symptoms of beating injuries at other sites.

[2]Of the 26 total gunshot wounds, 12 (46%) were in the legs. Two of the 26 wounds were above the chest (face and neck); the remainder were in the chest, abdomen, pelvis or flank. Eight of the 26 gunshot patients (31%) had serious neurologic injuries (monoplegia, paraplegia, one case of quadriplegia).

A highly effective way to break the metacarpal bones is to force a victim to place his palm against a wall or table and then to hit the back of the hand with club or rifle butt. A highly effective way to break the radius in midshaft is to forcibly extend the subject's arm, outstretched with thumb side up, and then strike the forearm from above, hitting downward with considerable force perpendicular to the long axis of the bone. We noted also that almost all of these hand and arm fractures occurred on the dominant side--on the right in right-handers, on the left in left-handers.

We also noted the significant absence of certain kinds of injuries. We saw no fractures of the collarbones or at the MCP joints (the knuckles), and only one fracture of the ulna (the other bone of the forearm). Almost all of the soft-tissue injuries, the deep bruises with rupture of small blood vessels and swelling, were on the upper back and shoulders and the backs of the arms and legs; we saw no soft-tissue injuries to the chest, the abdomen or the lower back, sites where damage to internal organs can be lethal. In the West Bank, we saw relatively few people who had been hit on the head. Such injuries, in a much more random pattern, would have been expected in free-swinging melees, in people resisting arrest or actively attacking others.

What does all of this suggest, and why is it important? It suggests a deliberate policy of systematic beating designed to disable and not to kill, to inflict maximum damage while reducing the risk of death. It might be easy to regard this as a welcome manifestation of restraint; to us, looking at the flow of patients with similar wounds, it seemed more a planned and purposeful form of brutalization, indiscriminate in choice of victim but precise in choice of injury, adhered to quite consistently at least during the time of our visit to the West Bank.

In Gaza, both the extent and the severity of the beatings seemed worse. Indeed, the word "beating" does not properly convey the literal pounding and mauling with clubs and other weapons required to produce the injuries we saw. Two case reports reflect this:

(1) In Shifa Hospital, we saw a 40 year old man, admitted 24 hours earlier, who had been beaten by soldiers and brought to the emergency room semi-conscious, without an appreciable blood pressure. He had fractures in all four limbs: mid-shaft fractures of both bones in his left forearm and one bone in his right forearm, fractures of multiple metacarpal bones in both hands, and fractures of both bones in his right lower leg and both bones in his left lower leg. He also had received 12 scalp lacerations, each 3-5 centimeters in length. An examination of his back revealed a continuous area of swollen, bruised and blood-infiltrated tissue extending from the bottom of his shoulderblades to the hips, and from right side to left. We found clinical

evidence of right rib fractures and we suspected a punctured lung; air had leaked into the soft tissues and under his skin from an area around his right collarbone, extending up into his neck and lower face. There was a 10-centimeter long vertical bruise on his breastbone. Both legs also had deep puncture wounds. We were shown a broken club, found with his body, around which coils of quarter-inch copper wire had been wrapped, and periodically snipped off to leave sharp protruding points.

We had several times previously been told stories of demonstrators held spread-eagled on the ground while soldiers jumped high in the air to come down with both feet on their extended limbs. We had regarded such reports as probable exaggerations. The injuries just described appear to give them credibility.

(2) A 59 year old man had been admitted to Shifa Hospital 20 days earlier after what witnesses described as an attack by two different groups of soldiers within a one half-hour period. For many years before his current injuries he had suffered severe respiratory disease, and seven years ago had had a tracheostomy, a permanent opening in his windpipe to ease his breathing, but he had continued to manage the normal activities of daily living. Upon arrival at the hospital he was unconscious, and remained so for ten days. We saw him one week after he had regained consciousness. He still had no short-term memory, could not remember the beating or anything that had happened since, did not know where he was or the date, could not identify his doctor and was barely able to speak. All these symptoms are indicative of a severe post-concussion syndrome and, depending on his future course, may reflect significant brain damage.

The pattern of beating injuries we observed in Gaza City was more serious and extensive than what we had seen in the West Bank. In addition to the baseline pattern of dominant-side forearm and hand mid-shaft fractures, we frequently saw lower limb mid-shaft fractures and patellar fractures--split and shattered kneecaps, consistent with a blow from a club. We also saw more evidence of beatings about the head.

The most striking difference, however, was in the nature and severity of the soft tissue trauma that patients from the Gaza Strip had experienced. Four of the eight young men we saw on the wards of Shifa Hospital had been beaten repeatedly on the upper arms and thighs, resulting in such extensive swelling of the muscles and subcutaneous tissue that the outline of the limb itself was distorted and it was difficult to determine where the joints were. The overlying skin had acquired, 8 to 12 hours after the beatings, a dusky red raspberry hue, and wrists, hands, ankles and feet below the points of injury were markedly swollen with fluid oozing from damaged tissue. These findings are consistent with serious crush injury, of the type that occurs in industrial accidents or when an arm is caught in an old-fashioned washing-

machine wringer. In several of these patients, it seemed probable that an operation would be necessary to split the connective tissue and relieve the pressure on blood vessels in order to save the limbs.

The week during which we made our field visits in the West Bank and Gaza Strip was marked by the first press reports of deaths due explicitly to beatings. A 15-year-old youth from Deir el Balah refugee camp in the Gaza Strip, a 17-year-old from Al-Bureij camp near Gaza City, and a 19-year-old from Gaza City all died at Shifa Hospital, allegedly after beatings by soldiers in their homes or at the army's "Ansar II" detention facility in Gaza. Another youth, brought from Gaza to Mokassed Hospital while we were visiting that institution, died of an intracerebral hemorrhage. Later in the week, the beating deaths of two men, each aged 60, were reported in Nablus and Gaza City. In each of these cases, the IDF has denied responsibility. In these and other cases, medical evidence that might clarify the circumstances and causes of death has been impossible to obtain or to subject to independent professional review, in part because Palestinian families traditionally resist autopsies and in part because the only forensic pathology facility at which autopsies are performed is operated by the government itself. In the case of the 19-year-old, the first pathology report made by the IDF stated that the cause of death was "heart failure."

In both the West Bank and Gaza Strip we saw survivors of gunshot wounds. These patients survived in one of two states. Some were adolescents as young as 15 with extensive intra-abdominal injuries, perforations of the small and large intestines, the stomach or the bladder, often complicated by damage to the spinal cord, paraplegia (paralysis of both legs), and loss of bladder and bowel control. Others were young men with shattered and fragmented bones of the legs accompanied by massive soft tissue loss. X-rays revealed widespread scattering of bullet fragments --"lead snow," as it appears on X-ray film--throughout the area of injury, whether or not the bullet had hit bone. In both the West Bank and Gaza Strip hospitals, many of the patients with combined damage to internal organs, the spinal cord, major blood vessels and nerves had been transferred first for immediate care to hospitals within Israel and then, after a variable period of stabilization that might have necessitated multiple diagnostic and surgical procedures, were transferred back to the hospitals within the Occupied Territories. The patients with complex leg wounds were first seen at medical facilities within the West Bank and Gaza but were often eventually transferred either to Shifa or Mokassed Hositals. They presented difficult management problems, in that initial delays in obtaining appropriate treatment added to the inherent complexities of the injuries themselves and increased the incidence of infections and damage to blood vessels.

Several of the most seriously injured patients we saw had been brought to hospitals from army detention centers, where their injuries had reportedly occurred. On two occasions, young Palestinian men described to us their experiences in such detention centers. They reported prolonged sleep deprivation; being forced to stand outside in the rain for 72 hours; being denied access to bathrooms except for one 10-second period, timed by guards, every 24 hours; beatings; hooding and blindfolding, and denial of access to medical care.[1]

The Israel Defense Force's official regulations permit the use of live ammunition only when soldiers lives are directly threatened by guns or explosives, when troops are assaulted with weapons other than firearms in such a way that there is a real and present danger to their lives, and only after all other means, including warning shots, teargas and rubber bullets, have failed. Other forms of physical force, such as beatings, are permitted only in self-defense (when there is immediate danger to life), in order to subdue suspects who are forcibly resisting arrest, and in the context of riots. The scale, the pattern and the range of victims of the injuries we observed indicate widespread and persistent violations of these constraints.

---

[1][Without access to the detention centers, we were unable to make any judgment as to the veracity of this testimony. However, in a recent (March 10) letter to Prime Minister Shamir from the Lawyers Committee for Human Rights, a U.S. organization whose fact-finding mission was in the West Bank and Gaza Strip at the same time as ours, attention is drawn to similar reports and in particular to the adoption by the Israeli Cabinet of the findings and recommendations of the Landau Commission of Inquiry into interrogation techniques used at detention centers by Israel's domestic intelligence agency, the Shin Bet. The Landau Commission's report, published in October 1987, confirmed the use of the same methods described to us in February by former detainees, endorsed the use of what it called "non-violent psychological pressure" against detainees and added that, when this failed, a "moderate measure of physical pressure is not to be avoided." The letter from the Lawyers Committee noted that at least 3,000 Palestinians have been arrested and detained since December, and concluded that "physically abusive interrogation methods are still being used on a significant scale in regular prisons as well as in some of the military detention camps," in violation of international law.]

(B) The Numbers: Estimates and Extrapolations

How many people have suffered serious injury during these past two months of the uprisings? What is the real magnitude of violence? We believe the reporting of deaths--now exceeding 90 since December--is reasonably accurate, but the effort to count injuries is complicated by the official policy that requires the Government health care sites and the UNRWA clinics to register and notify the civil administration of all patients who show signs of trauma, presumably as an aid to subsequent interrogation and arrest. Further, we were frequently told that on many occasions soldiers have raided hospitals, arrested patients in their beds, and taken them off to prison or detention camp.

These policies put a constraint on self-reporting, since people obviously fear arrest. Consequently, we were told repeatedly, only some of the injured seek care at the formal medical sites. Instead, many go to a physician not connected with the health facilities of the Civil Administration--which is a branch of the Israeli military--and arrange for an outpatient referral to take place a day or so after their injury, which they can then describe as one sustained in the normal course of daily activity rather than at the hands of soldiers. Others will go outside the medical system completely and obtain advice or treatment from people within the villages and camps who are referred to as "traditional healers." In our own observations, we saw many such people in the villages and camps who had not yet sought medical care. Their injuries were comparatively trivial: foot fractures, forearm contusions, lower leg hematomas.

Dr. Yitzhak Sever, Chief Medical Officer for the West Bank Civil Administration, told us in an extensive interview that for the West Bank during the period from 12/21/87 through 2/3/88 there had been a total of 250 Palestinians reported injured as a result of the uprisings. Press reports for this period suggested an over-all total of 350 to 500 cases of injured people, in both the West Bank and Gaza Strip. We know of no independent Israeli group gathering such statistics.

Three other groups are gathering data on the incidence of injuries. Al Haq, an organization of Palestinian lawyers affiliated with the International Commission of Jurists, the Gaza Center for Rights and Law, and the Union of Palestinian Medical Relief Committees have all compiled statistics based variously on field investigations, personal interviews, and sworn affidavits citing time, place and person.

As a crude first step toward estimating the total number of injured, we summarized their lists and extrapolated from the time frames of their samples to the entire two month period. So treated, their reports yield an estimates of injuries in the

following ranges: for the West Bank, 630 to 766 cases, and for Gaza, from 450 to 1,320 cases. The wide ranges reflect considerable differences among the three lists.

Of those who had suffered gunshot wounds, approximately 50 per cent were injured in the legs. All the deaths reported in these samples occurred to patients hit by gunshot in the chest or head. (In the time period represented by these samples, blunt trauma to the head had not yet begun to appear as a cause of death. One death in this series was reported, without confirmation, to be due to a tear gas cannister explosion).

During our three days of observation on the West Bank, we examined 53 cases of newly injured people who were hospitalized or being treated in clinics, for an average of 18 per day. In addition, during our visits to clinics in the refugee camps, we saw approximately 2 cases a day in the West Bank of people who had been moderately injured (contusions, one foot fracture) who had not made contact with the formal medical system. For Gaza, the comparable figures we observed were 15 cases who had sought treatment and/or been admitted, and 2 cases who remained in the camps without formal medical attention.

If we were to assume that these same injury rates had occurred at these same sites on each of the 60 days of the uprising, then--at these sites alone--there would have been 1,200 newly injured cases in the West Bank and 1,020 such cases in Gaza since the start of the uprising, for a total of 2,220 cases of significant injury in the two areas.

That assumption is unlikely, for the intensity of violence and confrontations surely waxed and waned during that time. There were quiet periods and flare-ups, and while shootings were less restrained in December, widespread beatings did not begin until January. On the other hand, our observations constituted only a fraction of the sites that contributed to the overall incidence of injury each day throughout the Occupied Territories. There are approximately 20 hospitals in the West Bank and approximately 28 refugee camps, each with a clinic--a total of nearly 50 sites where people might be brought for treatment of injuries. Our team's observations, on each of our four days in the field, covered only 4 per cent of that total. If we make the conservative assumption that we were seeing not 4 per cent but 15 per cent of the total injury cases (because our visits included large hospitals that were referral sites from other areas), we can arrive at a total injury figure for the two-month uprising well in excess of 10,000 cases.

These figures, we must emphasize, are crude guesses, made simply to establish a range. The basic point is that in just four days we ourselves examined and interviewed 100 cases of uprising-related injury, 72 of them new. Such a volume casts doubt on the comprehensiveness of the 60-day total of 250 injured as reported by the Israeli civil administration. Such a volume also makes credible an estimate of overall incidence that finds casualties numbered in thousands, rather than hundreds. The precise numbers of people who have been and are continuing to be injured may never be known, given the multiple sites of violence and the difficulties always inherent in tracking chaotic conflicts. But in our view, even the lowest numbers--far higher, we believe, than most people have recognized as the consequence of army and police actions--justify the term we have used to describe what has been taking place in the Occupied Territories since December: an epidemic of violence.

(C) Some Long-term Consequences

In the day-by-day urgency of uprising and response, little attention has been given to the fact that a substantial number of seriously injured, chronically disabled people will be added to the Palestinian population. They will be there for decades, constituting a social, economic and human problem of troubling proportions.

About 30 per cent of the gunshot injuries over one day old that we saw in hospitals had resulted in serious long-term or permanent loss of leg function: monoplegics, paraplegics and one quadriplegic. Most of them will never walk again. Some are unlikely ever to leave the hospital or nursing home. They remain at risk of infection and other complications.

Others had suffered such extensive damage to leg bones and muscle that recovery of function is problematic, even with extensive physical rehabilitation, for which present resources in the Occupied Territories are totally inadequate. The consequences of the beatings we observed in the Gaza Strip will be long-term. Many of these patients are at risk of continued crippling due to the formation of scar tissue and contractures of muscles and joints. For many of the young people with fractures or relatively superficial injuries, full recovery is likely. Many others, however, will never fully recover from their injuries, and they will need physical care and psychological support for the rest of their lives.

(C) Special Issues and Problems

(1) Injury and Death due to Tear Gas

Wherever we went in the West Bank and Gaza, we heard descriptions of the widespread and often indiscriminate use of tear gas. On several occasions, we witnessed it directly. To many people the term "tear gas" connotes something benign and mildly irritating. Both the medical literature and prior observations by Physicians for Human Rights in South Korea and Panama suggest that it can cause serious medical problems, particularly if it is misused. Exposure to high concentrations of tear gas in small, enclosed spaces for ten minutes is potentially lethal, particularly to infants and children, the elderly, and those with respiratory and cardiac disease. The tear gas cannisters we saw were labelled "Extremely dangerous. For outdoor use only."

Although we could not confirm the reports we heard of at least two deaths from tear gas inhalation, we received frequent and detailed reports that soldiers were deliberately throwing tear gas cannisters into the houses of refugees in the UNRWA camps, particularly during night-time raids on sleeping communities, and into small stores, health clinics and even (on several well-documented occasions) into hospitals, posing a severe respiratory threat to inpatients and requiring the urgent evacuation of some wards. These reports came from such reliable sources as physicians in the camps, UNRWA workers, and neutral observers. Professor Gene Sharp, Director of the Program on Non-Violent Sanctions at the Harvard University Center for International Affairs who was on a trip to Israel at the same time as ours, described to one of us his own direct observation of soldiers tossing a tear gas cannister through the window of a small apartment in the Old City of Jerusalem, from which there presently emerged five small children, gasping and choking.

In both the West Bank and Gaza Strip, large cylinders of tear gas have been dropped into camps and villages by helicopter. A mechanism within these cylinders is triggered upon landing and the tear gas is spewed out. We saw one of these spent cylinders, about two and a half feet tall and 18 inches in diameter, in the UNRWA headquarters in Gaza City. At many sites we visited, we also saw four other kinds of spent tear gas containers, two of them clearly marked as CS gas. One type of cannister we saw repeatedly, a cylinder 5 inches long, was labelled "Manufactured by Federal Laboratories, Inc., Swartsburg, Pennsylvania, January 1988".

From all reports, several different kinds of tear gas are being used: one, emitting a white cloud, that leads to intense tearing of the eyes and irritation of the respiratory tract, creating symptoms similar to an acute asthma attack and

aggravating any underlying pulmonary disease. In the Gaza Strip, it was reported by many we talked to that a new gas had been recently introduced that caused intense nausea, retching, abdominal cramps and, particularly in children, severe and protracted diarrhea.

In the Occupied Territories, as in other areas where tear gas have been used, effective medical care of heavily exposed victims is hampered by lack of information on the composition and toxicity of the substances and on recommended treatment. Physicians who called the Poison Control Center in Haifa, the central resource of Israel and the Occupied Territories, said they were frequently told that such information was unavailable or "classified."

(2) Reported Increases in Miscarriages and Stillbirths

We could not substantiate in any way rumors we had heard of an increase in the incidence of miscarriage in the first trimester of pregnancy. Since this incidence has a high baseline rate (approximately 20 per cent of all pregnancies in Gaza), accurate reporting of any possible increase is obviously difficult. Although allegations of large numbers of spontaneous abortions and miscarriages were widespread in the Palestinian community, no obvious change in the rate was apparent to physicians we spoke with.

In the Gaza Strip, however, there was a different problem. A senior obstetrician told us he had seen seven cases of intra-uterine fetal death in one day. Other obstetricians in the area had noted a similar increase in the previous two months, he said, and collectively they had identified approximately 40 cases of second- and third-trimester fetal death and stillbirth. Since many women had been unable to reach a hospital or doctor because of curfews, and since infant deaths and stillbirths are often unreported, they surmised that the real number could be as high as eighty. The phenomenon had already come to the attention of UNRWA staff, who were launching a formal study and collating baseline data from earlier years. All these cases were among women who noticed the absence of fetal movement two to three days after exposure to tear gas when soldiers had entered their camps or villages. Allegations of a large number of fetal deaths due to tear gas were widely reported in the Palestinian press.

On our return, we discussed this report with American epidemiologists who had conducted detailed studies of infant mortality and stillbirth in Gaza in 1985. The "normal" stillbirth rate in Gaza is sufficiently high to account for all these newly reported cases--*if* they represent all the cases in the entire Gaza Strip area, and not in some smaller population. We do not know that, and no judgment can be made at this time. In Gaza, the

health data monitoring systems are sufficient to allow authorities to determine over time whether this apparent increase will be statistically significant. Since there are many risk factors for fetal death, and since reported exposure to tear gas, while widespread, lacks any quantitative measures of concentration, it will remain difficult to establish what role, if any, tear gas exposure may have played. We believe it is equally important that the planned studies measure the incidence of congenital defects and follow the course of infant development among children born to mothers with known exposure to tear gas during pregnancy.

(3) Gunshot Wounds

We saw many patients in the hospitals with gunshot wounds to the abdomen, back and legs. X-rays of these patients showed a diffuse pattern of lead fragments--the "lead snow" we have mentioned. We consulted U.S. military ballistics experts on the question of bullet fragmentation. Although further investigation of this question is needed, the cause of the X-ray and clinical findings we observed appears to be that almost all military weapons, including those used by the Israeli army, fire bullets at such high velocity that even jacketed bullets will fragment inside the body, whether or not they hit bone. If this is so, then the injuries we saw reflect the inappropriateness of high-powered military weapons for civilian crowd control. In any case, as we have noted, the wounds that result from bullet fragmentation are extensive, involve damage to many structures, and often cause neurologic injury of devastating consequence.

(4) Eye Injuries

We heard many reports of eye injuries, including at least three cases resulting in total destruction of one eye. We were unable to determine whether any patients had indeed lost an eye because we could not gain admission to the hospital to which these cases had been referred. In our own observations, we saw several cases of lacerations and contusions about the eye, inflicted by tear gas cannister shrapnel or rubber bullets. We also saw one case, in Shifa Hospital, of a young man injured the previous day by a tear gas cannister that had hit his left eye before it had exploded. The left side of his face was encased in plaster; his medical chart indicated that he had suffered a rupture of the left eyeball and fractures of the nose and left zygomatic arch (cheekbone). We were later told that troops were firing rubber bullets at torso and head level, although the proper crowd control technique is to fire these bullets at the ground so they hit people on the ricochet. Even in the latter case, however, the use of rubber bullets carries risk of facial and eye injuries.

(E) MEDICAL EVIDENCE AND THE DOCUMENTATION OF VIOLENCE

We have used the incontrovertible end results as medical evidence to document the pattern of violence in the West Bank and Gaza Strip. Witnessing and documenting the direct infliction of these injuries, though possible, is more difficult. At several points during our trip, we were on the edges of violent clashes, but events seen at some distance, through clouds of tear gas and smoke from burning tires, cannot be described in detail. To move closer, it was clear, would have been to put ourselves at risk. The question remained for us: do our medical observations of a pattern of violence match the documentation of real events?

The beatings of people, including those not resisting arrest and not involved in demonstrations, have been repeatedly described in the Israeli and international press, and occasionally captured on film and in television footage by Israeli and foreign journalists. We consulted them during our trip. Direct independent documentation of night-time raids,invasion of homes, and the systematic beating of families in camps or villages under curfew was not possible.

However, the beatings have produced a flood of affidavits and eyewitness descriptions from Palestinians, Palestinian and Israeli legal and civil rights organizations, and neutral observers. We examined many of these detailed statements in Israel and on our return to the United States. While we cannot confirm the veracity of any single statement, we were impressed by the consistency of the reports from multiple observers, multiple sites, multiple events. They did establish a pattern, in our view, and the pattern matched our medical observations.

For example, the following excerpts are from an affidavit supplied to an Israeli legal organization by an American observer describing events near Palestine Square in Gaza City on January 29:

"We heard terrible screaming behind us. We turned and saw several Israeli soldiers dragging a young man along the ground on his back, kicking him over his entire body, punching him with thir fists and pounding him with wooden truncheons. The boy's head, face and neck were entirely covered with blood, his nose was obviously broken, and he had deep, bleeding gashes on his forearms. The Israeli soldiers pulled him upward and as the boy began to stand, one soldier kicked him twice in the genitals ...While they pushed and pulled him to the opposite side of the street, one Israeli soldier held the boy's arm outward and struck it repeatedly with a wooden truncheon. They then handcuffed him to the door, and one soldier took the boy's head in his two hands and bashed his head as hard as he could repeatedly against the door....The boy's little sister, who appeared to be about 13 or 14 years old, was standing next to him, screaming."

On February 25, CBS Television network news in the U.S. included a segment, filmed that day in Nablus on the West Bank, showing Israeli soldiers pursuing two young men who had been throwing rocks, capturing them, handcuffing them and putting hoods over their heads, and then beating them. The beating was filmed continuously for 45 minutes. In one unusually graphic segment, as other soldiers continued kicking and punching, the film showed one soldier forcibly extending a prisoner's arm and pounding it repeatedly from above with a large rock.

There is virtual agreement between our observations and findings and the subsequent reports of other respected organizations independently investigating problems of medical care and human rights in the West Bank and Gaza Strip. On February 23, the vice president of the International Committee of the Red Cross communicated to the Israeli government his organization's conclusion that "thousands of people have been the victims of brutality and grave ill treatment at the hands of Israeli soldiers, and unacceptable measures have been employed against innocent victims such as young children, pregnant women and the elderly. On February 24, the head of an Amnesty International investigating team concluded that "these are not isolated incidents: they are happening on a large scale and with signs of official encouragement." On March 10, in a formal communication to Prime Minister Shamir, the U.S. Lawyers Committee for Human Rights reported its conclusion that "violations of well-established rules of international law are occurring on a significant scale, violations that cannot be justified," and specifically cited beatings under impermissible circumstances in people's homes, while victims were in custody, or as a form of punishment and intimidation;the excessive use of force in riot control, and the widespread and inappropriate use of live ammunition when soldiers' lives were not in danger.

Events subsequent to the completion of our mission unfortunately suggest that the patterns we have noted are continuing and may be escalating. The New York Times reported on February 20 that the Israeli army has ordered 10,000 new riot clubs. Daily reports of beating injuries continue. There has been an apparent shift back to the use of live ammunition; the totals of shooting fatalities and injuries have reached as high as 26 in a single day. As of March 29 the total of Palestinian fatalities since the beginning of the uprising was at least 110. Three Israeli civilians were killed in a terrorist attack on a bus outside the Occupied Territories, in Israel proper. As of March 29, there had been one reported death of an IDF soldier. The imposition of a total ban on press and other investigators in the Occupied Territories, and the imposition of a three-day total curfew on the Gaza Strip, raise the risks of further violations. On March 29, Prime Minister Shamir stated that "The means are not important; it's the ends that matter."

VIOLATIONS OF MEDICAL HUMAN RIGHTS

(A) Denial, Delay and Disruption of Medical Care

At every hospital, clinic, physician's office and UNRWA facility our team visited, we were told with special urgency of repeated instances in which Israeli soldiers and police had refused entry to ambulances, physicians and other health workers trying to reach the victims of beatings and shootings. These reports were precise and specific. They named camps, clinics, sites, dates and hours, and they were made to us by senior physicians and UN administrators.

The consequence--which we witnessed directly--was that seriously injured people had to be brought to medical care, often with delays of up to 4 hours, in private cars, in the backs of panel trucks, sometimes simply carried in the arms of family or companions. Two instances were cited in which patients had bled to death; we found them believable. We saw patients brought by car to Mokassed Hospital in Jerusalem and Hebron Hospital with serious vascular injuries and chest wounds. Some of these injured might have survived had there been access to a modern, multi-center trauma care system served by an emergency ambulance and transportation network. Instead, there occurred marked delays in bringing people to sites of care, in part because almost all patients were brought by private cars or vans, and in part because improvised, circuitous routes were used in order to avoid army roadblocks, checkpoints and other potential dangers of arrest.

In the midst of a very busy morning at the Mokassed Hospital emergency room, with more than 20 wounded patients arriving in the space of a few hours, the emergency room choked with victims and medical personnel and all five operating rooms in use for patients with gunshot wounds and head injuries, we were told that the hospital's one ambulance had been hijacked by police as it tried to reach the scene of a violent confrontation in East Jerusalem. The ambulance driver later reported to us in detail: police had approached the ambulance with guns drawn, ordered two physicians, an aide and the driver out, and held them at gunpoint. Six policemen entered the ambulance and drove it into the Arab neighborhood, behind the lines of the demonstration. Two members of our team drove directly to the offices of the International Committee of the Red Cross to file a complaint. The message was relayed from the Red Cross to a military liaison officer. After 45 minutes, the ambulance was returned to its team and the crew was ordered to go back to the hospital, still without picking up any wounded.

Other Palestinian witnesses told us that Israeli soldiers repeatedly barred ambulances, doctors and health teams from their work in refugee camps and villages when there were no demonstrations, particularly in communities that had been placed under curfew. At Jalazon camp near Ramallah on February 5, our team,accompanied by two Palestinian physicians,sought entry. We were stopped at gunpoint at a checkpoint at the camp gate, on a hilltop overlooking the community. Below us, we could see the community and the UNRWA health clinic; it was absolutely quiet. We waited alongside the highway for the UNRWA medical van to arrive, joined their team of nurse-midwives and nurses, and again approached the gate. The soldiers refused entry. The UNRWA team protested that this was the sixth day in a row in which medical access had been denied. Pressed for a reason, a soldier said "if the clinic is opened, there will be excitement, people will mill around, there will be trouble." Uncomfortably, he added: "Of course, if anyone is sick, we'll let them out." The UNRWA team pointed out that such patients had no transportation to doctor or hospital, and no money to pay for care. While we talked, a woman labored up the hill from the camp carrying an obviously ill and feverish five- or six-year-old child whose foot was wrapped in a dirty bandage; as she pleaded with a soldier, the child was visibly cold and shivering. We abandoned the attempt to enter, picked up child and mother, and drove them to Ramallah Hospital. As we left, one of the soldiers--to whom some of us had identified ourselves as Americans, physicians and Jews--complained about what he called distorted television coverage of the Army's behavior and said "Look, I don't like being here either."

There were other instances of interference with care. Palestinian physicians at every location we visited in the West Bank and Gaza Strip described instances of harassment by soldiers and police. These included repeated delays for multiple searches of ambulances and physicians' cars, incidents in which physicians trying to reach health centers or hospitals had been forced to jack up their cars and remove all wheels for searches, or to lift and carry stones from the road. Their status as physicians and the nature of their work was dismissed or demeaned.

A particularly important medical problem, not widely noted in media reports focussed on the demonstrations, is created by prolonged curfews of Palestinian camps and villages. A curfew extending over time can have serious medical and human consequences. An UNRWA field director gave us a detailed compilation of curfews in Gaza, the majority lasting from 10 to 17 days. In these curfews, people are restricted to their houses all day and all night except for a two- or three-hour break every 24 hours. In many cases, health teams are denied entry. Camp clinics, the only regular source of medical care for much of the population, remain closed. In other cases the clinics are open but people are unable to leave their homes to attend them.

Such curfews interfere with access to care for those with serious injuries. The consequences are also serious for residents with chronic illnesses--hypertension, heart disease, diabetes, asthma, epilepsy and the like--who depend on the UNRWA and volunteer Palestinian physician teams for their medications and medical care. They go without either, for substantial periods, and some have subsequently required hospitalization. Prenatal care of pregnant women is interrupted. UNRWA immunization programs in Gaza have been completely brought to a halt. According to senior UNRWA officers, outbreaks of measles and other communicable diseases are anticipated in the next several months. UNRWA operates six maternity centers in Gaza; in order to maintain some level of service, nurse-midwives and other staff have elected virtually to live at the centers.

Some measure of the magnitude of the problem is provided by data from physicians entering camps when the curfews are lifted. They face a real backlog of people seeking care. At Kallandia camp near Ramallah, 170 patients were seen in the first four hours; at Jalazon camp, 164 patients appeared, including 35 with beating injuries. At Al Amaari camp, a health team sneaked in "illegally" on a back road and found 106 patients waiting, including some who had climbed over a back fence to avoid soldiers stationed outside the clinic.

In the Gaza Strip, UNRWA field directors reported other violations of medical and human consequence. At several camps, they said, Israeli soldiers turned off or cut all of the camp's water pipes as "punishment". At another camp, people were prevented from going to water pumps. At one UNRWA maternity center, babies had to be delivered "without water to wash the babies, wash the mothers, wash the linens." On three occasions, an UNRWA team was prevented from delivering food to its tuberculosis hospital. At another Gaza Strip maternity center, UNRWA reported to us, soldiers stopped mothers leaving a food distribution office, confiscated their packets of milk powder and threw them on the ground.

(B) Violations of Medical Sanctuary: Assaults on Hospitals, Clinics and Physicians

Since the beginning of the uprisings in early December, there have been well-documented reports of Israeli soldiers and police entering hospitals, assaulting physicians, nurses and other hospital staff, seizing patients from hospital beds and removing them to prison, beating doctors and other health workers, and making tear-gas attacks on hospitals and clinics. A number of these instances were described to us by physician eyewitnesses. Again,these reports were specific as to sites, dates and details.

For example, the Chief of Staff and four other senior physicians at Mokassed Hospital told us that on December 26 soldiers threw teargas cannisters into the hospital's front courtyard. The cannisters landed and exploded near the airconditioning intake units. Teargas was sucked into the neonatal intensive care unit, the delivery rooms and the maternity ward, and hospital staff had to race to turn off the airconditioning, open windows and check the infants for respiratory difficulty. On January 16, at 7 p.m., they said, four male nurses on their way to work were stopped at the main hospital gate--where patrols of soldiers and police are frequently stationed--and beaten. On January 28, four Israeli soldiers carrying clubs and rifles dashed into the hospital's main lobby, reportedly in pursuit of two boys who had been throwing stones, and--carrying their weapons--entered the maternity area and the neonatal unit, which are located on the first floor. Entry to the neonatal unit routinely requires the wearing of sterile gowns and masks. The soldiers were stopped from going further only after a physician barred their way.

In the Gaza Strip, an Amnesty International report described a clash on December 25 in which Israeli soldiers opened fire with live ammunition in front of Shifa Hospital. The report continued: "Soldiers stormed the hospital compound, scuffling with nurses and doctors who tried to prevent them from taking wounded youths away for questioning...doctors and nurses were highly agitated and complained that an Israeli officer...had kicked and beaten hospital staff trying to attend to the injured youths wanted for questioning. A nurse, her smashed fingers bandaged and her body badly bruised, said she had been hit with a rifle butt and kicked on her legs and ribs as she fought to keep a gunshot victim from Israeli soldiers. 'He may die,' she said she protested. The Israeli soldier, she said, replied 'Let him die. Palestine is lost.'" This incident was independently and spontaneously described to us on February 10 by a senior staff surgeon who took

us on rounds at Shifa Hospital, which we were able to enter only after avoiding soldiers stationed at a 24-hour checkpoint at the hospital entrance, where Palestinians seeking treatment are often required to leave their identity cards. A second physician, interviewed separately at the Gaza City offices of the Palestinian Red Crescent, reported that during the first three weeks of the violence, in December 1987, two people had been shot dead on hospital property, more than 40 were injured by gunshot wounds, a dozen young men with fractures and other injuries had been taken away for imprisonment, and tear gas had been dropped on the hospital from a helicopter.

UNRWA field directors and Palestinian physicians on different occasions in Gaza City described an incident in which a Palestinian physician had opened his residence door at night--a violation of curfew orders--to admit a woman with a sick child. Soldiers subsequently dragged the doctor from his home, beat him with clubs, propped him on the hood of an army jeep and drove down the street until he fell off. A subsequent protest strike by Shifa Hospital staff resulted in an apology from the area military commander, but no identification or punishment of the soldiers and officer involved.

In the Ramallah and Hebron areas of the West Bank and in the Gaza Strip, physicians told us of instances in which health centers and clinics had been tear-gassed. Some of these may well have been occasions when tear-gas used on demonstrators and in public areas had drifted into health centers. In at least two cases, however, the allegations were that soldiers had thrown tear-gas cannisters into crowded health centers to "flush out the wounded" for arrest.

On a number of occasions, politically activist physicians have been placed under "town arrest"--barred from travelling outside a defined area--for varying periods of time. One Gaza City physician currently under town arrest reported that on January 20 and 21, soldiers had entered his home, the offices of the Gaza Medical Society and the offices of the Palestinian Red Crescent Society and seized files, medical journals and books. He believes the search was in connection with Israeli opposition to Red Crescent plans to build a new 100-bed general hospital in the Gaza Strip, independent of the Israeli civil administration, and was specifically related to an Israeli ban on the receipt of charitable funds from abroad except from "approved" sources.

In the three weeks immediately following the PHR mission,the Israeli and international press reported that IDF soldiers invaded hospitals at Ramallah, Hebron and Nablus; tear gas was fired into a maternity ward at Ramallah, and the directors of the civil administration hospitals formally protested the beatings of physicians and the use of live ammunition inside hospitals.

(C) A System Overwhelmed: The Response to Trauma

At the government hospital in Hebron, the incoming wounded had been arriving all day, in an irregular stream of cars, in the arms of friends, sometimes on foot. (This hospital, which serves an area of more than 200,000 people, has one ambulance). That morning, a violent clash with soldiers had taken place in a village nearby, resulting in 3 deaths and many casualties from beatings and gunshot. We arrived at 5 p.m. to witness a medical care system stressed to the limit of capacity.

The emergency room was littered and dimly lit. Other adjacent areas, without equipment, had been pressed into service for emergency work. Patients lined the rooms and corridors. Intermittently, a sudden crush of men would race toward the operating room, carrying a gunshot victim. On the floor were trails of blood, discarded and bloody articles of clothing, rags that were used to wipe the examining tables between patients.

Four or five staff physicians tried to work in an orderly fashion, assessing damage, applying splints or casts, routing patients off to the x-ray unit, the operating room or, after first aid, out the door. At the end of the corridor there was an emergency room command post, with a desk and a telephone. The hospital has one outside line. On the wall was a notice from the civil administration, in Arabic and Hebrew, giving detailed instructions on how to report to the authorities the names, ages and addresses of all injured persons.

Upstairs, several wards held the most serious of those wounded in previous days. Two rooms held this day's minor injuries, those with scalp and facial lacerations requiring sutures. There we saw several young doctors at work, exhausted to the point of demoralization, closing wounds without gloves, without local anesthesia, without water, by the light of a ceiling bulb. (A study of medical response to the tornado of 1953 in Worcester, Massachusetts, revealed the same phenomenon: physicians confronted with a mass casualty situation may rapidly develop cognitive overload and function at levels far below their usual level of competence.)

This hospital in Hebron, one of eight operated by the Israeli civil administration in the Occupied Territories, is staffed and equipped to provide care at what we judged to be a competent third-world level. It is particularly weak in supplies, cleaning and maintenance, nursing stations, procedure rooms, kitchens and bathrooms. With the recent addition of a new operating room wing, we thought it adequate for the delivery of primary and secondary care to a civilian population in time of relative peace. In resources and capabilities, it differed by orders of magnitude from the standards of the Israeli hospital system 20 miles away.

In the current situation, this hospital in Hebron is overwhelmed. It is probable that this is true of all the hospitals in the West Bank and Gaza Strip. Mokassed Islamic Charitable Hospital in East Jerusalem, a voluntary hospital which serves to some extent as a referral center for patients from the Occupied Territories, is a possible exception. Very few of the physicians in the Occupied Territories have training in emergency medicine or trauma management; there is no coordinated emergency ambulance system oriented to rapid and appropriate transport of trauma victims. The uprisings have been going on since early December. After two months with the constant pressure of incoming casualties, inadequate facilities and resources, physicians working 100-hour weeks and often subject to curfews, harassment and constraints on travel between home and hospital, the medical system was visibly cracking.

Three days later, at the civil administration's Shifa Hospital in Gaza City, we saw a similar pattern of exhausted physicians and inadequate facilities. This hospital, first opened in the early 1950s during the days of Egyptian rule, is a collection of aging ramshackle buildings and makeshift annexes. It has 360 beds and 90 doctors, including orthopedic surgeons, neurosurgeons and others with trauma experience. Although it serves as the major medical emergency center for a population exceeding 600,000, it has no intensive care unit, CAT-scan equipment, or modern operating suites, though basic equipment was better than that at Hebron.

The wards were overcrowded, grimy and dirty. A ward "kitchen" consisted of a tiny room with dirty dishes piled on a chair and one electric hotplate. There was no sink. In a ward bathroom, the floor was smeared with feces and urine. A family of feral cats raced about the hospital lobby and down the corridors. In the wards lay patients with open fractures, complex abdominal wounds, and extensive lacerations over deep soft tissue trauma. The physicians and nurses were doing an admirable job in keeping these patients free of infection.

Staff physicians said it is routine for one to two dozen beating victims to arrive each day, though they estimate that there is at least an equal daily number of injured who do not come to the hospital at all because of curfews or fear of arrest. At peak periods of violence, the load can be much greater; on one day (February 8) two days before our visit, Shifa Hospital admitted 31 patients with beating or gunshot injuries, or close to 10 per cent of its total beds.

Many patients with serious injuries are transferred to better-equipped Israeli hospitals in Ashkelon or Beersheba for immediate management of trauma, and then, after their conditions have been stabilized, sent back to Shifa Hospital for continuing care. There are, however, obvious problems of coordination and

communication between the two systems, some of which we observed directly. Transfers to the Israeli hospitals, even in some emergency situations, are not automatic, and even essential medical communication may be limited. At Shifa Hospital, we saw one patient with complex gunshot injuries to the spinal cord, bladder, small and large intestines who had been transferred back from Ashkelon. The transfer note on his medical chart noted that five operations had been performed but described none of them, and failed to note that the patient was incontinent and had developed intermittent seizures.

Underlying the immediate problem of providing medical care during the uprisings is the whole troubled issue of what kind of health care the Israeli government has provided the West Bank and Gaza Strip in the last 20 years of occupation. This issue includes a number of topics, such as what access to health insurance and health care is available to Palestinians, how the Palestinian physicians are treated, what barriers exist to development of autonomous private Palestinian hospitals and health centers, and the nature of relationships between the West Bank/Gaza Strip and Israeli medical systems. These have been the subjects of studies by American, Israeli and Palestinian researchers and international agencies.

Two major points deserve mention. The West Bank and Gaza Strip populations we saw appeared basically healthy, in that there was little visible evidence of malnutrition or widespread infection among either children or adults. The adolescent and young adult population is well-nourished and physiologically resilient, judging from how their wounds are healing. In the past two decades, officially reported infant mortality rates have improved, although Israeli government claims about the extent of the decline have been disputed by American researchers, UNRWA health officials, and Israeli government statisticians who conducted independent surveys and sample studies outside the Israeli civil administration. The network of civil administration hospitals, health centers and public health teams, although underfunded and operating at a standard far lower than that of Israel proper, has certainly made a positive contribution to the health status of the Palestinian population in the West Bank and Gaza Strip.

However, the problems of health insurance coverage and of affordable access to medical care are complex. Hundreds of thousands of Palestinians who work in Israel have payments deducted from their paychecks for Israel's national health insurance system, but they are not eligible to seek health care outside the Occupied Territories, where they live and pay taxes towards the health care system maintained by the civil adminis-ration. There is a large disparity between per capita health expenditures in Israel and in the Occupied Territories. Patients with complex medical problems are referred to Israeli hospitals,

but funds for these referrals are limited. The problems of inadequate coverage, uneven access to care and underfunding of health care systems resemble those in many Western industrial societies.[2]

There are also important gaps in the delivery of primary and preventive care in the Occupied Territories: for example, the screening service for cervical cytology (Pap smears) is limited, rudimentary and slow, despite the fact that this population is at high risk for cervical cancer.

Since 1979, the Union of Palestinian Medical Relief Committees (UPMRC) has attempted to fill the gaps and develop an autonomous infrastructure for primary and community health care by mobilizing the voluntary efforts of physicians, nurses, pharmacists, laboratory technicians and other health workers to provide services where primary care is extremely scarce, particularly in rural areas and refugee camps. The first steps were taken in mobile clinics. In 1982, 2,000 people attended 30 such clinics; by 1986, 47,000 people attended 265 clinics in 171 localities; more recently, six permanent health centers have been established to provide preventive, curative and health education programs, a dental program, a dermatology program, and special screening programs for children in kindergartens and schools. A cervical cytology program is now beginning. The UPMRC estimates that about 300 of the approximately 900 Palestinian physicians have worked in medical relief.

These efforts also have been disrupted and overwhelmed by the medical burdens of the uprisings. The UPMRC physicians and other health workers we saw were almost totally preoccupied with trauma care and responses to emergencies. Access to refugee camps and Palestinian neighborhoods was frequently blocked by curfews, and primary care operations faced huge backlogs after curfews were lifted. Health education efforts had shifted to first-aid and self-help instructions for stabilizing fractures, controlling bleeding, and dealing with the effects of tear gas.

Relationships between Palestinian and Israeli physicians seemed to us to be meager. Relatively few Israeli physicians have visited hospitals in the Occupied Territories or assessed the quality of care the civil administration is providing there. Palestinian physicians, for their part, describe a pattern of Israeli medical condescension, denial of Palestinian competence, and affronts to feelings of professional pride and equality. This attitude was confirmed to us in interviews we had with Israelis.

---

[2] Detailed surveys and studies of health expenditures and health status in the Occupied Territories are available from the West Bank Data Base Project, Jerusalem.

In one striking example, Dr. Yitzhak Sever, the Israeli chief medical officer for the West Bank, told us with evident pride of a program in which young Palestinian physicians are sent to Israeli hospitals for residency training in neurosurgery, cardiac surgery, pulmonary disease, oncology and other specialties. (West Bank and Gaza Strip students cannot attend Israeli medical schools; they must obtain their undergraduate and much of their graduate medical training abroad). The standard residency programs for such specialty training take from four to seven years. The Palestinian doctors in the Israeli residency programs receive two years and then, with few exceptions, are returned to the West Bank to practice in Ramallah, Hebron and other government hospitals. The Palestinians refer to them as "half-trained specialists." Dr. Sever assured us that "they get a condensed course--it has everything in it that Israeli physicians get." He did not explain why, if time and expense could be saved in this fashion without sacrifice of quality, Israeli hospitals did not similarly shorten their own training programs. The day after our interview with Dr. Sever, a senior Israeli physician spoke disparagingly to one of us about what he regarded as the poor work of Palestinian neurosurgeons.

The structural and psychological obstacles to better integration of the two health care systems are numerous and entrenched. Yet the absence of integration perpetuates inequalities whose effects we observed. The relative disadvantages under which the health care system in the Occupied Territories must operate are thrown into sharper relief when, as in the last several months, the system is forced to respond to challenges for which it is completely unprepared.

Ultimately, the health status of the West Bank and Gaza Strip populations, like that of all populations, depends not only on the availability and quality of medical services but on the adequacy of housing, incomes, nutrition, environmental and social services--factors which are also deteriorating in the disruptions attendant on the uprisings. If this deterioration is prolonged, the disparity between needs and the capabilities of the health care systems in the Occupied Territories will be even greater.

(D) Intervention: A Family with Life-threatening Burns

The inability of the West Bank and Gaza Strip hospitals, overwhelmed by the flood of casualties from the uprising, to deal effectively with the normal needs of their populations--heart attacks, pneumonias, complications of delivery, accidents in the community--required us, on one particularly moving occasion, to shift from objective assessment as human rights observers to active intervention as physicians. We had left the emergency room of the civil administration hospital in Hebron and were walking down a second-floor corridor when a staff physician emerged from a side room and asked us to look at three patients.

In the grimy, crowded and dimly lit room were a 24-year-old mother with second and third-degree burns over 50 per cent of her body surface: face, neck, breasts, arms and legs. Next to her was her six-year-old daughter, with second and third degree burns of most of her face, her neck, chest and hands. In a third bed was a six-month-old daughter, with second-degree burns of most of her scalp, extending down the right side of her forehead to her eyebrow. A kerosene-fueled heater had exploded in their home in a nearby Palestinian village, an event totally unconnected to the uprisings. They had been brought to the hospital two hours earlier, at the same time as the peak of the influx of riot casualties.

The Hebron doctors had done what they could, and with considerable skill. They had done a surgical cut-down on the mother's left foot to find a vein for intravenous fluids; IV fluids were also running into a vein in the six-year-old's arm and a small vein in the baby's foot. The patients had been given morphine. But these three people were going to die if they stayed as they were and all of us, Palestinian and American doctors alike, knew it. Both mother and older daughter had soot-stained saliva and mouths coated with smoke--evidence that they had inhaled flames or smoke, burned their upper airways, and might require intubation to keep breathing. Without the surgical and other resources of a burn unit, in any case, we felt certain they were doomed to rapid infection, fluid loss and death. They were still in their grimy, kerosene-soaked clothes, the sheets were dirty, there was no oxygen line in the room, and most of the staff was still in the emergency room. The hospital had only one laryngoscope (an instrument for examining airways) and that had to remain in the operating room. The only blood pressure cuff available did not work.

There is only one burn unit in the area, at the Hadassah-Ein Kerem Hospital 40 miles away on the far side of Jerusalem. The staff doctors told us they had telephoned the Hadassah Hospital three times, describing the patients' conditions and asking permission to transfer them. Each time, they said, they had been told that the burn unit was full and a transfer was impossible. The Hadassah hospital system in Israel had its own huge problems: most of their staffs were on strike in a dispute with the government and only skeleton staffs were on duty. Nevertheless, for these patients there was no alternative, and the problems of the interface between the two systems were, for them, literally life-threatening.

In this situation, neutral detachment as human rights observers was no longer ethical. A team was formed to supplement the hospital's overburdened staff and carry out the emergency measures necessary to stabilize the conditions of the three patients. Then they were lifted onto litters, carried outside and

into the hospital's one ambulance, accompanied by two doctors, one a Palestinian and the other an American. Their improvised equipment consisted of an oxygen tank and mask, a penlight and a tracheotomy knife in case a patient's airway was compromised. The ambulance and our own cars formed a small caravan on the highway. We drove the three patients, unannounced and without advance permission, to the Hadassah hospital emergency room at Ein Kerem.

The response to our unanticipated arrival was swift, efficient, professionally superb, courteous and kind. No one in the emergency room--a clean, fully equipped and supported facility that contrasted strikingly with the hospital at Hebron--worried about Palestinians and Israelis. One surgeon swept through on his way to the operating room and in five minutes assessed the situation and gave brisk, appropriate instructions pertaining to all three of the patients we had brought. A pediatric surgeon was called in from home and immediately took charge of the care of the two children. The mother and the older daughter were taken to the operating room for the urgently needed surgical procedures. We later learned that, although the burn unit was full and the mother had to be cared for in the emergency room for 24 hours, a possible transfer back to Hebron was avoided and the Hadassah Hospital, despite its stressed circumstances, had continued to provide ongoing intensive care to these patients, all of whom are doing well. This response was consistent with Hadassah's expressed commitment to provide medical care without any distinction as to ethnic, religious or political affiliations of the patients.

In a medical and human rights mission that dealt almost unrelievedly with conflict, hostility, violence and brutality, and inequity, this episode struck all of us as the single most positive event. It made manifest some of the serious and long-standing problems; but more importantly, it signalled to us a note of compassion, professionalism and human connection that gave us--for a few hours at least--a perspective on the realm of peaceful possibilities that still might exist.

THE PSYCHOLOGICAL IMPACT OF VIOLENCE

(A) Effects on the Hearts and Minds of Palestinians and Israelis

We believe that the prolonged violence in the Occupied Territories will have serious consequences for both Israelis and Palestinians. We base our judgment on our own observations, more extensive conversations and interviews with Israelis and Palestinians knowledgable about the background of the uprisings, and accounts in the Israeli press. Because of language barriers and the limitations of time, we conducted no in-depth psychological interviews. Our assessment is buttressed by studies done of other populations in difficult and violent political situations, e.g., Cyprus, Lebanon, Northern Ireland, the American South in the early 1960's. There is also a body of work on the Arab-Israeli conflict conducted by a group of psychiatrists and psychologists sponsored by the American Psychiatric Association and including Arab, Israeli and Palestinian professionals. Finally, there is now also a substantial literature on factors that predispose individuals to the use of violence in situations in which fear, political polarization, and racial or ethnic stereotyping are rampant.

We observed young men and boys actually throwing stones, and we talked to many who had been beaten. The beatings were clearly not limited to the stone throwers. The effect of the beatings seemed to us to be the very opposite of what the Israeli authorities, according to their own public statements, intended. Young men have been made more angry and defiant and unified around their sense of outrage. We witnessed such a unification at a blood bank where dozens of young men were scrambling for a place in line to donate blood. Over 100 units were donated in a few hours, in a community that traditionally has been most reluctant to donate blood.

Many elements in the community see these men as "heroes." But the violence derails their lives and the normal timetable of adolescent development, already distorted by profound feelings of futurelessness,by the prospect of menial employment or unemployment, even for the highly educated, and by a sense of loss of national identity. In the uprisings, adolescents are becoming leaders in action before they acquire adult wisdom and judgement. The prolonged violence and closing of schools massively interferes with necessary education and job training. These young men are not being prepared for life as functioning adults: the schooling they are getting is for a life of violence. In addition, we know that violence and the sense of a heroic battle can produce a kind of "high" for teenagers. It will be difficult for many of them to come down from the high and settle into the prolonged and undramatic day-to-day work of schooling or apprenticeship, especially since they feel that in their protests they are now doing their community's most crucial work and carrying out its most central purpose.

The Palestinian adults we saw who have been beaten, including many older men and some women, seemed initially stunned, helpless, depressed, and bewildered, especially in instances where soldiers have broken into their homes in night-time raids, smashed furniture and terrorized their children. The other adults around them were outraged that their kin or neighbors have been beaten and their homes invaded. They believe that the soldiers are carrying out the intention of the government. And the evident failure of the Israeli government to punish the perpetraters of the beatings, the repeated denials that uncontrolled violence is occurring or the assertion that it represents only a few "aberrations," strengthens this conviction.

There may be other long-term consequences of this period of violence, no matter what political solution is ultimately reached. Though the literature on the relationship between war (or civil disturbances) and hospitalization for major mental illness is not altogether consistent, it appears likely that (a) in areas directly caught up in violence, there is generally not an increase in hospitalization rates at the time, but that (b) in areas adjacent to the most intense violence, there is an increase, and (c) there tends to be an increase when the violence subsides, and (d) insofar as there is dislocation of families, including the destruction of homes, there is likely to be an increase in the need for institutionalization of elderly patients and of the chronic schizophrenics. We can therefore anticipate, over time, increased rates of hospitalization for both preexisting and new cases of major mental illness. We also can expect increased frequency of anxiety, depression, and stress-related or psychosomatic illness, not necessarily requiring mental hospitalization. This is more than a matter of concern to health officials; the whole Palestinian society will feel the human costs.

The question of effects of the uprisings and violence on the Israeli public is much more difficult to determine. Given the brief span of our visit and despite our attempt to talk to people in government, in the Defense Ministry and across the full spectrum of political opinion, there is little about which we feel competent to conclude. The political situation within Israel seems, indeed, so complex as to defy generalization in any case. The uprisings are causing fear among Israelis, threatening a comfortable sense of domination of Palestinians that has been the bulwark of many Israelis, awakening echoes of terrorist assaults in others, and increasing the ambivalence about the future of the West Bank and Gaza in many. We noticed a tendency for all discussions to shift immediately to the difficulties or impossibility of a long-range and permanent political solution.This shift struck us as a way of not dealing with the problem of the violence that is occurring now. The army's response to the uprisings is producing reactions in the Israeli public that range

from moral anguish--the Zionist mother of three children who said, on learning that soldiers had buried four young Palestinians alive with a bulldozer, "How can I go on living here? What do I have in common with the people who did that?"--to what struck us as moral blindness: an Israeli settler who earnestly explained to us, with absolute conviction, that the beatings and fractures were not the work of the army but were inflicted by sadistic P.L.O. agents in the camps each day just before television cameras arrived.

(B) The Effects on Small Children

When parents are unable to protect their small children, and children are repeatedly exposed to scenes of beatings and bloodshed, the consequences may be profound and long-term. On one level, children try to adapt: in the villages, we saw five-year-olds playing with their collections of rubber bullets and shell casings, and older children, their hands protected with pieces of paper, gleefully carrying expended tear-gas cannisters. In a refugee camp, we noticed a two-year-old carefully clutching an onion wherever she went. Asked why, her mother explained: "It's for protection when she goes outside, she thinks it helps when there's tear gas." Thousands of small children are at risk of chronic anxiety and irritability, childhood depression, sleeplessness and nightmares, and disturbances of maturation.

We heard reliable reports (and the press and television screens have repeatedly carried the images) of 8, 9 and 10-year-old children being clubbed, shot with rubber bullets and teargassed. For each such case, hundreds of others must have been terrorized. In a very real sense, for these children, today's blood and tears are the least of the consequences. When children perceive that their parents are powerless against violence and that they themselves are therefore vulnerable, fundamental attitudes toward the world are shaped, defining it as a very dangerous place--and one that is divided, furthermore, into good ("my tribe") and evil ("the others"). These can be lifelong effects, distorting the perceptions of a whole generation, with consequences not only for their own lives but for the political future and the lives of a next generation as well.[3]

---

[3]Some Israeli soldiers themselves seem aware of these consequences of their actions. During our visit, we were struck by the following vignette, a narration by an Israeli soldier to a Jerusalem Post reporter who was spending twenty-four hours with an infantry unit on duty in Gaza:

"Driving his jeep into a narrow alley in Rafah, Fashi (the soldier) pointed at a woman in a flowery kerchief holding a baby

(C) Effects on the Israeli Soldiers

Our information on soldiers' reactions comes from extensive interviews with Israeli army psychologists, who were preparing a report and recommendations for the Ministry of Defense, from reports by both Palestinian and Israeli citizens of interactions with soldiers during quiet periods or on leave, and from numerous interviews with soldiers quoted in the Jerusalem press. With a few brief exceptions, we were not able to interview soldiers on duty during demonstrations, curfews and at checkpoints, nor did we have access to army barracks and camps or the army's detention centers for prisoners.

It was clear to us from the outset, however, that the soldiers' situation was one of striking ambiguity. "Official" policy during the uprisings underwent serial change and has remained in essence unclear, and there has been a continuing disparity between formal military or cabinet pronouncements and effective or "real" policy on the ground.

Long before the uprisings began, the army had a clearly promulgated set of official rules defining four stages in the use of fire-arms in riot control, beginning with a loud announcement in the language of the crowd to disperse, escalating to shooting in the air, to shooting at the legs of people, to shooting to kill--only if the lives of soldiers and/or bystanders are clearly threatened. Formal army regulations had never allowed the use of physical force and beatings beyond what was necessary to subdue an attacker or someone resisting arrest. Beatings after an arrest, or random beatings of people who were in a crowd, were strictly forbidden. There are hundreds of affidavits on file with Palestinian and Israeli legal organizations, however, and some reports from Amnesty International, asserting that there were repeated violations of these rules in the years before December 1987.

---

in her arms. "See her?" he asked. "We declared a curfew one morning and before dawn went out to get people to erase graffiti. We knocked at her door and no one answered. We opened the window, saw her inside and told her to open the door. But she refused. She said she had children at home. We assumed that any one who refuses to open the door has a good reason. So we broke in and got her and the children out of the room. There was a closet there and we were afraid that someone was hiding inside with a knife or a bomb. So we took up positions and necessary precautions--and finally dragged her husband out. The trauma will no doubt follow the children for the rest of their lives."

The uprisings--community-wide demonstrations marked by rock-throwing, barricade-building, tire-burning and occasional throwing of Molotov cocktails, and jeering and taunting of Israeli soldiers--were a new phenomenon. During the first weeks of the uprisings, the primary reliance of the Israeli forces was on gunshot, though many reports of beatings also date from this period. After 31 Palestinians were shot fatally in the first month, official orders were introduced to rely primarily on tear gas and rubber bullets. When these proved ineffective, according to numerous reports in the Israeli and international press, the practice (whether "policy" or not) of breaking hands appeared. (One senior military correspondent for an Israeli newspaper reported the rationale as "If you arrest a demonstrator he can be turned loose in 18 days, but if you break his hands he can't throw a rock for months.)

While a world-wide outcry ensued, Defense Minister Rabin, on January 19, 1988, publicly announced that "the first priority of the security forces is to use force, might, beatings." On January 25, in an interview with the Jerusalem Post, he endorsed this policy and stated that it was "decided upon and instituted by the government as a whole." There has been much controversy about the precise operational intent of the words "force, might, beatings," but they were clearly taken with the power of orders by many soldiers and commanders. At the same time, other techniques were being used: mass punishment of refugee districts and villages, including cutting off electricity and water, selective arrests of purported leaders, and mass roundups and arrests of adolescents and young men, often when no demonstrations were in progress.

On a number of occasions in January and February, Israeli soldiers themselves told Israeli and foreign journalists (from Hadashot, New York Newsday, and the Jerusalem Post, among others) that they had been ordered to pull people from their homes during curfews and beat them, that they had been ordered to enter houses after demonstrations were over and take suspected stone-throwers to busses, where they were blindfolded, handcuffed and beaten indiscriminately while other soldiers stood guard outside.

Throughout, official statements from the army's leadership, the Ministry of Defense and other senior government officials insisted that the formal, long-standing restrictions on the use of force were still in effect and being observed, and that the army behaviors widely reported in the press, described in affidavits and pictured in photographs represented isolated "aberrations" or "exceptions."

During the latter part of February and in March, this position gradually eroded. In an interview published in a Jersualem daily, Haaretz, two army psychologists noted that officers in the field were giving their troops specific

instructions "to break property, break legs and arms, hit people even while not actually dispersing a demonstration." In a letter to Defense Minister Rabin on February 22, Israel's Attorney General, Yosef Harish, said complaints of soldiers illegally beating civilians were so numerous as to raise "the suspicion that classifying these incidents as exceptions no longer reflects the reality." After confirmation that soldiers had buried four young Palestinians alive in the village of Salim, near Nablus, and subsequent television filming of the prolonged beating of two handcuffed prisoners in the same area, General Amram Mitzna, commander of West Bank forces, announced the arrest and filing of charges against the soldiers accused of involvement, and publicly called on officers to enforce the official policy. In an interview published by the New York Times on March 13, an army officer identified as a "top-ranking commander" conceded that soldiers had raided homes at night, pulled out people and beaten them and smashed property; he added that "We need to make it clear to the whole corps of second echelon commanders that there is no nonverbal message, that the generals really mean what they say."

The controversy over methods, and the larger political conflict over the occupation should not obscure the fact that the occupying authority has a responsibility--in fact, a legal obligation--to maintain law and order. Although we were unable to obtain official IDF figures during our visit, press reports subsequent to our return quoted army sources as stating that 186 soldiers had been injured, mostly by rocks but with several instances of minor stabbings. As of March 18, there had been no army fatalities, but if violence continues at the present level, more serious injury seems almost inevitable. No figures have been released on injuries to settlers in the Occupied Territories; a review of press accounts indicates that there have been two serious injuries. On numerous occasions, public highways have been temporarily blocked and settlers' cars have been stoned, and in some instances hit with Molotov cocktails. Violence by settlers against Palestinians, including several fatal shootings, and raids by armed settlers on Palestinian communities, have represented an additional set of problems for the IDF.

A number of widely publicized statements have indicated that the use of force has purposes in addition to the control of rock-throwing or other violent demonstrations: the intimidation of the Palestinian population. On January 25, Prime Minister Shamir stated publicly that recent events had "shattered the barrier of fear of the IDF among the Arabs of Judea, Samaria and Gaza. Our task now is to recreate that barrier and once again put the fear of death into the Arabs." A number of published interviews with soldiers suggest that this goal, along with desires for revenge against rock-throwers who have injured their comrades, anger over jeers and insults from demonstrators, and frustration over the inability to halt the uprising, is an important determinant of their behavior.

Finally, although violent demonstrations are not new--the West Bank Data Project's 1987 report estimated that since 1982 the number of violent demonstrations in the Occupied Territories averaged 3000 a year, before the onset of the current uprising--a number of military journalists have noted that the IDF has, until very recently, provided no proper riot-control equipment and almost no training in riot control to IDF troops. Most of the soldiers involved in the West Bank and Gaza, as forces were introduced in rotation, have been young recruits trained primarily for combat.

The IDF itself has expressed concern over the impact of the uprisings, and the methods of army responses to them, on its soldiers. A study by the IDF's own psychology unit was ordered. A survey conducted as part of the study by the army psychologists, we were told by one of its authors, revealed three main reactions of the troops. (The accompanying anecdotes are drawn from our interview with the psychologist and from interviews with soldiers published in the Jerusalem Post on February 12).

(1) A small minority are unaffected, unbothered, or even enjoy performing the beatings. For example, in a heated argument among a group of soldiers some said that "a good Arab is a dead Arab". "I know their mentality," one company commander said. Living near Beit Safafa and observing the 27 Arabs his father employed in the family's carpentry shop made him an expert, he maintained. "Beating those who take part in riots has proven itself," he claimed. "It's quiet now only because we were tough. If you would have had a tougher unit here, it would have taken only one day to restore order." The brutality involved did not disturb him. "A mother who cries over a son whose head was bashed doesn't bother me. If she really cared, she would have kept him home," he said.

(2) The largest number feel a mix of emotions and defensive rationalizations. About 70 per cent of those surveyed said they were angry and frustrated by their duty suppressing riots, but believed that they were acting fairly. They made comments like: "This is unpleasant but I have no choice until there is a political solution." "At least it's better than shooting them." "We are under orders."

But many of the soldiers carrying out the beatings also spoke of their inner recoiling. One said "We beat stone throwers and curfew breakers --but in time you realize you're dealing with human beings, not animals." Another reported: "Someone drove up on a bike, didn't obey an order to stop, so we beat him up pretty badly. He fainted...I came to realize they're just like us. Some women even remind me of my mother."

A common defense mechanism reported to the Israeli press by Dr. Charles Greenbaum, a co-author of the army psychologists' report, was dehumanization of the Palestinians. "Sometimes, soldiers will laugh at an incident when they beat people up and use force, or imitate a woman who was screaming because they took her child. It's awful."

(3) Ten to 15 per cent are torn apart. Some soldiers have refused to go in and break up riots. At first they were not disicplined for this, but by February a few had been court-martialled and given three week jail sentances. One soldier said "The more I break other people's bones the more I am broken myself." Another described what he experienced as "the worst feeling I've ever had". One soldier, a resident of Halamish west of Bir Zeit, said he had often passsed by the Jalazon refugee camp "but I was never aware of the situation there. Here it hits you and when you see a soldier beating a person who is old enough to be his father, it turns something in your head."

There have been variations from unit to unit in the use of violence, and informal discussions on policy within units. One unit had made a decision early on not to beat, and to use minimal force. By the end of three weeks, they were convinced, however, "you have to hit women and children, break into houses".

The army psychologists expressed concern that, in their words, a kind of Vietnam syndrome is already in the making. When the soldiers go home, people on the left say "you animals!" People on the right say "why didn't you shoot them?" Many soldiers feel "I'm doing this for you--in your name--so you're not getting off from the responsibility." The psychologists predicted that opposition to the policy of beating will increase as as more reserve units are called in, explaining that "the army is to a large extent going against its own norms. What had once been a deviation is now the norm. Most psychologists feel it's wrong for the army. The present policy carries a heavy psychological price for the soldiers." The army group is strongly recommending real limitations on the use of force and urging the IDF to give unambiguous orders and punish violators.

Overall, from a psychological perspective, we anticipate that the most serious collective consequences of the brutality in the present situation are likely to be a strengthening of resolve and hardening of positions among the Palestinians. The irrationality and violence of the beatings, injuries and intimidation will likely beget further irrationality in the political process. The impact of the chronic humiliation inherent in any occupation is multiplied many times by actual violence. The effects of the violence on the Israeli public are more problematic and harder to predict--perhaps both increasing the will to move towards a political resolution and increasing fear and determination to continue domination of the Palestinians at all costs.

OVERVIEW AND RECOMMENDATIONS

1. We recognize that the serious medical and human rights violations we have described in the Occupied Territories are occurring in the context of many decades of violence, reflecting long-standing and deep political conflicts in which both sides perceive communal survival and security to be at stake, and that these conflicts must ultimately find a political solution. As a medical and human rights organization, the form and content of such a solution is beyond our purview.

2. We further recognize that, pending such a political solution, Israel has both a responsibility and a legal obligation to maintain public order and security in the territories under its control, and that Israeli Defense Forces are repeatedly confronting violent protests in which they are exposed to physical assault primarily with thrown stones and rocks, improvised gasoline bombs and similar weapons, with the notable exception of firearms.

3. The basic pattern of IDF responses to the uprisings, however, has violated internationally accepted principles of human rights and constraints on the use of force. It has caused avoidable fatalities and inflicted serious injury on thousands of West Bank and Gaza Strip residents. Specific violations include the use of high-powered military firearms in what are essentially battle-field tactics against unarmed Palestinian protestors; systematic but indiscriminate beatings in Palestinian homes, in communities under curfew and not engaged in demonstrations at the time; injuries inflicted on individuals who are not resisting arrest or have already been subdued, as a form of punishment or intimidation, and the inappropriate use of tear gas indoors.

4. While there may be no methods of controlling prolonged civilian disturbances that do not risk serious medical consequences, these tactics stand in sharp contrast to the riot-control methods, including water cannons, outdoors use of tear gas, and horseback charges against rioters, used by Israeli police in the recent past against violent crowds of stone-throwing ultra-Orthodox Jewish residents in Jerusalem.

5. We are particularly concerned by recent characterizations of the uprisings by high Israeli officials, including the Prime Minister and the Defense Minister, as "a war," "a war of civilians, women and children in order to achieve a political goal." While such descriptions may have been intended only in a political sense, such statements have the potential to justify military attacks <u>on</u> civilians, women and children, the siege or curfew of civilian commun-

ities, and other acts whose consequences we observed during our investigation.

6. The level of responsive force must be lowered immediately, in accord with the Israeli Defense Force's own official regulations, Israeli law and accepted principles of international law, to what is necessary to disperse crowds of protestors, make arrests, clear the public roads and protect civilian traffic. Shooting at crowds with high-velocity weapons when soldiers' lives are not threatened, life-threatening beatings, breaking bones, and the inappropriate uses of tear gas must be stopped.

7. If soldiers and police are using more than the minimal, mandated use of force, they should be consistently and uniformly charged and brought to court-martial. This is not, in our view, a step that can be reserved for occasional especially egregious violations such as burying people alive. Soldiers are entitled to unambiguous policies, must know clearly that their commanders and the government will not tolerate these behaviors, and have a duty and an obligation to refuse illegal orders.

8. The absolute sanctity of medical facilities and personnel, and the absolute right of medical intervention on behalf of the injured, must be restored. No one should be permitted to invade hospitals, fire tear gas or ammunition within their walls, seize and remove injured patients from their beds, physically assault physicians or other health workers, or interfere with ambulances and medical personnel attempting to reach, treat or transport the injured. Interference with access to medical care by the injured, through force, intimidation or the threat of arrest should not be permitted.

9. Any misuse of hospitals and health facilities as a sanctuary for uninjured demonstrators, stone throwers, or those assaulting troops in other ways, and any acceptance of such misuse by hospital administrators or medical personnel, should also be regarded as a violation of medical rights and a threat to the care of the sick and injured.

10. The health of civilian communities must be protected. This mandates more than an end to the random or patterned invasion of homes, the beating of whole families and the destruction of family possessions and property. It also prohibits the indiscriminate dropping of tear gas on whole communities from helicopters and the deliberate use of tear gas indoors. It also mandates uninterrupted operation of health centers and clinics, free entry of medical teams, and unfettered access to medical care during curfews, as well as maintenance of adequate medication for the chronically ill and food, water and sanitary services for the population.

11. To assure the protection of these rights during the current conflicts, monitoring teams of physicians and other health workers from neutral nations should be invited to the Occupied Territories under the auspices of the World Health Organization or a similarly appropriate nongoverntal organization. Such teams should have the full cooperation of Israeli and Palestinian authorities, unrestricted right of access to hospitals, other health facilities, communities under curfew, UNRWA facilities, prisons and detention centers, and the right to make public reports.

12. The occupying authorities have a responsibility to take special measures, during the present conflicts, for the protection of children, women, expectant mothers and the elderly. Palestinian protestors share this responsibility.

13. The occupying authority has a responsibility for the provision of a medical care infrastructure adequate--as an immediate goal--to the overwhelming burden of trauma that now confronts it, and sufficient--in the longer term--to meet medical care needs at a level comparable to that enjoyed in Israel proper. We recognize that Israel has attempted to make real and substantive contributions to the improvement of health facilities in the West Bank and Gaza Strip, but we have been direct observers of the gross inadequacies described in our report. Major and immediate improvements in the physical facilities, staffing and support of the civil administration hospitals are urgently needed.

14. We urge that volunteer Israeli physicians join with physicians from the Union of Palestinian Medical Relief Committees to respond to the emergency and primary care burdens consequent on the uprisings. An overriding professional ethic might enable Palestinian and Israeli physicians to work cooperatively on health care concerns in the Occupied Territories that can and should be defined as a common interest. This recognition does not deny the many contributions to Palestinian patients that have been made in the past and during the present conflicts by Israeli hospitals and health workers, nor does it overlook the intensive and continuous efforts of the many skilled and dedicated Palestinian physicians whom we met. Rather, such a recognition implies a common commitment to professional dignity and equality and to the needs of all patients.

15. Regardless of the political status of the West Bank and Gaza Strip now or in the future, the health of their populations requires the development of a modern, first-world-level medical care system. Palestinians abroad, and sources in Arab and other nations, have repeatedly offered funds for this purpose. While there is apparently a legal right of an occupying power to restrict currency influx, it appears to us that significant improvements in health care are being blocked by Israeli government restrictions on donations earmarked for this purpose. We urge a thorough review of these policies, and unrestricted support for the development of voluntary, non-government health care facilities and autonomous, community-based primary care programs.

AUTHORS' NOTE: THE HISTORICAL AND POLITICAL BACKGROUND

Almost all serious violations of human rights occur in the context of conflict: national, political, social, economic, cultural, ethnic or racial. Whether the conflict involves hostile or competing groups within a single society or conflict between two societies or nations, any investigation of human rights violations limits must be read in the light of the relevant history of conflict and the broader context in which violations occur. That attempt should neither compromise the investigators' nonpartisan status nor dilute their findings, but it is an obligation of their work.

These general observations apply equally to the Israeli-Palestinian conflict, and were very much a part of the planning and the conduct of this mission. Both the Board of Physicians for Human Rights and the four physicians who travelled to Israel, the West Bank and the Gaza Strip from February 4 to 12, 1988, were profoundly aware that the current Palestinian "uprising" and the Israeli response to it were but the latest episodes in a half-century of almost continuous violence, bloodshed, terrorism and counter-insurgency, including three full-fledged wars, violations of every sort, and prolonged occupation. We were reminded constantly, both before our departure, in the field and on our return, of that history and its relationship to the attitudes, the behaviors and the events that were the focus of our concern.

It is not possible, in this brief preface, to describe all the complex forces and perceptions which are at work in the current conflict. Any attempt to do so would inevitably result in a balance sheet, the accuracy and fairness of which might be bitterly contested by one side or the other and which might ultimately serve only to distract attention from the principal focus of this report. Nevertheless, during our mission and in extensive discussions during the preparation of this report, we were repeatedly made aware of the importance of these competing viewpoints and urged to describe them as an essential aspect of the context in which human rights problems are occurring. We have accordingly attempted to describe briefly the central perceptions we encountered among many Israelis and Palestinians, in the full knowledge that we cannot satisfactorily represent every given viewpoint.

Among the Israelis, we found perceptions of a nation and a people beleaguered and profoundly vulnerable, vastly outnumbered and confronted by hostile neighbors committed to their destruction, refused recognition by much of the world and surviving only through its own military strength and determination in the face of continuing terrorist assaults. Some of those perceptions are based on a long and harsh reality: more than 40 years of history which are real to every Israeli, and are the prism through which

the Palestinian uprising is inevitably seen, although the interpretation of the current hostilities and the definition of an appropriate response varies widely. It is the reason the uprising is viewed by many (though certainly not all) Israelis as a profound threat to national security, simply another stage in the continuing attempt to destroy their country, despite the obvious disparity in military power in the West Bank and Gaza Strip. In this view, the central lessons of the last five decades are that stones are merely the precursors of rockets, force is a necessary response, and a policy of intimidation and subjugation is not merely justifiable but essential. For others, the uprising represents dangerous claims by an enemy to a land they believe, on religious grounds, to be their own. There is also a large and politically active segment of the Israeli population which draws different lessons from the decades of bloodshed, and urges negotiation over issues of land and peace. For this group too, however, national security and the maintenance of military strength are essential concerns.

Among the Palestinians, we heard similarly fierce and proprietary feelings of lands, villages, cities--homes--lost or threatened. There was an acute awareness of a large population in refugee status, some for as long as 40 years, and a parallel awareness of bloodshed extending through several generations and touching almost every family. A growing nationalism on the West Bank and Gaza Strip, a strongly felt denial of a basic right of the Palestinian people to self-determination, and a decision to take their fate into their own hands, seem to be fueled by a powerful sense of need for political recognition and of effective abandonment by other Arab nations. Terrorism is overwhelmingly defined as Israeli state terrorism, and their own violence as justifiable attempts at liberation. But the central perception, as it was presented to us repeatedly, is of an indefinitely prolonged and intolerable occupation marked by chronic degradation and brutalization, systematic injustice, an absolute denial of their own equal status as humans, and an inexorable attempt to destroy their community and identity through the confiscation of land, arrests, arbitrary detention, collective punishment, economic subjugation and discrimination, and the use of military force.

Both sides, in short, believe that what is at stake is communal and national survival. That belief overwhelmingly influences the actions and responses of Palestinians and Israelis alike, and provides the context in which human rights problems are occurring.

We are aware of other limitations and potential biases in a human rights mission of this sort. The report of an investigation lasting barely more than one week can present a single snapshot in time, inevitably incomplete despite our best efforts to be both comprehensive and fair. Nevertheless, if it is the product

of careful investigation and documentation, as we believe this report to be, and if it has been compared with the findings of other nonpartisan and experienced observers, and examined for consistency with events both antecedent and subsequent--as we have attempted to do--it can have real value.

We also recognize a paradoxical bias of a larger sort. In most cases (though not uniformly) it is in the relatively open and democratic societies that detailed human rights investigations are easier and violations are more likely to be known, documented and publicized. Such societies may therefore be subject to critical attention precisely because they are open. In nations that are closed and dictatorial, and thus intrinsically more likely to be human rights offenders, secrecy and hostility to free inquiry keeps the record blank, and unfettered investigation is rarely possible. Less is known, less is reported, and there is less likely to be either the capacity or the inclination for self-correction or response to outside pressure. The freedom of investigation that we experienced distinguishes Israel from a large number of other countries to which access is unavailable. (That freedom was eroded in March, however, by disruption of telephone communication and travel, by local bans and finally by a total media ban in the Occupied Territories and a total curfew in Gaza.We concluded our mission before these restrictions were imposed). To examine human rights violations in the Israeli-Palestinian conflict is not to suggest that Israel is unique; there is ample evidence to affirm that human rights problems are virtually world-wide in distribution.

Finally, we are aware that any report may be misused for partisan purposes by critics of one side or the other--and probably will be. That risk is outweighed, in our view, by the power of public statements and documentation to induce change in human rights practices, and to lend support to forces already at work in the Israeli-Palestinian conflict to bring about such change, but it is another problem that should be acknowledged.

Yet, with all these constraints, the overriding insistence of human rights advocates must be that there are <u>no</u> circumstances in which the persistent, widespread and major violations of human rights described in this report are acceptable. The belief that initiated this investigation, with full recognition of the historical and political context but with a single-minded focus on the protection of basic rights, is that the proper understanding and explanation of violations does not constitute their justification. Most things, we know, can be explained; but some things, we believe, must never be explained away. These include the medical and psychological dimensions of human rights violations which are the central focus of our report.

H. Jack Geiger, M.D. Jennifer Leaning, M.D.
Leon A. Shapiro, M.D. Bennett Simon, M.D.

3959

תאריך : 11.04.88

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בלמס

ירבא

רק מתני-כאן

תרזם:4/3959
אל:ברש/167
מ-:המשרד/תא:110488/זת:1534/דת:ר/טג:בל
נר:ם

בלמס/רגיל

מתני

עבוריים מנהליים בשטחים

לטלך 58 מ-5/4

להלן תשובות לטעינים ב'-ג'-ד'

א. GHAZA AFIF MUHAMAD SHISHTARI היה בלוא ב- 1986 ובן ברצמבר 87

מדוהה עם החז'ב ובעיל מטעם ארגון זה

טיבת המעצר: הביץ ברוזים הקוראים להברות סדר

ב. ZAHI ABDEL HADI MOHAMMAD JARADAT
היה בלוא ב-1982. בעיל החז'ע.

טיבת המעצר: ריכז את בעילות הברות הסדר מטעם החז'ע בהר חברון

ג. SHAWAN RATIB ABDALLAH EL JABARIN בבלא בעבר, בעצר ברצמבר 85. בעיל בביר בחז'ע.

טיבת המעצר - ארגון הברות סדר מטעם החז'ע.

ד. ABDEL KARIM AHMAD KANA'AN בבלא ובעצר בעבר. בעיל החז'ד.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

סיבת המעצר: ארגון פעילות הפרות סדר בשומרון, מטעם המז'ר.

ה. SOWDAT MANA'A ביתונאי, בעל משרד בבית לחם

סיבת המעצר: שלח חומר לצפרת אש"ף בחו"ל הידוה גורם מתנים

ר. נביל ג'עברי

קיים קשרים עם פעילים בכירים של המת"ח לגורם קבלת בטפים. קיים קשרים עם פעילי מת"ח בשטחים ובחו"ל ומעל עבי הנחייתם לקידום מטרות הארגון בשטחים.

קיבל כספים מהמת"ח לגורם שיוע לגורמים שבידקר בזמן המהומות בשטחים. היה שותף בארגון הפרות סדר באוניברסיטת חברון בדי שתוכר ע"י אש"ף כ"מרשד לאומי" ותזכה במענקים בטחיים מטעם הארגון

יתר על כן, בלבי חוץ ייתכן ויבוצר רושם של איש שקט ורודף שלום, אך למעשה הוא בעל קשרים עמוקים עם גורמי מת"ע וממלא תפקיד מרכזי במסגרת קשרים עם ארגוני טרור

מז'תים

גע.ר

תפ: שהה/מנכל/מנכל/בירן/מצפא/ליאור/מדתים/אביטל/משת/הסברה/ סיבל/משפט/ר/מרכז/עמד/מתאם שטחים

4091 תאריך: 11.04.88

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור ירבא

** **
** **

105.4

מרדם:4/4091
אל:בי/207
מ-:המשרד/תא:110488/דת:1657/דת:ר/מג:שמ
נד:8

שמור/דגיל

א.ר. 484

הטברה ני.
אבלין מרשר.

להלן פרטים על מרתמד חלאג':

יליד 1932. מרבה בארה'ב. עורך מגזין רו-חדשי בשם 'פלסטין פרספקטיב' הירבא בארה'ב.

השתתף ב-1984 בפרעידה ביבלאומית לזכויות הפלסטינים שהתקיימה בשיקאגו.

ב-20/3/88 דואיין בעתון 'אל פאג'ר' (באנגלית) על המצב בשטחים והתבטא בנושאים ברוח דברי הפרופסורים שעיר ולורד.

לא היה מעורב בעבר בפעילות פח"ע רחת"מ.

מדתי"ם

י.

תפ: ליאור/מדתים/בירן/מצפא/אביטל/הטברה/מתאפשטים

3947 תאריך : 11.04.88

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור ירוא **

**
**
**

104.3

חוזם:4,3947
אל:אתונה/39,בון/65,בריסל/42,האג/47,מדריד/34,מרסיי/28,
פריס/126,רומא/65,אנקרה/26,אינסבורג/23,ניירובי/16,
ניקוסיה/31,סינגפור/34,ברסדרים/30,קינשאסה/28,קהיר/45,
דינה/62,ארסלו/27,ברקרשם/41,ברן/57,הלסינקי/12,גנבה/63,
ליסבון/29,מרילנד/27,קופנהגן/44,שטוקהולם/46,נ"י/203,
ביירוט/132,ברגרטה/32,ברזיליה/50,גואטמלה/22,לימה/65,
מנסיקו/48,מנחודה/25,מנטיאגו/54,קינטו/49,קרקס/63,ריו/19,
לוסאנגלס/32,לונקוק/97,טוקיו/107,קנברה/43,רוש/108,אוטבה/33,
לונדון/58,מרטנבידאו/26
מ-:המשרד,תא:110466,זת:1515,דת:מ,מג:שם
נד:@

שמור/מיידי

שטחים - מאפיינים

1. המאפיין המרכזי של המאורעות בשטחים בימים אלה הוא הדשדוש במקום והקפאון ברמת הברות השדר ואי יכולת המתסיסים לתת תנופה מחודשת להתקוממות. דבר זה מוצא ביטוי:

א. הפרות הסדר שנה הך מקומיות והתקהלויות בעשרות ע"י מספר קטן במרבה של משתתפים מאשר קודם, העיקר מפירי הסדר הם נערים. תופעה זו קיימת בעזה ובגדה ולאחרונה היא מאפיינת גם את האירועים ביו"ש.

ב. מאז פרוז 10 בל שלוש פרסתיו, חוזרים הברזים של "ההנהגה המאוחדת" על אותן דרישות מבלי לחדש במשם דבר. יתר על כן, הברזים האחרונים יש אף בטיפה, שכן כאשר ראו המחברים שאין השבות למשל לפתיחת מרדות התיכון בבוח הם ירדו מדריכה זו.

ג. הפעילות האינטנסיבית של המסיתים לקריאות הברזים להתפטרות ראשי ערים ומועצות ממרבות הביאו עד עתה רק

E. HDI D 91

למספר התפטרויות קטן, וזאת למרות השימוש באיומים ובאלימות. נראה שהסיבות העיקריות לכך הם איתותים מצד חלק מהממשל בירדן לראשי הערים, היודעים כבר ירדנים, להימנע מצעד כזה וכן צעדי המנהל האזרחי. המצב בתחום זה נזיל והתפטרות אך רבת ראש עיר תשרב ועלול להביא לגל התפטרויות.

יצויין שמספר מרובות בשטחים התפטרו אך מתשיבים בעבודתם למרות ההתפטרות. במקביל, לאחר גל התפטרויות השרטרים וחלק מגובי המיסים (בעיקר ברצועה) לא ארעה תרפעה דומה אצל קרוב ל- 10,000 עובדי המנהל האזרחי. בלימת ברחבת הנתק בין הממשל הישראלי לאוכלוסיה בשטחים הוא לצניחים בעיני המתיסים ואלה ימשיכו למציתם ואיומיהם כדי לחדש גל ההתפטרויות. אין להוביא מכלל אפשרות הצלחות למסיתים בתחום זה ובמיוחד אם יחדשו את השימוש ברציחות באמצעי לחץ.

2. הדרישה במקום של 'ההתנערות', המאפיינים את השבועות האחרונים, היא תוצאה של:

א. הצעדים הצבאיים, כלליים ואדמיניסטרטיביים שנקטה ישראל.

ב. עייפות מצטברת של התושבים מהפרות הסדר הגוברות צעדים צבאיים ואחרים נגדם והפגיעה הכלכלית שמגזר רחב של האוכלוסיה נפגע.

ג. לפחות חלק מהאוכלוסיה לא רואה שיצמחו תוצאות של ממש 'מההתנערות' וזאת למרות הקורבנות הרבים בנפש וברכוש.

3. לאחר הקמה ארוכה של קיפאון בפעילות של הגורמים הפרו-ירדניים חידשו אלה את פעילותם במקצת במגמה לבלום הסחף שחל במעמדם ולהראות שהם חלק מ'ההתנערות'. ידוע שלפחות חלק מהממשל הירדני מעודד את הגורמים הפרו-ירדניים להגביר פעילותם וזאת במגמה להחזיר לירדן קצת מיוקרתה והשפעתה, וכך מחשש להשלכות של המהומות על ירדן עצמה שכידוע רוב אוכלוסיתה היא פלסטינית

4. מאפיין אחר של המאורעות הוא ירידה לאחורנה של הביסוי התקשורתי הביב"ל בשטחים. זאת הן בשל הקיפאון ברמת הפרות הסדר והן בשל עייפות אמצעי התקשורת מהנושא. עם זאת, נמשך זרם הפניות לישראל מצד ארגונים ביב"ל

(אמנסטי סטרית, ארנסקר, רבר') וארגונים אחרים המוחים נגד צעדים ישראליים שרבים בשטחים

5. למרות העיירות בקרב הארבלוסיה והמשקת תאוצת המאורעות הרי ההרגשה הכללית הארבלוסית היא שהשיבור הישג גדול ולפחות בקרב הצעירים קיימת אופוריה ביצחון. תחושה זו כשלעצמה יש בה מסיק עידוד בדי להמשיך המהומות ברמה הנוכחית. עם זאת נראה שאם לא ייעצאו גורמים מאיצים חדשים לליבוי המאורעות הרי בפרי שיישארו בפרופיל העכשווי ואפשר שתתחיל ירידה הדרגתית ברמתם.

מדיתים

גע.ר

תפ: שהח/מנכל/ממנכל/סמנכל/אוקיאניה/מצרים/מצפא/איראן/איראב/
אסיה/מאפ/אמלט/מדתים/ארבלב/איראב/הדרכה/מעת/הסברה/ממד/
מתאמשטחים

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

ירושלים, כ"ג בניסן התשמ"ח
10 באפריל 1988
מספר 185

אל : ציון אברונר, ניו-יורק

מאת : מנהל הסברה

תעמולה ערבית בקמפוסים על רקע הארועים בשטחים

הואל נא לתת לנו הערכת מצב על השתקפות הארועים בשטחים בקמפוסים בארה"ב.

כזכור בכנס קונסולים בסוף ינואר הובעה דאגה מהתגברות תעמולה נגדנו בקמפוסים.
ע"פ המלצתך נערך כנס חרום של ISFY בתחילת פברואר.
האם התאמתו חששותיכו? מה היו הפעילויות העיקריות של ISFY ושל APPME בחודשים האחרונים.

בהזדמנות זו הואל נא לענות על סדרת מכתבים קודמים שלנו בנושא הפעילות בקמפוסים.

ב ב ר כ ה,

יעקב לוי
מנהל הסברה

העתקים: סמנכ"ל הסברה
ציר הסברה, וושינגטון
✓ מצפ"א
עודד בן חור, צוות העיון
הסברה/מרחבי

ISRAEL 40 ישראל

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

Jerusalem, 19 November 1987

Dear Michael,

I refer to your query regarding the case of Mr. Rasmi Haifa and his family.

After checking with the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty and with the official in charge at the Ministry of the Interior, I have been informed of the following:

On Wednesday, 11th November, at 23.45 hours, the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty received a call from Vice-Consul Jennifer Irish, who informed him about the case of Mr. Haifa and requested to know the reasons for his denial of entry to Israel. The officer-on-duty checked with our Consular Division and the official from the Ministry of the Interior, who informed him that Mr. Haifa was denied entry since he appeared on the lists of the Immigration Authorities, at the border control.

The above was communicated to Ms. Irish at the Embassy, who asked that Mr. Haifa and his family be permitted to stay in Israel for a few hours, on a humanitarian basis, which would enable his wife to pick up their children from their family in Ramallah. Ms. Irish also asked that the request for Mrs. Haifa to deposit a suitable guarantee that would ensure her timely departure, before she would be allowed entry, would be dropped.

Colok. 30

After checking again, the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty told Ms. Irish that Mr. Haifa and family would be permitted to stay an additional few hours, as requested by the Embassy. However, if Mrs. Haifa wished to enter, she would have to deposit the requested guarantees.

The Ministry of the Interior informed our Consular Division on the next morning that, Mr. Haifa had decided not to send his wife to pick up their children, even though she was entitled to, and instead, they decided to return on the very next flight. This decision was freely taken by Mr. Haifa.

The following are answers to your questions as put to us:

1) Mr. Haifa was denied entry to Israel as his name appears on the lists of the Ministry of the Interior. This information was given to Ms. Irish on Wednesday, 11th November 1987.

In accordance with International Law, each country has the sovereign right to decide whether or not to permit entry to aliens, and under which conditions. It is not surprising that certain individuals, for a variety of reasons (criminal, legal, security or others) are not permitted entry to a particular country.

2) There was no discrepancy between the position of the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty and the Police Officer in charge at the airport. The Police Officer was given the same instructions, i.e. Mr. Haifa and family were permitted to stay a few hours longer. Mrs. Haifa, after depositing the requested guarantees, was free to enter and pick up her children.

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

As mentioned above, Mrs. Haifa chose not to do so.

As to the future:

3) If Mr. Haifa would like to enter Israel for a visit, may we suggest that he apply to the Israeli Consulate-General in Montreal or Toronto, for a visa (an entry permit). His request will be forwarded for the decision of the Minister of the Interior at his discretion. The Minister's decision will be communicated to Mr. Haifa.

I hope this answers your query to your satisfaction.

Sincerely yours,

Ruth Yaron

First Secretary

Mr. Michael Mays

Counsellor

Embassy of Canada

in Israel.

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

North American Division

Jerusalem, 19 November 1987

Dear Michael,

I refer to your query regarding the case of Mr. Rasmi Haifa and his family.

After checking with the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty and with the official in charge at the Ministry of the Interior, I have been informed of the following:

On Wednesday, 11th November, at 23.45 hours, the Ministry Foreign Affairs' officer-on-duty received a call from Vice-Consul Jennifer Irish, who informed him about the case of Mr. Haifa and requested to know the reasons for his denial of entry to Israel. The officer-on-duty checked with our Consular Division and the official from the Ministry of the Interior, who informed him that Mr. Haifa was denied entry since he appeared on the lists of the Immigration Authorities, at the border control.

The above was communicated to Ms. Irish at the Embassy, who asked that Mr. Haifa and his family be permitted to stay in Israel for a few hours, on a humanitarian basis, which would enable his wife to pick up their children from their family in Ramallah. Ms. Irish also asked that the request for Mrs. Haifa to deposit a suitable guarantee that would ensure her timely departure, before she would be allowed entry, would be

dropped.

After checking again, the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty told Ms. Irish that Mr. Haifa and family would be permitted to stay an additional few hours, as requested by the Embassy. However, if Mrs. Haifa wished to enter, she would have to deposit the requested guarantees.

The Ministry of the Interior informed our Consular Division on the next morning that, Mr. Haifa had decided not to send his wife to pick up their children, even though she was entitled to, and instead, they decided to return on the very next flight. This decision was freely taken by Mr. Haifa.

The following are answers to your questions as put to us:

1) Mr. Haifa was denied entry to Israel as his name appears on the lists of the Ministry of the Interior. This information was given to Ms. Irish on Wednesday, 11th November 1987.

In accordance with International Law, each country has the sovereign right to decide whether or not to permit entry to aliens, and under which conditions. It is not surprising that certain individuals, for a variety of reasons (criminal, legal, security or others) are not permitted entry to a particular country.

2) There was no discrepancy between the position of the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty and the Police Officer in charge at the airport. The Police Officer was given the same instructions, i.e. Mr. Haifa and family were permitted to stay a few hours longer. Mrs. Haifa, after depositing the requested guarantees, was free to enter and pick up

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

her children.

As mentioned above, Mrs. Haifa chose not to do so.

As to the future:

3) If Mr. Haifa would like to enter Israel for a visit, may we suggest that he apply to the Israeli Consulate-General in Montreal or Toronto, for a visa (an entry permit). His request will be forwarded for the decision of the Minister of the Interior at his discretion. The Minister's decision will be communicated to Mr. Haifa.

I hope this answers your query to your satisfaction.

Sincerely yours,

Ruth Yaron

First Secretary

Mr. Michael Mays

Counsellor

Embassy of Canada

in Israel.

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

North American Division

Jerusalem, 19 November 1987

Dear Michael,

I refer to your query regarding the case of Mr. Rasmi Haifa and his family.

After checking with the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty and with the official in charge at the Ministry of the Interior, I have been informed of the following:

On Wednesday, 11th November, at 23.45 hours, the Ministry Foreign Affairs' officer-on-duty received a call from Vice-Consul Jennifer Irish, who informed him about the case of Mr. Haifa and requested to know the reasons for his denial of entry to Israel. The officer-on-duty checked with our Consular Division and the official from the Ministry of the Interior, who informed him that Mr. Haifa was denied entry since he appeared on the lists of the Immigration Authorities, at the border control.

The above was communicated to Ms. Irish at the Embassy, who asked that Mr. Haifa and his family be permitted to stay in Israel for a few hours, on a humanitarian basis, which would enable his wife to pick up their children from their family in Ramallah. Ms. Irish also asked that the request for Mrs. Haifa to deposit a suitable guarantee that would ensure her timely departure, before she would be allowed entry, would be

dropped.

After checking again, the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty told Ms. Irish that Mr. Haifa and family would be permitted to stay an additional few hours, as requested by the Embassy. However, if Mrs. Haifa wished to enter, she would have to deposit the requested guarantees.

The Ministry of the Interior informed our Consular Division on the next morning that, Mr. Haifa had decided not to send his wife to pick up their children, even though she was entitled to, and instead, they decided to return on the very next flight. This decision was freely taken by Mr. Haifa.

The following are answers to your questions as put to us:

1) Mr. Haifa was denied entry to Israel as his name appears on the lists of the Ministry of the Interior. This information was given to Ms. Irish on Wednesday, 11th November 1987.

In accordance with International Law, each country has the sovereign right to decide whether or not to permit entry to aliens, and under which conditions. It is not surprising that certain individuals, for a variety of reasons (criminal, legal, security or others) are not permitted entry to a particular country.

2) There was no discrepancy between the position of the Ministry of Foreign Affairs' officer-on-duty and the Police Officer in charge at the airport. The Police Officer was given the same instructions, i.e. Mr. Haifa and family were permitted to stay a few hours longer. Mrs. Haifa, after depositing the requested guarantees, was free to enter and pick up

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

her children.

As mentioned above, Mrs. Haifa chose not to do so.

As to the future:

3) If Mr. Haifa would like to enter Israel for a visit, may we suggest that he apply to the Israeli Consulate-General in Montreal or Toronto, for a visa (an entry permit). His request will be forwarded for the decision of the Minister of the Interior at his discretion. The Minister's decision will be communicated to Mr. Haifa.

I hope this answers your query to your satisfaction.

Sincerely yours,

Ruth Yaron

First Secretary

Mr. Michael Mays

Counsellor

Embassy of Canada

in Israel.

*. FOLLOWING IS SECRETARY OF STATE GEORGE P. SHULTZ' ADDRESS AT THE WEIZMANN INSTITUTE, REHOVOT, UPON RECEIPT OF AN HONORARY DOCTORAL DEGREE, ON OCTOBER *8, *987

2. BEGIN TEXT:

THANK YOU. I AM DEEPLY HONORED TO RECEIVE THIS DEGREE. IT IS A VERY MOVING EVENT FOR ME.

MR. PRESIDENT, MR. FOREIGN MINISTER, AND EXCELLENCIES, MY FRIENDS: I AM TRULY HONORED BY THIS DEGREE, AND IT IS A GREAT PLEASURE TO COME HERE AND IN A SENSE TO FEEL MYSELF TO BE A PART OF THIS GREAT INSTITUTION. A FEW DAYS AGO, I READ AN ARTICLE ABOUT WORK BEING DONE HERE AT THE WEIZMANN INSTITUTE ON ONE OF THE MOST COMPELLING MEDICAL CHALLENGES OF OUR TIME.

THE ARTICLE WAS SHORT AND EASY TO UNDERSTAND. IT WAS WRITTEN FOR THE ORDINARY CURIOUS READER. BUT TO SOMEONE WHO COMES OUT OF THE UNIVERSITY WORLD, IT CONVEYED THE BEAUTY OF A CONCEPT AND ITS APPLICATION TO LIFE.

-- IT HAD THE SPARK OF A POWERFUL IDEA;
-- IT HAD THE CLEAN AND CLEAR SIMPLICITY THAT SPRINGS ONLY FROM GENIUS;
-- AND IT HAD A READY, PRACTICAL, AND IMMEDIATE USEFULNESS.

THIS, IN A GLORIOUSLY MYSTERIOUS WAY, REPRESENTS AN IDEAL OF OUR PURPOSE IN THIS WORLD AND IN THIS UNIVERSE.

JUST AS OUR FOREBEARS THROUGH THE CENTURIES, WE CONFRONT TODAY A GAP BETWEEN VISION AND REALITY. WE ENGAGE IN THE STRUGGLE TO GRASP KNOWLEDGE -- AND THE EVEN GREATER STRUGGLE TO BRING IT TO BEAR WITH GOOD EFFECT ON THE EVERYDAY WORLD BEFORE US.

104.3 שת"מ

1988-04-05 00:38 1 1480126 04

14

שגרירות ישראל - וושינגטון

50 43 10

המשרד, בטחון, יפן

טיפס מברק

דף 1 מתוך 1 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ד 4.4.88

מס' מברק

אל: יועץ שהב"ט לתקשורת

דע: מצפ"א, א. בן-יוסף/~~[illegible]~~ יפן

מאת: עתונות

צלצל דיוויד אוטוואי, כתב ה"וושינגטון פוסט", ובפיו הידיעה כי אנשי ה-ADC (Anti Discrimination Committee) פתחו במערכה נגד אספקת רימוני גז לישראל. במסגרת המערכה הם פונים אל חברות המיצרות את הרימונים (הזכיר את Treams Technology Corp. מלוס-אנגלס) בבקשה להפסיק המשלוחים בטענה כי 32 פלסטינאים קיפחו את חייהם כתוצאה משימוש בגז ע"י צה"ל, וכי עשרות נשים הרות איבדו את הריונותיהן גם כן. אמרתי לאוטוואי כי כבר בעבר פירסם ה-ADC מודעות בתשלום עם טענות דומות.

לאחר בדיקה במערכת הבטחון מסרתי לו כי מדובר כנראה במקרה אחד בלבד, של מוות כתוצאה משימוש ברמוני גז וכי המספר 32 מוגזם ביותר.

יוסי

יוסי גל

שהם גשם גאנטל ביין גבפו אמיטל גיל הסברה פצע
2 3 1 1 2 1 2 1

תאריך 24.[illegible] משרד הדואר-מחלקת הקשר

בלמס ירצא

104.3 שגא"ם

תרזם:4/974
אל:
ורש/59/פריס/43/ברן/19/לונדון/16/רומא/21/אתונה/12/בריסל/12
מ-:המשרד/תא:040488/זמ:1606/דמ:ר/סג:בל
נד:6

בלמ"ם/רגיל
166

ביבה, גל, עמישב, קינר, מנור, גרנות, גילי ברק.

סגירת השטחים לתקשורת 28-31/3

התרבלר לדרות לנר בקצרה במהלך השבוע הערבתנם ביצד השתקף הנושא בתקשורת אצלכם.

מנהל הסברה - מנהל מע"ת

י.

תפ: שהח/מנכל/ממנכל/אביטל/משת/הסברה/בירן/מצפא/אירא/אירב/
ליאור/מזתים

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

19

שגרירות ישראל / וושינגטון

המשרד ירושלים

19

22

1/2

טופס מברק

דף ___ מתוך ___ דפים

סווג בטחוני סודי

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1700 1 אפריל 88

מס' מברק

סמנכ"ל צפ"א

דע: סמנכ"ל-מזת"ים
סמנכ"ל ארב"ל
מצפ"א
מקש"ח בטחון
מנכ"ל משרד רה"מ

המצב בשטחים

עוזר מזכיר המדינה דיק שיפטר בקשני לסור אליו עוד היום אחה"צ, כדי למסור לי דאגתם על המצב בשטחים לפני צאתי לארץ.
הדברים באים בהמשך לעדות שניתנה על ידו בפני ועדת המשנה לארב"ל וזכויות-האדם ב-29 במרס (ראו שלנו 717 ו-718).

שיפטר ציין כי משאלות חברי הקונגרס בעקבות עדותו הצטברו עדויות וחששות כי נמשכות חריגות והפרות בתחום זכויות האדם ב-3 מישורים:

1. הכאת מפגינים אחרי מעצרם ובמיוחד במכוניות המסיעות אותם למקום המעצר.
2. חיפושים בבתים המלווים הכאות והשמדת-רכוש מתוך כוונה להפחיד ולהרתיע התושבים. דברים אלו נעשים לדבריו, ללא הבחנה.

3. הכאות ועינויים בעת מעצרם של חשודים שהשתתפו בהפגנות ובעת חקירתם.

למרות כל בקשותיהם עד עתה לקבל הבהרה מאתנו כי דברים אלו נוגדים מדיניות צה"ל והממשלה לא הצליחו לקבל עד היום הבהרה חד-משמעית כי הנחיות מתאימות הוצאו ליחידות צה"ל בשטח.
שיפטר בעדותו אמנם הגן על ממישראל ועל הרקורד שלה בתחום זכויות-האדם אך הוא היה מעריך אם ניתן היה לקבל הודעה כי הנחיות הרמטכ"ל ליחידות צה"ל אכן חד-משמעיות.

2/..

שהיה רחל שחבטו גשל ג/נשל ביתן בעקבו ליאלה בעזים
בינו אלרבל ב
בשאר שטחים

שגרירות ישראל / וושינגטון

2/2 19-מ
92-ס

ט ל ק ס מ ב ר ק

דף ___ מתוך ___ דפים

סווג בטחוני _____

דחיפות _____

תאריך/ז"ח _____

מס' מברק _____

שאלתי האם יש בידיהם תלונות או ראיות כי חריגות אלו עדיין נמשכות כפי שהשתמע מדבריו אך שיפטר התחמק מלתת תשובה ברורה. הוא רק ציין כי בידי יו"ר וועדת המשנה לארב"ל וזכויות האדם שקיימה השמיעה, חה"ק Yatron, הונח תיק של לי המילטון יו"ר הועדה לעניני חוץ ובו תאור מפורט של מקרי התעללות, הכאות ועינויים המתייחסים לתקריות שונות כאשר האחרון שבהם לפי מיטב זכרונו היה בסביבות ה-3 במרס.

השבתי כי שהב"ט, הרמטכ"ל ואלוף פקוד המרכז נקטו בצעדים שונים כדי לשנן באזני החיילים הפקודות הנוגעות להתנהגות בעת פיזור הפגנות ולאחריהן וכי הנ"ל גם הופיעו בעדויות בפני ועדת חוץ ובטחון של הכנסת ובראיונות פומביים באמצעי התקשורת בישראל בהם הבהירו כי מדיניות צה"ל לא רק שאיננה מתירה התנהגות חורגת אלא אף מענישה אלו המפירים ההוראות והבאתי לדוגמה העמדתם לדין של 2 החיילים אשר הפעילו הדחפור.

הוספתי פרטים אחרים , אך בסיום השיחה חזר שיפטר על בקשתו כי לנוכח הביקורת הרבה שהושמעה נגדו ע"י גורמים פרו-ערבים בארה"ב ובין היתר הדרישה לפטרו מתפקידו - חשוב כי תבוא הבהרה חד-משמעית של שהב"ט או הרמטכ"ל על מדיניות צהל בתחום זה עתה.

שיפטר ביקש גם לדעת האם המלצות דו"ח ועדת לנדאו ביחס לשב"כ יושמו וכן האם ניתן לקבל את הנספח הסודי לדו"ח ועדת לנדאו.

השבתי כי זו פעם ראשונה שאני שומע בקשה זו. איננו סבור כי אנו מוכנים לשתף אותם בנושא פנימי כה רגיש כמו יישום המלצות הועדה הנ"ל.

השיב כי הוא מבין הערותי אך יחד עם זאת מעוניין לבקש - למרות שידועה לו עמדתו של רה"מ בנדון - שניענה לבקשתם .

בביקורי הקרוב בארץ אני מבקש לקיים דיון בנושא, ואם צריך אנא קבעו לי פגישה גם עם גורמי צה"ל הנוגעים לעניין.

לסיכום, נראה לי שהתשובות לפניותיו הנ"ל דרושות לו כדי להוכיח למבקריו וליריביו כי אין הוא מקל עם ישראל כפי שמבקריו מאשימים אותו.

ארד ב.